

Sfântul Cuvios Irodion, protosinghelul Mănăstirii Lainici († 1900)
(3 mai)

Index

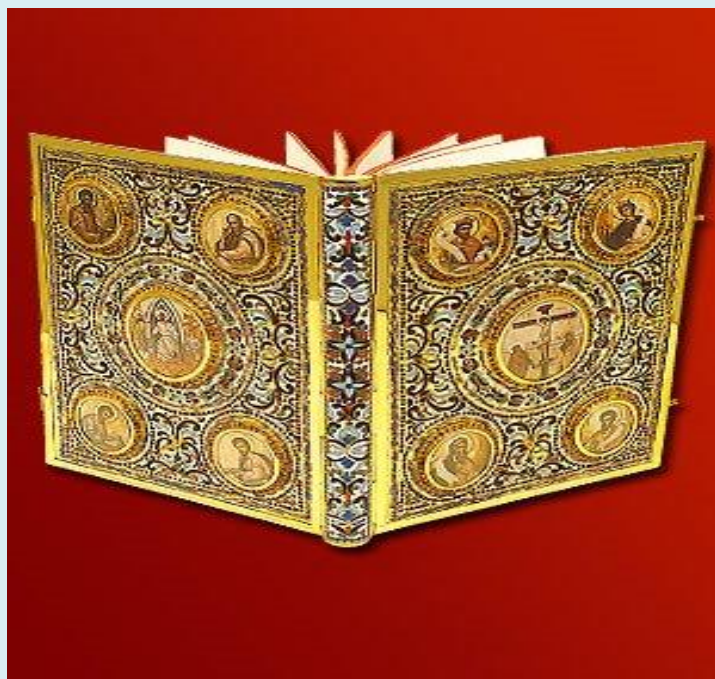
Evangelhia și Apostolul zilei	3
Acatistul Sfântului Cuvios Irodion de la Mănăstirea Lainici.....	6

Paraclisul Sfântului Cuvios Irodion de la Lainici.....	17
Starețul Irodion Ionescu de la Lainici - Viața și nevoințele	31
Sfinți români – Cuviosul Arhimandrit Irodion Ionescu, duhovnicul Sfântului Calinic – Schitul Lainici, Gorj	38
Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici – Sfinte Moaște	41
Aflarea moaștelor Sfântului Irodion de la Mănăstirea Lainici	47
Canonizarea Sfântului Cuvios Irodion de la Lainici	51
Diac. Ioniță Apostolache - Un nou rugător pentru noi, Cuviosul Irodion - Măine va fi proclamat sfânt părintele care i-a fost duhovnic Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica.....	52
Cuviosul Părinte Prorosinghel Irodion Ionescu - “Luceafărul de la Lainici”	67
Diac. Ioniță Apostolache - Canonizarea Sfântului Cuvios Irodion și sfințirea bisericii mari a Mănăstirii Lainici.....	90
Sfântul Cuvios Irodion – Editoriale	92
Dialog între egumenul Mănăstirii Lainici, părintele arhimandrit Ioachim Pârvulescu și George Crasnean, despre aflarea moaștelor Sfântului Cuvios Irodion Ionescu.....	93
Silviu Dascălu - Din minunile Cuviosului Irodion de la Lainici - Mireasma faptelor sale bune a ieșit la suprafață bucurându-i pe credincioși	118
Lumea monahilor - Irodion de la Lainici: Noi descoperiri biografice	122
Lumea Monahilor - Descoperirea moaștelor Sfântului Cuvios Irodion, duhovnicul Sfântului Calinic	132
Diac. Ioniță Apostolache - Cuviosul Irodion de la Lainici, duhovnic și stareț iubit de ucenic - „Luceafărul de la Lainici“, duhovnicul Sfântului Calinic de la Cernica	139
Diac. Ioniță Apostolache - Dialog cu inmograful Silviu Marin - „Sfântul Irodion m-a ales pe mine nevrednicul să-i alcătuiesc slujba“	143
Mănăstirea Lainici	149
Mănăstirea Lainici	150
Mănăstirea Lainici din defileul Jiului.....	169
Viața Sfântului Irodion de la Lainici în imagini - fresce din pridvorul Bisericii mari a Mănăstirii Lainici	180
Icoane	197

Evangelia și Apostolul zilei

Evangelia

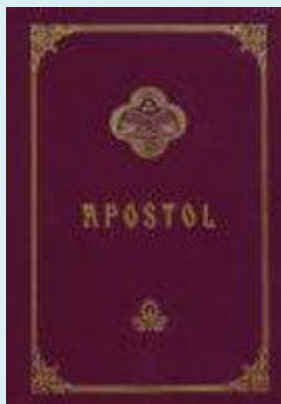

Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12

25.Și mulțimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan.

1. *Văzând mulțimile, Iisus S-a suit în munte și așezându-se, ucenicii Lui au venit la El.*
2. *Și deschizându-și gura, îi învăța zicând:*
3. *Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția Cerurilor.*
4. *Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.*
5. *Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.*
6. *Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.*
7. *Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.*
8. *Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.*
9. *Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.*
10. *Fericiți cei prizonieri pentru dreptate, că a lor este Împărăția Cerurilor.*
11. *Fericiți veți fi voi când vă vor ocări și vă vor prizoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minșind din pricina Mea.*
12. *Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.*

Apostol

Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel

Ap. Evrei 12, 1-10

1. *De aceea și noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea.*
2. *Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ținut seama de ocară ei și a șezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.*

3. Luați aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoși, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsați osteniți, slăbind în sufletele voastre.

4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-ați împotrivit încă până la sânge.

5. Și ați uitat îndemnul care vă grăiește ca unor fii: "Fiul meu, nu disprețui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când ești muștrat de El.

6. Căci pe cine îl iubește Domnul îl ceartă și biciuiește pe tot fiul pe care îl primește".

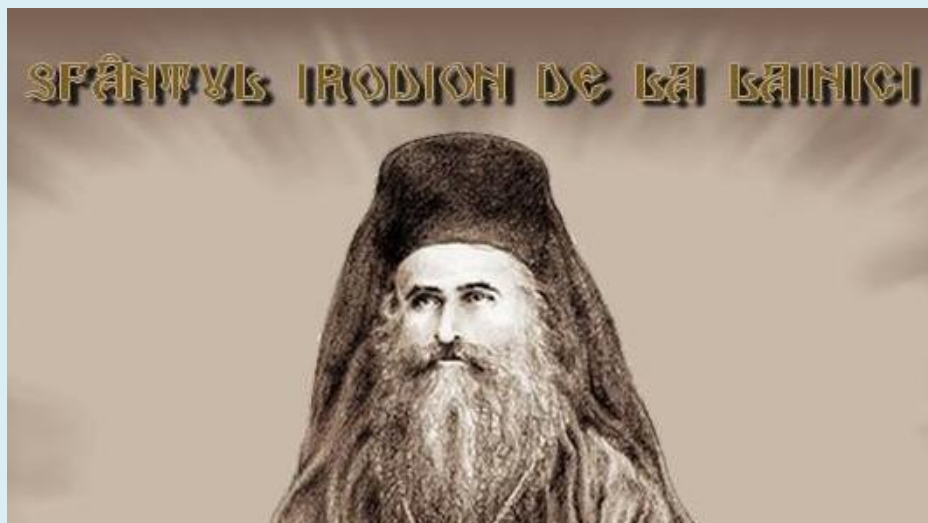
7. Răbdați spre înțeleptire, Dumnezeu se poartă cu voi ca față de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepsește?

8. Iar dacă sunteți fără de certare, de care toți au parte, atunci sunteți fii nelegitimi și nu fii adevărați.

9. Apoi dacă am avut pe părinții noștri după trup, care să ne certe și ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viață?

10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puține zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtășim de sfințenia Lui.

Acatistul Sfântului Cuvios Irodion de la Mănăstirea Lainici

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ție, Dumnezeu nostru, Slavă Ție !

Slavă Ție, Dumnezeu nostru, Slavă Ție !

Slavă Ție, Dumnezeu nostru, Slavă Ție !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea ești, și toate le implinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și te sălășluiești întru noi, și ne curățești pe noi de toată întinăciunea, și mântuiești, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi; Doamne, curățești păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluiește !

Doamne, miluiește !

Doamne, miluiește !

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este Împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție, ca unui Stăpân, noi, păcătoșii robii Tăi, miluiește-ne pe noi.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Doamne, miluiește-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută și acum ca un Milostiv și ne izbăvește pe noi de vrăjmașii noștri, că Tu ești Dumnezeu nostru și noi suntem poporul Tău, toți lucrul mâinilor Tale și numele Tău chemăm.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu ești mântuirea neamului creștinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute.

Și întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire. S-a pogorât din ceruri Și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara Și S-a făcut om.

Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Și a pățimit și S-a îngropat. Și a înviat a treia zi după Scripturi .

Și S-a suit la ceruri și Șade de-a dreapta Tatălui. Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, A cărui Împărăție nu va avea sfârșit.

Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cea ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, Care a grăit prin prooroci.

Întru-una Sfântă Sobornicească și apostolească Biserică, Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor, Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Pe Luceafărul din Lainici, pe Irodion cel cu numele de Apostol, toți să-l laudăm că acesta ajungând iscusit duhovnic, al Olteniei păstor s-a arătat strălucit, iar în munte a înmulțit pe ucenicii săi, care-i strigă: **Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!**

Icosul 1

Marele Ierarh Calinic de la Cernica părinte duhovnic te-a ales pe tine, Cuvioase Irodioane și povățuitor al călugărilor te-a așezat că în tinerețea ta a văzut desăvârșirea vieții tale cuvioase, pentru care îți strigăm unele ca acestea:

Bucură-te, Luceafărul din Lainici;

Bucură-te, păstorule cel bun;

Bucură-te, că te-ai împărtășit din potirul veșniciei;

Bucură-te, inimă de părinte și născător de fii ai luminii;

Bucură-te, fiu al plaiului oltean, primit ca frate la Cernica;

Bucură-te, că în mănăstirea Lainici mare stareț ai ajuns;

Bucură-te, că mulți ucenici ai născut aici în Duhul Sfânt;

Bucură-te, vas al darului înainte vederii;

Bucură-te, purtătorule al crucii cu îndelungă răbdare;

Bucură-te, sprijin al celor neputincioși;

Bucură-te, dezlegare prin har a zidirii înrobite;

Bucură-te, cuvânt cu dumnezeiască rodire;

Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 2-lea

Adeseori venea la tine, Sfântul Calinic, să primească sfat și dezlegare, cu toate că erai mai tânăr decât el, dar sporirea ta duhovnicească, cu preț de jertfă câștigată, făcea mai mult decât anii cei îndelungați pentru aceasta cântăm lui Dumnezeu: **Aliluia!**

Icosul al 2-lea

Ajungând ierarh în Oltenia, de Dumnezeu purtătorul Ierarh Calinic te-a chemat, părinte Irodioane, să slujești ca stareț și te-a numit „Luceafăr al Lainiciului” pentru aceasta, împreună cu el îți cântăm:

Bucură-te, desăvârșire în chipul îngeresc;

Bucură-te, smerenie de om ceresc;

Bucură-te, luminător al credincioșilor cel cu nume de apostol;

Bucură-te, prieten al Mirelui îmbrăcat în haina veacului viitor;

Bucură-te, următor al părinților pustii;

Bucură-te, podoabă a ieromonahilor cu sfințenie lucrată;

Bucură-te, pământ ce rodești însutit sămânța Cuvântului;

Bucură-te, rod al Pomului Vieții;

Bucură-te, înțelegere de taină a tainelor Scripturii;

Bucură-te, preoție cuvioasă și slujire îngerească;

Bucură-te, jertfă roditoare de înviere;

Bucură-te, făclia cea luminoasă a sufletelor noastre;

Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 3-lea

Fiind primit, Cuvioase Irodioane, în obștea mănăstirii Cernica, starețul tău Sfântul Calinic s-a minunat de viața ta îmbunătățită, căci în osteneli călugărești haină de nuntă neîntinată ți-ai alcătuit și la Sfânta Liturghie cu cetele îngerești neîncetat cântai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Ca la un izvor de apă alergând frații în mănăstirea ta, obște mare s-a întocmit cuvioase, iar tu, Sfinte, privind la ei mulțumeai lui Dumnezeu, zicând: „Iată eu și pruncii dați mie de Dumnezeu” drept aceea, împreună cu ei strigăm unele ca acestea:

Bucură-te, trâmbița Duhului Sfânt;

Bucură-te, candelă aprinsă din lumina cea neînserată;

Bucură-te, vas ales al Preasfintei Treimi ce porți Cuvântul cel necuprins;

Bucură-te, viețuire îngerească într-un duh cu Sfântul Ierarh Calinic;

Bucură-te, chip îndumnezeit de fiu al lui Dumnezeu;

Bucură-te, că în rugăciune ai văzut lumea în dumnezeiasca lumină;

Bucură-te, veșmânt al înfrânării pătruns de razele Schimbării la Față;

Bucură-te, liturghisire a prefacerii de taină;

Bucură-te, canon al sihaștrilor, împreună viețuitor cu îngerii;

Bucură-te, paraclis al mângâierii de Sus;

Bucură-te, stăruitor în închinarea duhovnicească;

Bucură-te, zidirea înnoitoare a sufletelor noastre;

Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 4-lea

Având darul înaintevererii, n-ai primit, Sfinte Cuvioase, laptele femeii ce dădea celui rău făptura lui Dumnezeu, pentru că darul de jertfă numai cu dragoste și rugăciune curată se cuvine să-l aducem lui Dumnezeu, cântând: *Aliluia!*

Icosul al 4-lea

Părinte al călugărilor, îndemn și luminează te arăți credincioșilor, Cuvioase și tuturor celor care vin la tine cu credință. Pentru aceasta, închinându-ne icoanei și sfințelor tale moaște primim luminare minții și inimii, pentru care strigă așa:

Bucură-te, iubitorule al liniștirii duhovnicești;

Bucură-te, rugătorule neîncetat către Dumnezeu;

Bucură-te, făclia Duhului Sfânt care luminezi pe cei binecredincioși;

Bucură-te, învățătorule în tainele Scripturii;

Bucură-te, glăsuitorule al Cuvântului lui Dumnezeu;

Bucură-te, mărgăritarul din țarină așezat în Împărăția Cerurilor;

Bucură-te, temelie nesurpată de valurile lumii;

Bucură-te, pace dumnezeiască în vremi de tulburare;

Bucură-te, proorocie luminată ce îndemni și zidești;

Bucură-te, luminează a monahilor evlavioși;

Bucură-te, bucuria Sfântului Calinic de la Cernica;

Bucură-te, cel sfințit de harul Duhului Sfânt;

Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 5-lea

Săracilor te-ai făcut pâine hrănitoare, Preacuvioase, orfanilor tată, celor rătăciți călăuzire, sărmanilor mângâiere, bolnavilor alinare și tuturor părinte de Dumnezeu purtător, fericite, pentru aceasta acum împreună cu cetele cerești cântă neîncetat Preasfintei Treimi: *Aliluia!*

Icosul al 5-lea

Smerit păstor și dulce povățuitor te-ai arătat în Biserica slavei lui Dumnezeu, Sfinte Cuvioase, fiind ridicat stareț al monahilor prin chemare de sus și așezat în scaunul întâistătătorilor lavrei tale, de către Sfântul Ierarh Calinic. Pentru aceasta toți cunoscând viața ta asemenea îngerilor se bucurau cântând unele ca acestea:

Bucură-te, lauda mănăstirii Lainici;

Bucură-te, slava Olteniei;

Bucură-te, trup făcut altar de jertfă Domnului;

Bucură-te, iubitorule de Dumnezeu și de oameni;

Bucură-te, iconom al tainelor dumnezeiești;
Bucură-te, fiu al lui Dumnezeu și părinte al oamenilor;
Bucură-te, doctor iscusit al bolilor sufletești și trupești;
Bucură-te, ocrotitorul neputincioșilor și săracilor alinare;
Bucură-te, pom cu luminoasă roadă de mântuire;
Bucură-te, om ceresc și înger pământesc;
Bucură-te, cale nerătăcită spre bucurie veșnică;
Bucură-te, că rugăciunea ta scară de la pământ la cer s-a făcut;
Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 6-lea

Mare apărător al celor asupriți de duhurile necurate te-ai făcut Sfinte Irodioane, căci prin rugăciunile tale pe diavoli numai cu cuvântul îi alungai și pe cei cuprinși de mrejele lor cu binecuvântarea îi dezlegai pentru aceasta și noi cunoscând puterea rugăciunilor tale cântăm lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 6-lea

Binecuvântare și sfat primind de la tine Sfântul Ierarh Calinic și în drumul spre scaunul episcopal de la Râmnic a văzut mai înainte mutarea starețului Nicandru. Pentru aceasta, deși mâhnindu-se pentru această despărțire, se bucura că te avea pe tine blând ajutor, drept aceea și noi îți cântăm împreună cu el unele ca acestea:
Bucură-te, întărirea ierarhilor;
Bucură-te, dezlegătorule al păcătoșilor;
Bucură-te, mlădiță a Împărăției Cerurilor;
Bucură-te, aleasă alcătuire de pământ și lumină;
Bucură-te, bărbatul doririlor dumnezeiești;
Bucură-te, pustnic sfânt ce atragi pe oameni la iubirea lui Hristos;
Bucură-te, că permanent ai unit rugăciunea cu răsuflarea;
Bucură-te, întâmpinare de părinte a fiului risipitor;
Bucură-te, inimă în rugăciune, în care se odihnește Dumnezeu;
Bucură-te, că sufletul și inima ți-au fost cuprinse de lumina negrăită;
Bucură-te, că prin cruce ai odrăslit floarea nestricăciunii;
Bucură-te, fiu iubit al Maicii lui Dumnezeu;

Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 7-lea

De Dumnezeu Născătoarea te-a luminat și te-a călăuzit în toată viața ta, Cuvioase Părinte, că tu pe toate sub Acoperământul ei le aduceai și la măsura Părinților de demult ajungând, cântai împreună cu sfinții lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 7-lea

În Biserica din ceruri slujind acum Sfinte Irodioane, părinte și cu vrednicie locuind împreună cu Sfântul Calinic în lumina neînserată, te rugăm cu căldură mijlocește la Tatăl cel ceresc pentru sufletele noastre, să aflăm milă și har în vremea judecății, ca să-ți cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, ridicarea celor căzuți;
Bucură-te, întărirea celor slabi în credință;
Bucură-te, stâlp de foc și nor luminos pe calea mântuirii;
Bucură-te, armă asupra duhurilor rele în viața sihăstrească;
Bucură-te, luminarea celor întunecați de patimi;
Bucură-te, curățirea celor afundați în păcate;
Bucură-te, purtătorule al darurilor tainice;
Bucură-te, că reversi daruri dumnezeiești peste zidire;
Bucură-te, liman de mântuire al credincioșilor;
Bucură-te, măslin roditor care miluiești pe cei ce te cheamă în ajutor;
Bucură-te, rai al virtuților și călăuză spre Împărăția Cerurilor;
Bucură-te, cale nerătăcită a celor ce se nevoiesc cu smerenie;

Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 8-lea

În chip de taină proorocul David, dumnezeiască lege cu privegheri și post a primit-o, iar tu, Cuvioase Irodioane, cu trupul și sângele Mântuitorului Hristos împărtășindu-te, darul proorocesc al Duhului l-ai primit, pentru aceasta cântai lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul al 8-lea

Viața cea îmbunătățită viețuind din pruncie, Sfinte Cuvioase, duhovnic iscusit te-ai arătat și cu credință și evlavie Sfântului Calinic ai urmat. Drept aceea, fii nouă ajutător și mijlocitor către Domnul, ca să aflăm de la El milă și har și cu veselie să-ți cântăm:

Bucură-te, duhovnic binecuvântat sub candelă aprinsă;
Bucură-te, Părinte al celor ce caută înfierea dumnezeiască;
Bucură-te, vedere cu duhul a tainelor Împărăției;
Bucură-te, conștiință a descoperirilor minunate;
Bucură-te, închinare neîncetată, poartă către cer;
Bucură-te, făclie purtătoare de lumină a Bisericii;
Bucură-te, ajutător al preoților lui Hristos;
Bucură-te, ocrotitor al monahilor și monahiilor în ispite și prigoane;
Bucură-te, făclie aprinsă pentru cei credincioși;
Bucură-te, că în smerenie ai ajuns la asemănarea Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, că în alergarea ta ai ajuns la răsplata chemării de Sus;
Bucură-te, jertfă primită și bineplăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 9-lea

Vrednic fiind, părinte, să stai înaintea Tronul Dumnezeirii, te rugăm revarsă har din cer peste noi, ca prin cuvântul tău Însuși Dumnezeu să vorbească și cu bucurie să strigăm: *Aliluia!*

Icosul al 9-lea

Ca o stea ai luminat pe sihaștri și cu faptele credinței ai strălucit pe pământ, petrecând împreună cu îngerii, Părinte și pentru credința Evangheliei pe toți într-un duh i-ai adunat, sfătuindu-i să viețuiască în chip vrednic, Cuvioase pentru aceasta îți cântăm:

Bucură-te, floarea ostenelilor sihăstrești;
Bucură-te, îmbărbătare spre nevoință a mirenilor;
Bucură-te, priveghere în rugăciune cu cetele călugărilor;
Bucură-te, mulțumire adusă în numele Domnului cu soborul preoților;
Bucură-te, cunoaștere a iubirii lui Dumnezeu cea mai presus de cunoștință;
Bucură-te, ascultare de ucenic înaintea arhierilor;
Bucură-te, că ți-ai răstignit trupul împreună cu patimile și poftele;
Bucură-te, că te-ai asemănat în Duhul cu marii Părinți ai Bisericii;
Bucură-te, că împreună cu ei ai dobândit răsplata vieții cerești;
Bucură-te, fiu și moștenitor al împărăției lui Dumnezeu;
Bucură-te, părinte, prin care Hristos ia chip în cei chemați de El;
Bucură-te, primire prin credință a făgăduinței Duhului Sfânt;
Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 10-lea

Prin post și rugăciune ai alungat, Părinte, lucrarea vrăjmașă din sufletul și trupul tău, luând de la Dumnezeu cuvânt cu putere multă drept aceea, mulțimile de oameni, primind vindecare de la harul tău, cu mulțumire strigau: *Aliluia!*

Icosul al 10-lea

Înger în trup arătându-te, ai primit să trăiești ca sihastru în Mănăstirea Lainici, fericite Părinte și cu puterea credinței biruind patimile, mulțime de credincioși ai adunat în jurul tău, care slăveau pe Dumnezeu, cântând:
Bucură-te, cuvântătorule cu puterea Duhului Sfânt;
Bucură-te, mângâiere a dragostei și păcii celei de Sus;
Bucură-te, că îmbrățișezi pe toți cu îmbrățișare sfântă;

Bucură-te, gând roditor spre ascultarea lui Hristos;
Bucură-te, că te-ai îmbogățit cu sărăcia Fiului lui Dumnezeu înomenit;
Bucură-te, pocăință spre mântuire, fără părere de rău;
Bucură-te, făptură nouă în Domnul;
Bucură-te, curăție a dragostei duhovnicești;
Bucură-te, purtătorule în trup a răstignirii lui Hristos;
Bucură-te, trup în care s-a arătat viața Mântuitorului Hristos;
Bucură-te, suflet stăpânit de dragostea Preasfintei Treimi;
Bucură-te, că te-ai înnoit duhovnicește, urcând din treaptă în treaptă;
Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 11-lea

Simțindu-ți sfârșitul aproape, frații s-au strâns să asculte îndemnul tău cel din urmă. Deci văzând în duh cele de pe urmă ale lor le-ai zis: „să stăm bine, să stăm cu frică și să luăm aminte la sfânta jertfă, pe care în pace să o aducem, cântând: *Aliluia!*”

Icosul al 11-lea

Fericite Irodioane, sufletul tău suindu-se la cer împreună cu îngerii, trupul însă ni l-ai lăsat comoară nestrucată în veac, pentru tămăduirea sufletelor și trupurilor noastre drept aceea toți credincioșii îți cântă:
Bucură-te, văzătorule al tainelor lui Dumnezeu;
Bucură-te, mângâiere a monahilor și a creștinilor;
Bucură-te, tăiere împrejur a inimii, în duh;
Bucură-te, roadă spre sfințire;
Bucură-te, slujire întru înnoirea Duhului;
Bucură-te, împreună pătimire cu Hristos;
Bucură-te, prea mărire împreună cu El;
Bucură-te, altar al numelui lui Iisus;
Bucură-te, biruitorule împotriva răului cu faptele bune;
Bucură-te, că te-ai liniștit în împlinirea voii dumnezeiești;
Bucură-te, cuvântătorule în cuvinte învățate de la Duhul Sfânt;
Bucură-te, împreună lucrător cu Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 12-lea

Maicii Domnului rugându-te, ai ținut la piept Crucea Mântuitorului Hristos și duhul ți-ai dat în mâinile Stăpânului, iar nouă ne-ai lăsat trupul tău plin de sfințenie care tămăduiește bolile și dezleagă legăturile nedelegate, spre împărtășirea celor ce cântă: *Aliluia!*

Icosul al 12-lea

Astăzi toată obștea sihaștrilor la harul de sus se adună și la Ospățul Stăpânului pe Sfântul Irodion prăznuiesc, mărink cinstită adormirea sa și cu veselie cântând:

Bucură-te, intrare întru bucuria Domnului;

Bucură-te, lăcaș al Preasfintei Treimi;

Bucură-te, trup îmbrăcat în nemurire;

Bucură-te, prefacere din slavă în slavă;

Bucură-te, iubire desăvârșită care alungi frica;

Bucură-te, părtaș al dumnezeieștii firi;

Bucură-te, împărtășire din sfințenia Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, păzire fără de prihană întru venirea Domnului;

Bucură-te, milostivire spre lumea deznădăjduită;

Bucură-te, nume scris în Cartea Vieții;

Bucură-te, fericită odihnire în duh de isihie;

Bucură-te, chip făcut icoană, de pururea închinare;

Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, Cuvioase Părinte Irodioane, mare slujitor al harului lui Dumnezeu, primește de la noi această puțină rugăciune și o du la Tronul Preasfintei Treimi, ca izbăvindune din toate necazurile și suferințele să-ți cântăm: *Aliluia!*

Apoi se zic iarăși:

Icosul 1

Marele Ierarh Calinic de la Cernica părinte duhovnic te-a ales pe tine, Cuvioase Irodioane și povățuitor al călugărilor te-a așezat că în tinerețea ta a văzut desăvârșirea vieții tale cuvioase, pentru care îți strigăm unele ca acestea:

Bucură-te, Luceafărul din Lainici;

Bucură-te, păstorul cel bun;

Bucură-te, că te-ai împărtășit din potirul veșniciei;

Bucură-te, inimă de părinte și născător de fii ai luminii;

Bucură-te, fiu al plaiului oltean, primit ca frate la Cernica;

Bucură-te, că în mănăstirea Lainici mare stareț ai ajuns;

Bucură-te, că mulți ucenici ai născut aici în Duhul Sfânt;

Bucură-te, vas al darului înainte vederii;

Bucură-te, purtătorul al crucii cu îndelungă răbdare;

Bucură-te, sprijin al celor neputincioși;

Bucură-te, dezlegare prin har a zidirii înrobite;

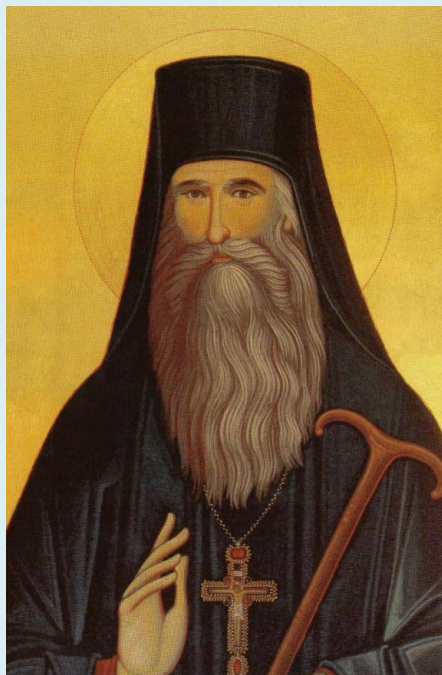
Bucură-te, cuvânt cu dumnezeiască rodire;

Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!

Condacul 1

Pe Luceafărul din Lainici, pe Irodion cel cu numele de Apostol, toți să-l laudăm că acesta ajungând iscusit duhovnic, al Olteniei păstor s-a arătat strălucit, iar în munte a înmulțit pe ucenicii săi, care-i strigă: *Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite!*

Paraclisul Sfântului Cuvios Irodion de la Lainici

[Preotul: face obișnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeuul nostru.]

Citețul: Amin. Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!

Rugăciunile începătoare:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea ești, și toate le implinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și te sălășluiești întru noi, și ne curățește pe noi de toată întinăciunea, și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

*Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.*

*Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin.*

*Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi; Doamne, curățește păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.*

*Doamne, miluiește !
Doamne, miluiește !
Doamne, miluiește !*

*Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin.*

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, făcă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este Împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluiește ! (de 12 ori)

*Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor.
Amin.*

*Veniți să ne închinăm și să cădem la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniți să ne închinăm și să cădem la însuși Hristos Împăratul și Dumnezeul nostru.*

Apoi:

Psalmul 142:

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioșia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrajmașul prigonește sufletul meu și viața mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morții cei din veacuri. Măhnit e duhul în mine și inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoșat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ți întoarce fața Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineața mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmașii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul

dreptății. Pentru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), apoi:

Troparul:

Pe luceafărul nostru cel din Oltenia, cu închinare de taină ca pe un părinte ales să-l slăvim, acum noi ucenicii lui; că înainte-văzător s-a făcut Sfântul Irodion, de boli pe toți vindecându-i și duhovnic dumnezeiesc s-a arătat în viața sa.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuiești pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

Miluieste-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc, și păcatul meu înaintea mea este pururea. Ție Unuia am greșit, și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți, spăla-mă-vei și mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele, și toate fărădelegile mele șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta, și Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, și cu Duh stăpânitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale, și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoința Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului.

Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

Canonul Cuviosului Irodion

Cântarea I

Apa trecându-o ca pe uscat și de răutatea egiptenilor izbăvit, israeliteanul striga: Izbăvitorului și Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, luceafărul rugăciunii, cel împodobit cu minunatele daruri ale Duhului, nu înceta a lumina pe toți cu strălucirile minunilor tale, ca unul ce acum te veselești în lumina Soarelui dreptății.

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Cuvioase Părinte, ca un cerb ai alergat la izvorul viețuirii îngerești și spre mănăstirea Cernica pașii sufletului și ai trupului ți-ai purtat, voind a te veseli de petrecerea întru lăcașurile cerești, pe care ajută-ne și pe noi a le moșteni.

Stih: *Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.*

Ca o făclie a Treimii ai stat în mijlocul rugătorilor și inimile tuturor le-ai luminat, însă nu înceta a te ruga să se risipească și întunericul minții noastre cu raza rugăciunii tale.

Stih: ***Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.***

Maica Vieții, în corabia mântuirii mă povățuiește pe mine, cel ce pururea sunt tulburat de valurile ispitelor, ca să mă învrednicesc a ajunge și la limanul mântuirii.

Cântarea a III-a

Tu ești tăria celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu ești lumina celor întunecați și pe Tine Te laudă duhul meu.

Stih: ***Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Duhovnic prea înțelept ai fost Sfântului Ierarh Calinic, care cu smerenie se pleca înaintea ta, a celui ce ai plecat milostivirea lui Dumnezeu ca pe toți să-i ajute pentru rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tulburarea sufletului meu alung-o Cuvioase, cu ale tale sfinte rugăciuni și dă-mi mie a mă odihni de toată gândurile răutății întru lumina laudelor îngerești aduse ție cu credință.

Stih: ***Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.***

Cu doctoria rugăciunii tale ai vindecat multele boli ale sufletului și ale trupului, însă nu încetezi a revărsa tămăduiri și celor ce acum aleargă cu nădejde la mijlocirea ta, Cuvioase.

Stih: ***Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.***

De valurile multor păcate fiind împresurat, cer ajutorul Tău cel grabnic, ca să nu fiu eu înghițit de furia valurilor răutății.

Apoi aceste **stihiri**:

Cu veselie cetele îngerești s-au grăbit să te primească în lăcașurile slavei pe tine, cel ce cu strălucirea smereniei tale ai orbit ochii duhurilor răutății și pe toți ai scos din prăpastia deznădăjduirii.

Maica Luminii, scoate-mă pe mine din groapa păcatului și în toată vremea dă-mi a-Ți aduce Ție jertfe de rugăciuni ca să mă curățești de toate fărădelegile mele.

Sedealna, glas 2, podobie: Ceea ce ești rugătoare caldă și zid nebiruit, izvor de milă și lumii scăpare, cu de-adinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: Vino degrab și ne izbăvește pe noi din nevoi, ceea ce ești singură grabnic folositoare.

Calea muceniei celei duhovnicești ai săvârșit, răstignindu-ți trupul împreună cu patimile pe crucea ascultării de Dumnezeu, iar acum te desfătezi de lărgimea Raiului, cerând să se izbăvească și sufletele noastre din strâmtorarea necazurilor.

Cântarea a IV-a

Sfatul cel neurnat și dumnezeiesc al întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum socotindu-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Ia aminte la suspinurile inimii mele, fericite, cel ce cu suspinurile rugăciunii lui Iisus ai făcut însutit roditoare spicele virtuților sădite în tine și slobozește-mă din robia patimilor.

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Ca un vas de aur plin de roua rugăciunii picură-mi mie dulceața darului ceresc, ca să-mi îndulcească mie cumplita amărăciune venită din necazuri.

Stih: ***Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.***

Rugăciunea cea neîncetată ți-a fost călăuză pe calea mântuirii și de mari daruri te-ai învrednicit prin aceasta și acum mijlocindu-ne nouă iertare și mare milă.

Stih: ***Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.***

Din temnița întristării mă slobozește Maică, pe mine cel ce prin neascultare m-am depărtat de Izvorul vieții și de lărgimea cugetării smerite.

Cântarea a V-a

„Negura sufletului meu, Mântuitorule, risipește-o cu lumina poruncilor Tale și mă luminează ca un singur Împărat al păcii.

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Fiind luminat de razele frumuseții Duhului, ca un înger ai strălucit în pământul nevoițelor, iar acum dintru înălțime trimite-ne nouă acoperământul rugăciunii tale.

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Carte prea sfințită a rugăciunii te-ai arătat și în cărțile sufletelor citind, pe toți ai îndreptat pe calea pocăinței și le-ai deschis cartea iertării lui Hristos.

Stih: *Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.*

Mănăstirea Lainici saltă și se bucură avându-te pe tine rugător neostenit înaintea jertfelnicului ceresc, iar noi cu nădejde vărsăm înaintea ta toate durerile noastre.

Stih: *Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*

Maica Vieții, pe mine, cel ce dorm într-un întunericul păcatului trezește-mă la lumina pocăinței, ca să nu moștenesc eu întunericul cel nesfârșit.

Cântarea a VI-a

Rugăciunea mea voi înălța către Domnul și Lui voi spune mahnirile mele, că sufletul meu s-a umplut de răutăți și viața mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Duhurile răutății ai alungat de la cei cumplit chinuiți de ele, iar acum patimile cele spurcate alungă-le din sufletele celor ce cu nădejde aleargă la puternică rugăciunea ta.

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Obiceiul cel rău al femeii l-ai îndreptat și pe mulți la pocăință i-ai adus, având de la Hristos dar însutit spre a lucra mântuirea tuturor.

Stih: *Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.*

Ca unul ce prin înfrânare ai călcat toate vicleșugurile potrivnicului și sub aripile rugăciunii tale păzește pe cei ce te cinstesc pe tine, ca să-ți împletim cununi de cântări în toată vremea.

Stih: *Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*

Poarta pocăinței deschide-mi mai înainte de a fi închis în temnița necazurilor și cumplit chinuit de multe gânduri întunecate.

Apoi aceste **stihiri**:

Ca un luceafăr stai în mijlocul cetei Sfinților și cu razele minunilor tale slobozește-ne pe toți din întunericul cel greu al necazurilor cu singură mijlocirea ta.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca Una Ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul glas 2, **podobie**: Cu sângiurile tale...

Cel ce ai fost vrednic cinstitor al Preacuratei Maici a Domnului, încredințându-te ei ca un fiu, ai ajuns în lăcașurile Domnului jertfelnic sfânt al Dumnezeirii; că aprins fiind de focul Duhului Sfânt, ai întărit în rugăciune pe ucenicii tăi, cu care te bucuri în veci Părinte Irodioane!

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul...

Evangelhia după Matei:

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu și nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaște nimeni, decât numai Fiul și cel căruia va voi Fiul să-i descopere. Luați jugul Meu

asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihna sufletelor voastre căci jugul Meu e bun și povara Mea e ușoară.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile Preacuviosului Tău, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșalelor noastre.

Apoi stihira glas 6 (forma glasului 2), **podobie:** “Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub acoperământul tău.”

***Stih:** Miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale curățește fărădelegile noastre.*

Din prăpastia întristării scoate-mă pe mine, cel ce am alunecat în păcat și ca o candelă nestinsă a rugăciunii strălucește și cămara sufletului meu cu razele pocăinței.

[Diaconul (iar în lipsa lui, preotul) rostește rugăciunea: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă și cu îndurări, înălță fruntea creștinilor ortodocși și trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei și de viața făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereștilor netrupești Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului Prooroc, Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan; ale Sfinților, măriților și intru tot lăudaților Apostoli; ale tuturor sfinților sfințiților ierarhi; ale sfinților, măriților și bunilor biruitori mucenici; ale preacuvioșilor și de Dumnezeu purtătorilor Părinților noștri, ale Sfinților (N), a căror pomenire o săvârșim, ale Sfântului Ierarh Spiridon, ale sfinților și dreptilor dumnezeiești Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor sfinților; rugamu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoșii, care ne rugam Ție, și ne miluiește pe noi.]

[Strana: Doamne, miluiește (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam s-au lămurit ca aurul în topitoare, că în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănuiau, cântând: Binecuvântat ești, Dumnezeuul părinților noștri! ”

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Părinte Cuvioase, cu plugul rugăciunii tale ai arat inimile cele înțelenite în patimi și ai semănat virtuțile cele mântuitoare, ca să te învrednicești a culege rod însutit de daruri.

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Cuvioase Părinte Irodioane, tu pentru Hristos ai luat jugul nevoinței și ai alinat sufletele cele rănite de păcat, înfățișându-le Mântuitorului spre tămăduire.

Stih: *Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.*

Carte sfințită a pocăinței fiind, în cărțile sufletelor ai scris cuvânt de mântuire, iar la judecată solește-mi iertare mie, celui biruit de multele ispite.

Stih: *Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*

Veselește-te, Maică a Vieții căci din pânțelele tău S-a cules Spicul mântuirii, Cel Ce face bine roditoare lanurile sufletelor însetate de mântuire.

Cântarea a VIII-a

În văpaie de foc stau Ție înainte heruvimii și serafimii, Doamne și toată zidirea cântare frumoasă cântă Ție: Lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Izbăvește-mă de asupririle celui rău, Cuvioase Părinte, cu mângâierea rugăciunii tale, ca unul ce ești o candelă nestinsă ce veghezi sufletele și le slobozești din întunericul răutăților.

Stih: *Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Cu stelele cuvintelor tale ai împodobit cerul inimilor și l-ai gătit spre primirea Soarelui dreptății, Cel Ce cheamă pe toți la lumina zilei celei nesfârșite.

Stih: ***Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.***

Cu înțelepciune ai cărmuit mănăstirea Lainici, îndreptând obștea către limanurile cele roditoare ale desăvârșirii, iar acum vindecă Părinte, nerodirea inimii mele, împodobindu-o cu gânduri smerite.

Stih: ***Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.***

Pe noi, cei ce cădem înaintea Ta întru rugăciune, ne izbăvește de cursele celui rău, dând umilință inimii și mare milă.

Cântarea a IX-a

Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pânțece, lumii binecuvântare ai înflorit pentru aceasta toți Te slăvim.

Stih: ***Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Grădină a Raiului arătându-te prin ostenelele rugăciunii neîncetate, împodobește și mintea mea cu florile gândurilor smerite, mai înainte de a fi înghițit de adâncul întristării.

Stih: ***Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată suflarea românească îți aduce laude, ție, luceafărului celui minunat al rugăciunii, ca să dăruiești tuturor raze de mângâiere în ceasul ispitelor.

Stih: ***Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.***

Prin starea ta de față înaintea Treimii, nu uita să pomenești pe cei ce te cinstesc pe tine, ca să ne slobozim noi de tirania patimilor.

Stih: ***Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.***

Durerile inimii mele le risipește cu dulceața rugăciunii tale, Ceea ce ești mângâierea cea dorită a celor din nevoi.

Apoi: *Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvita fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

Apoi aceste stihiri, glas 8, **podobie**: "Ceea ce ești mai cinstită..."

Bucură-te, lumina Cuvioșilor și pecetea înțelepciunii dreptilor, făclia rugăciunii neîncetate și luceafărul mănăstirii Lainici, cununa preoților și icoana desăvârșirii monahilor, nu înceta a aduce jertfe de rugăciuni pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Cu razele rugăciunilor tale ai risipit întunericul necunoștinței din inimi și te-ai arătat ca un luceafăr celor ce dormeau în noaptea păcatului, povățuindu-i către staulul credinței.

Ca unul ce cu înfrânarea ta ai cutremurat cetele demonilor și cu focul rugăciunii ai ars toate urzelile ispitelor, nu înceta a mijloci iertare și izbăvire din focul cel veșnic celor ce aleargă la milostivirea ta.

Ca un vas de aur al darurilor Duhului ai adăpat pe toți cei însetați de mântuire și i-ai gătit ca pe niște nuntași pentru a intra în camera Mirelui Hristos în haine curate ale pocăinței.

Veselește-te și saltă ceată a cuvioșilor, având în mijlocul tău strălucind ca un soare pe Cuviosul Irodion, care cu razele minunilor a veselit tot pământul românesc, risipind întunericul mâhnirii.

Din prăpastia păcatului scoate pe cei ce au alunecat acolo prin pizma vrăjmașului și pe cărările pocăinței îndreptează pașii gândurilor noastre, ca să nu fim răpiți de lupii cei înțelegători ai patimilor.

Cetele puterilor netrupești, cu Botezătorul, cu Apostolii lui Hristos, cu Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici și cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceți rugăciune ca să ne mântuim.

*Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.*

Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi; Doamne, curățește păcatele noastre; Stăpâne, iartă fărădelegile noastre; Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.

*Doamne, miluiește !
Doamne, miluiește !
Doamne, miluiește !*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, făcă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este Împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

și după ecfonis cântăm Troparul, glas 4, **podobie**: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmașii Te hulesc pe Tine și ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeu nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credința dreptmăritorilor creștini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Pe frumusețea rugătorilor și oglinda îngerilor, pe stâlpul de foc al înțelepciunii și lumina Cuvioșilor, pe Sfântul Irodion, luceafărul cel văzut al monahilor, să-l laudăm după dreptate, ca să ne învrednicim de rugăciunea lui părintească.

Apoi cântăm această stihiră glas 2, podobie: "Când de pe lemn...", vreme în care ne închinăm icoanei Sfântului:

Tainele cele mai ascunse ale voinței dumnezeiești cu ochii minții le vedeai de departe și prin descoperirea acestora pe mulți îi lumineai, întărindu-i în credință, însă acum nu înceta a ne fi și nouă apărător puternic în ceasul ispitelor.

Stăpână, primește rugăciunile robilor tăi și ne izbăvește pe noi de toată nevoia și necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub acoperământul tău.

Starețul Irodion Ionescu de la Lainici - Viața și nevoințele

S-a născut în 1821 la București primind numele la botez de Ioan. Pe la vârsta de 20 de ani intră ca viețuitor la Mănăstirea Cernica, atras fiind de viața isihastă ce se trăia aici, sub oblăduirea starețului Calinic. În 1846 este tuns în monahism, primind numele de Irodion.

Odată tuns în monahism, tânărul monah Irodion conștientizează marea vocație la care a fost chemat adăugând nevoință peste nevoință. *Era foarte iubitor de frați, nu discredita pe nimeni niciodată, se ferea de orice vorbire de rău, postea foarte mult, dormea doar 3-4 ceasuri pe noapte și făcea sute de metanii pe zi.* Prin aceste nevoințe devine foarte iubit de toată obștea, impunând mult respect și apreciere chiar și față de starețul său.

În septembrie 1850 starețul său Calinic este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea unde și-a luat cu el mai mulți ucenici pentru a-i fi spre ajutor în refacerea episcopiei amintite ce era într-o vizibilă decădere.

Printre ucenicii luați este și monahul Irodion pe care-l va detașa pe la sfârșitul anului 1851 la Schitul Lainici de pe Valea Jiului și pe care-l va hirotoni în diacon și apoi în preot în anul 1853, numindu-l ecleziarh. Iar în 1854 îl numește stareț la schitul Lainici.

Între 1854-1900 starețul Irodion a păstorit 41 de ani acest schit cu mici intermitențe. A fost cel mai longeviv stareț al schitului Lainici din toate timpurile.

*După moartea duhovnicului său, Sfântul Calinic, episcopul, își ia ca duhovnic pe ucenicul său Irodion, starețul de la Lainici. Astfel ucenicul îi devine duhovnic avei. Nu după mult timp, cucerindu-se de evlavie sa, **Sfântul Calinic îl va numi „Luceafărul de la Lainici”**. Simțea o mare ușurare, avea o aleasă încredere și deosebită apreciere la adresa starețului Irodion.*

Venea foarte des la Lainici Sfântul Calinic la povață și spovadă. Se cunoaște faptul că spre sfârșitul vieții avea la sufletul său acea triadă de mănăstiri – Cernica, Frăsinei și Lainici, la care ținea foarte mult și pe care le susținea în rugăciunile sale.

Cuviosul Irodion, ca toți marii sfinți, a avut foarte multe ispite din partea confrăților săi, dar el, formându-se în duhul isihast cernican, le biruia cu smerenie și cu răbdare. Cu cât înainta în virtute, cu atât i se înmulțeau ispitele, călindu-se în ele precum aurul în foc. Acesta fiind paradoxul sfințeniei – suferința.

Foarte repede își duce faima atât în Oltenia cât și dincolo de Carpați, în Transilvania Imperiului Austro-Ungar. *Devenise făcător de minuni din viață. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni, îi radiografia la prima vedere, spunându-le păcatele lor și cele ale înaintașilor lor.*

La un moment dat îi aduce îi aduce în dar, o femeie ce locuia în acești munți, un vas cu lapte. Cuviosul îi refuză categoric vasul cu lapte spunându-i că nu-l primește deoarece nu-i de la capra ei.

Ba nu, părinte, de la capra mea este. L-am muls acum, este proaspăt.

Nu, femeie, nu-l primesc pentru că nu mai este cu adevărat de la capra ta. Aseară ai dat-o diavolului și foarte des ai acest obicei rău. De aceea pentru că ai dat diavolului capra, laptele nu mai este al ei, ci al diavolului. Te rog iartă-mă, dar nu-l primesc!

Vădită femeia fiind de păcat s-a întors acasă cu laptele cerându-și iertare și făgăduindu-i că nu va mai drăcui niciodată.

Deci observăm cum starețul Irodion era văzător cu duhul. *Foarte multă lume se vindeca și afla alinare de la el.*

Pe 3 mai 1900 Cuviosul Irodion se mută la Domnul.

La 7 ani de la mutarea sa la Domnul, starețul Teodosie Popescu, la insistențele ucenicului Cuviosului Irodion – ieromonahul Iulian Drăghicioiu, cere episcopului Râmnicului blagoslovenia pentru a-l dezgropa. Aceasta fiind o foarte veche tradiție monahală, care se păstrează mai ales în Muntele Athos până azi ca la 7 ani de la moartea monahului se dezgroapă și i se face din nou slujba înmormântării.

Așa s-a petrecut și cu trupul Cuviosului Irodion. Este dezgropat, însă cu toții au rămas surprinși deoarece trupul era întreg și neputrezit. Au raportat episcopului faptul acesta, la care episcopul ar fi exclamat: „Aista mi-ai fost, Irodioane” (adică chiar așa sfânt cu adevărat mi-ai fost, Irodioane).

Însă, i-au făcut slujba înmormântării și l-au pus în mormânt, deoarece Lainiciul nu avea osuar sau gropniță, cum aveau alte mănăstiri mai mari, pentru a fi puse acolo.

Cuviosul Irodion fiind în viață, a profețit că la câțiva ani de la mutarea sa la Domnul, Lainiciul va fi pustiit. Ceea ce s-a și întâmplat în primul Război Mondial. „Fiii mei, să știți că puțin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu. Voi, însă, îngropați trupul și nu uitați legămintele călugărești ce le-ați dat lui Hristos” (Patericul românesc, pag. 472, Ioanichie Bălan).

În acest război mondial ucenicul cuviosului Irodion, ieromonahul Iulian Drăghicioiu este luat prizonier de către armatele germane, deportat în Germania, unde a și murit în lagăr ca martir. Fotografia părintelui Iulian ne-a fost dăruită în anul 2008 de către o strănepoată de-a dumnealui, socotind această descoperire ca o mare taină ce se vrea deslușită.

La mormântul Părintelui Irodion se făceau minuni, se vindecau demonizații și se alungau duhurile necurate. Veneau oamenii atât din Regat cât și din Transilvania să-și aline durerile și suferințele la mormântul Cuviosului Irodion, unde se și întâmplau.

În 1929 este numit stareț la Lainici părintele Visarion Toia împreună cu un grup de 6 monahi de la Frăsinei. Printre monahii veniți cu Părintele Visarion erau Calinic Cărașan, următorul stareț isihast 1952-1975, Părintele Nicodim Sachelarie, Gherontie Ghenoșiu și alții.

La mormântul Cuviosului Irodion făcându-se multe minuni, vrăjmașul diavol sub masca evlaviei a îndemnat pe diverse persoane (probabil și monahale) să dezgroape mormântul și să sustragă părțile din moaștele cuviosului. De aceea *părintele Visarion găsim această situație ingrată, a dezgropat pentru a doua oară moaștele prin anii 1930 (prima fiind în 1907).* Am putea numi aceasta ca o a doua aflare a moaștelor Cuviosului Irodion. A pus moaștele într-un alt sicriu mai mic și le-a îngropat la o adâncime de 2,5 metri. La fundul gropii de 2 metri adâncime a săpat altă gropniță mai mică de 1,2/0,7 metri, a pus sfintele moaște în acel sicriu mai mic, le-a îngropat, a pus pământ normal peste ele iar la adâncimea normală a unei gropi de 1,8 – 2 metri a presărat alte oseminte de la alt părinte pentru a deruta pe toți potențialii viitori căutători de sfinte moaște. Toate acestea le-a făcut foarte tainic. Nu știm dacă următorul stareț Calinic Cărașan a știut această taină. Cert este că celălalt stareț de după părintele Calinic, părintele Caliope 1975 - 1985 a făcut săpături ca să dezgroape sfintele moaște prin 1985. A

săpat la 2 metri adâncimea unei gropi normale, a găsit acele oase puse la derută, a astupat groapa și a închis subiectul.

După 1990, cei care au rămas au fost învinuiți, acuzați de diferite persoane evlavioase că nu vor să dezgroape sfintele moaște. Se știa că s-a încercat de către Părintele Caliopie în 1983 dar nu se putea spune deoarece s-ar fi produs confuzie și necredință. S-au răbdat toate acele insulte și s-a așteptat momentul.

Mitropoliții Olteniei de după 1990; Î.P.S. Nestor și Î.P.S. Teofan au dorit să canonizeze pe Cuviosul Irodion cercetându-i viața plină de sfințenie, însă probabil nu se împlinise numărul de rugăciuni.

Noul mitropolit al Olteniei Î.P.S. Irineu având evlavie specială la Sfântul Calinic și implicit la duhovnicul său Cuviosul Irodion a purces la demararea procesului de canonizare (cercetare istorică și dezgroparea mormântului).

În ajunul Sfântului Calinic, pe 10 aprilie 2009, cu post de câteva zile și cu rugăciune asiduă, însuși mitropolitul Irineu împreună cu obștea mănăstirii au participat la dezgropare. Ajungând la 2 metri adâncime s-a dat de acele oseminte străine.

A fost un examen foarte greu, îi cuprinsese pe toți deznădejdea că nu s-a găsit ceea ce se căuta. Î.P.S. Mitropolit a poruncit să se sape în continuarea mormântului, cu toate că era iarbă, însă spre surprinderea tuturor s-a dat de un schelet întreg. Inițial s-a crezut că acesta este dar deznădejde. Era alt viețuitor, așa cum scria pe cărămida de sub cap: „Mitrofan schimonahul 1864”.

Î.P.S. Mitropolit Irineu a poruncit să se sape în partea opusă la celălalt capăt al mormântului. La 2 metri adâncime s-a dat de alte oseminte mai vechi la care se pare că se mai umblase.

Deznădejde și dezamăgire i-a cuprins pe toți. Deja se săpaseră 3 morminte la rând unul în capul celuilalt. Se făcuseră o groapă imensă de 6 metri lungime, 2 metri adâncime și 1,5 metri lățime. Toți se rugau cum puteau și cum știau. Se pare că se năruia orice speranță. La fundul gropii centrale era pământul mai moale, s-a început evacuarea lui și spre surprindere, se întrezărea conturul unei alte gropi mai mici. Au început să apară semne. S-a găsit la 2,1 metri adâncime un toc de bocanc după care au început să apară cuie ce erau aproape descompuse de rugină.

Primul impact vizual pozitiv a fost în momentul când a apărut prima parte din sfintele moaște. Aveau o culoare maronie-portocalie. În al doilea rând erau nefirești de ușoare, ca un pai, ca o hârtie. Iar în al treilea rând au început să emane un miros plăcut.

În cele din urmă s-a găsit și cărămida cuviosului Irodion ce i-a fost pusă sub cap. Astfel s-a descoperit marea comoară ascunsă intenționat a doua oară prin anii 1930 la 2,5 metri adâncime. S-a descoperit în parte marea taină a Luceafărului de la Lainici.

După 109 ani Sfântul Irodion se lasă a fi descoperit pentru a treia oară. O putem numi a treia aflare a moaștelor Sfântului Irodion de pe data de 10 aprilie 2009. De data aceasta au fost puse într-o raclă la închinare în biserică spre folosul duhovnicesc al tuturor doritorilor și al cinstitorilor sfinților din ceruri.

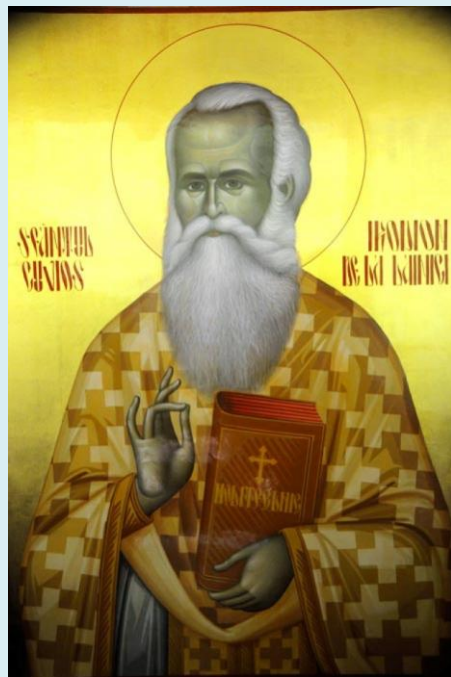
Sfântul Calinic l-a numit pe cuviosul Irodion "Luceafărul de la Lainici" deoarece cu adevărat a fost un mare luceafăr, un mare luminător și rugător. Sfântul Irodion este ultima verigă a lanțului neo isihast românesc din sec. XIX.

Neo isihasmul românesc începe la sfârșitul secolului al XVIII-lea prin Vasile de la Poiana Mărului, Sfântul Paisie Velicikovschi - starețul de la Neamț, Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica, Sfântul Grigorie Dascălul, Sfântul Calinic de la Cernica și continuă cu Sfântul Cuvios Irodion, Starețul de la Lainici.

Îi multumim Sfântului Prea Cuviosului Părintelui nostru Irodion pentru că a acceptat a fi dezgropat de nevredniciile noastre și-l rugăm fierbinte să mijlocească și pentru noi înaintea Prea Sfintei Treimi. Amin!

**Sfinți români – Cuviosul Arhimandrit Irodion Ionescu, duhovnicul Sfântului
Calinic – Schitul Lainici, Gorj**

Acest cuvios părinte a fost unul din marii stareți ai monahismului românesc, care a strălucit în mănăstirile Olteniei, în a doua jumătate a secolului trecut.

Era de loc din județul Vâlcea. Intrând de mic în nevoință călugărească la Mănăstirea Cernica, în puțină vreme a deprins bine meșteșugul luptei duhovnicești, încât pe mulți întrecea cu rugăciunea, cu smerenia și ascultarea. Apoi a primit marele și îngerescul chip al schimniciei cu numele de Irodion.

Sfântul Ierarh Calinic, pe când păstorea Eparhia Râmnicului, cunoscând petrecerea Cuviosului schimonah Irodion, în vara anului 1853 l-a hirotonit diacon și preot și l-a numit egumen la Schitul Lainici de pe Valea Jiului. Apoi l-a făcut arhimandrit și îl avea de sfetnic și duhovnic. Și atât de mult îl iubea și se cucerea de sfințenia vieții lui, că adeseori îl vizita la schit, numindu-l „luceafărul de la Lainici!”. Numele acesta a rămas în graiul poporului până astăzi.

De la Cuviosul Irodion se întorcea Sfântul Calinic peste munți spre Râmnicu-Vâlcea, în vara anului 1854, când i s-a descoperit de la Dumnezeu moartea arhimandritului Nicandru, starețul Cernicăi.

Pentru multa lui smerenie, arhimandritul Irodion s-a învrednicit de la Hristos de darul preasfintei rugăciuni și al izgonirii duhurilor necurate. De aceea, nu puțini bolnavi și neputincioși de prin satele Olteniei și Transilvaniei alergau la el și se vindecau, încât numele său se făcuse cunoscut peste tot. Acest mare stareț se învrednicise și de darul mai înainteverderii. Că multora le spunea gândurile cele de taină și le vestea cele viitoare.

Odată, o femeie i-a adus, după obicei, un vas cu lapte de la capra ei. Iar cuviosul i-a răspuns:

*- Nu primesc laptele, că nu este de la capra ta!
- Ba nu, părinte - a zis femeia - de la capra mea este.
- Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta! Deci, vădită fiind femeia și-a mărturisit păcatul și luând binecuvântare, din ziua aceea n-a mai drăcuit.*

Așa a trăit Cuviosul arhimandrit Irodion, totdeauna arzând pentru dragostea lui Hristos, ca o făclie în sfeșnic, mângâind, vindecând și folosind duhovnicește, atât pe mireni, cât și pe călugări. Și a fost duhovnic și egumen vestit la Schitul Lainici peste 35 de ani, adunând în jurul său cam la 30 de ucenici.

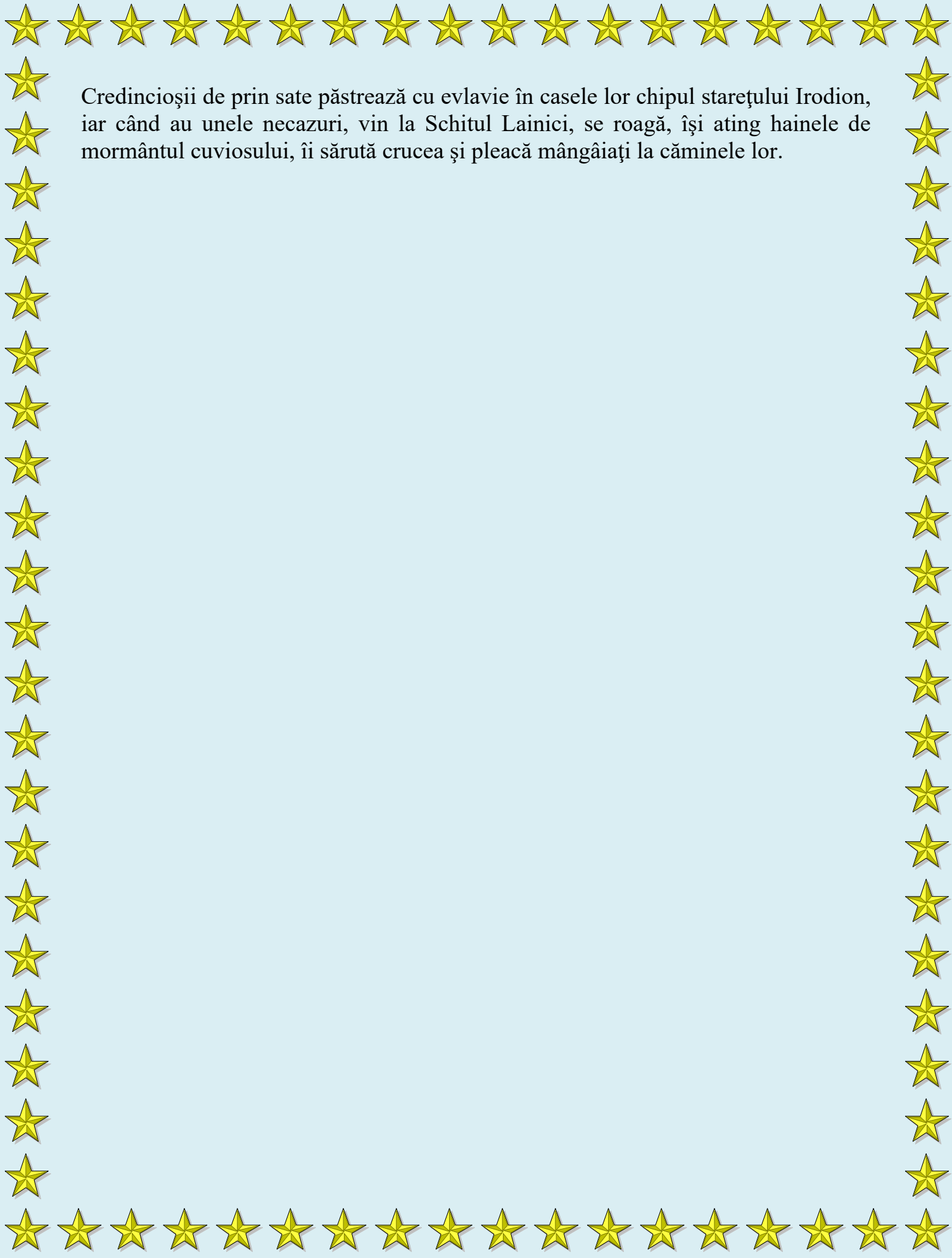
Deci, ajungând în vârstă de peste 90 de ani și simțindu-și aproape sfârșitul, a chemat la sine pe toți și le-a dat binecuvântarea cea mai de pe urmă, zicând:

- Fiii mei, să știți că puțin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu. Voi, însă, îngropați lângă altar trupul meu și nu uitați făgăduințele călugărești ce le-ați dat lui Hristos!

Apoi s-a mutat la cele veșnice, în primăvara anului 1900, pentru a lua plata ostanelilor sale.

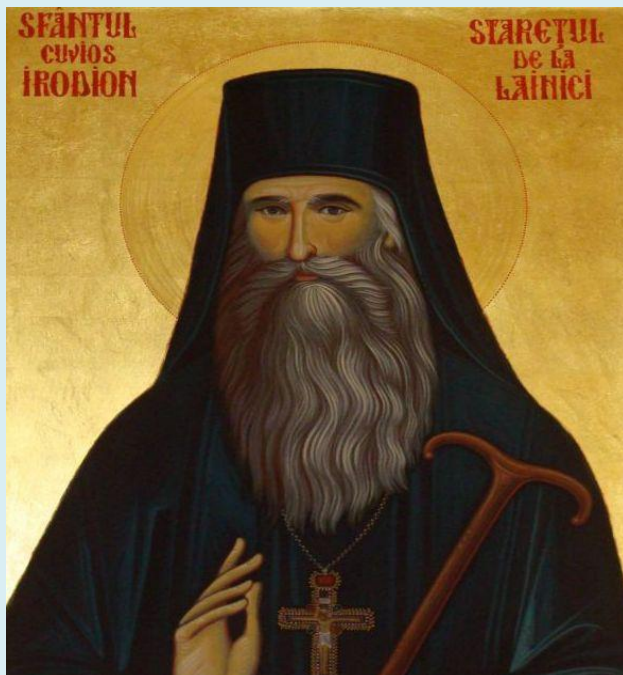
În toamna anului 1916 s-a împlinit prezicerea Cuviosului Irodion Ionescu. Că fiind lupte grele pe Valea Jiului, Schitul Lainici a rămas pustiu 13 ani. Chiliile au fost arse, odoarele jefuite, iar biserica transformată în grajd pentru cai. Abia în anul 1929, Schitul Lainici a luat din nou ființă prin grija Protosinghelului Visarion Toia.

Noul stareț, auzind de viața și faptele Cuviosului Irodion Ionescu, l-a dezgropat în toamna aceluiași an și trupul său, o! slăvită minune! l-a găsit întreg și nevătămat ca pe un adevărat sfânt! Deci, luând poruncă de la episcopul Râmnicului, l-a îngropat din nou în mormântul său, unde se află și astăzi.

Credincioșii de prin sate păstrează cu evlavie în casele lor chipul starețului Irodion, iar când au unele necazuri, vin la Schitul Lainici, se roagă, își ating hainele de mormântul cuviosului, îi sărută crucea și pleacă mângâiați la căminele lor.

Sfântul Cuvios Irodion de la Lainici – Sfinte Moaște

Moaștele Sfântului se află la:

- **Mănăstirea Lainici**, localitatea Bumbești-Jiu, Județul Gorj, Cod poștal 215100; Tel.: 004/0253.463.333, Fax: 004/0253.463.335; e-mail: manastirealainici@yahoo.com (În atenția Părintelui Stareț Ioachim Pârvulescu).

Părțicele din Moaștele Sfântului se află la:

- **Mănăstirea Antim - Paraclis Patriarhal**, Strada Mitropolit Antim Ivireanu nr. 29, Sector 5, București.

Pe 10 aprilie 2009 în ajunul praznicului Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, după 109 ani, s-au găsit moaștele Sfântului Irodion Ionescu, duhovnicul Sfântului Calinic "Luceafărul de la Lainici" și aflarea sfintelor sale moaște a fost tot ca o mare inundare de har peste mănăstirea Lainici.

Sfântul Cuvios Irodion Ionescu este ultima verigă a lanțului neo-isihasmului românesc din secolul al XIX-lea. S-a născut în ceruri pe data de 3 mai 1900, iar după 7 ani s-a dezgropat și s-au găsit moaștele întregi după care s-au pus înapoi în mormânt.

De atunci până azi a fost o mare taină care de abia acum s-a dezlegat. Astfel Sfânta Mănăstirea Lainici și întreaga țară are un mare ocrotitor și mijlocitor în ceruri.

Aflarea moaștelor Sfântului Irodion de la Mănăstirea Lainici

Aflarea moaștelor celui numit și “lucefărul de la Lainici” pe data de 10 aprilie 2009. Actualmente, moaștele frumos mirositoare și făcătoare de minuni se află în biserica mare a Sfintei Mănăstiri Lainici.

Arhimandritul Ioachim, starețul Mănăstirii Lainici,
privind cu emoție momentul descoperirii moaștelor

2006

Aflarea moaștelor SFÂNTULUI IRODION

Data de 10 aprilie 2009 va rămâne, cu siguranță, ca una de mare importanță în viața mănăstirii din defileul Jiului. Cel numit „Luceafărul de la Lainici”, socotit a fi cel mai osârduit egumen al istoriei Mănăstirii Lainici, Irodion Ionescu, a venit la vârsta de 30 de ani, în 1851, adus ca ucenic de starețul Calinic. Va deveni stareț în anul 1854, păstorind 41 de ani, cu cinci mici intermitențe, fiind cel mai longeviv stareț al Lainicilor din toate timpurile.

A fost unul dintre aceia care s-au călit în necazuri și supărări, socotind toate aceste încercări ca binecuvântări trimise de Dumnezeu.

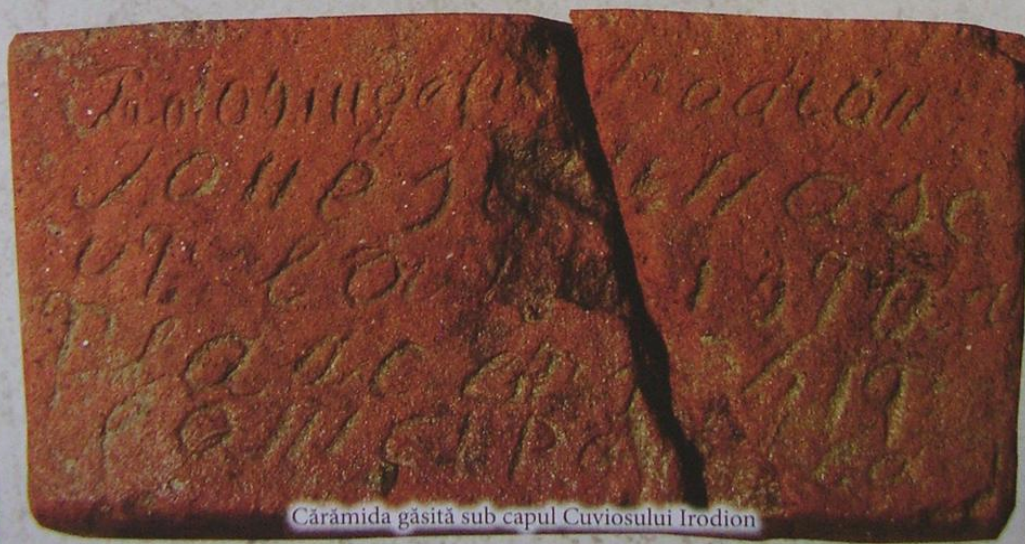
La 3 mai 1900, la vârsta de 79 de ani, Cuviosul Irodion se mută la Domnul.

Conform unei tradiții monahale athonite, la 7 ani de la moarte, se dezgropa trupul, se spăla cu vin, se făcea slujba înmormântării din nou și se puneă în osuar, acolo unde exista.

La 5 mai 1907, exact la 7 ani de la înmormântarea starețului Irodion, părintele Iulian Drăghicioiu cu multă evlavie, dezgroapă osemintele. Nu există dovezi în detaliu asupra acestui moment, se știe doar că moaștele erau neputrezite, au fost repuse în groapă (Lainiciul nu avea osuar), povestea lor fiind închisă într-un mare mister.

În perioada interbelică, mai exact în primăvara anului 1929, există o ipoteză că s-ar fi dezgropat moaștele Cuviosului, în vremea stăreției lui Visarion Toia.

În anul 2008, Î.P.S. Irineu, Mitropolitul Olteniei, a demarat procesul canonizării Cuviosului Irodion, după o serie de demersuri și proceduri. Astfel s-a hotărât

Căramida găsită sub capul Cuviosului Irodion

dezgroparea moaștelor în Postul Mare și după câteva amânări, s-a luat decizia pentru data de 11 aprilie 2009, de prăzmuirea sfântului Calinic. După câteva încercări nereușite (s-au găsit într-un areal mic alte morminte) în cele din urmă minunea s-a produs, rugăciunile au fost ascultate.

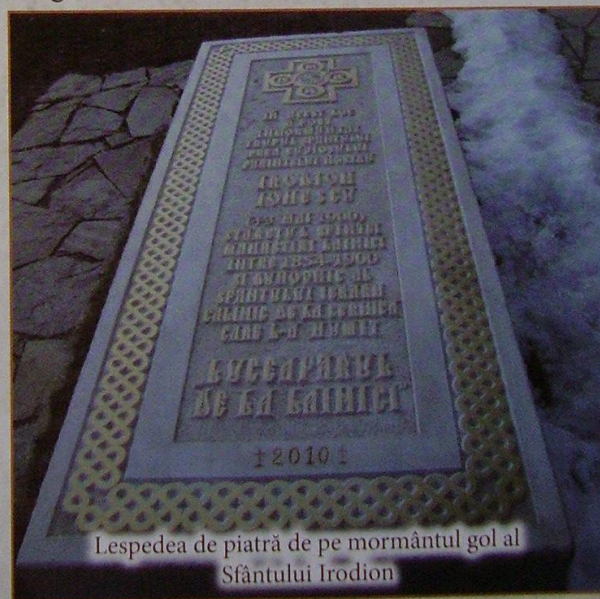
„Lacrimile au fost bucuria noastră tainică. După aceea am luat din acea mocirlă

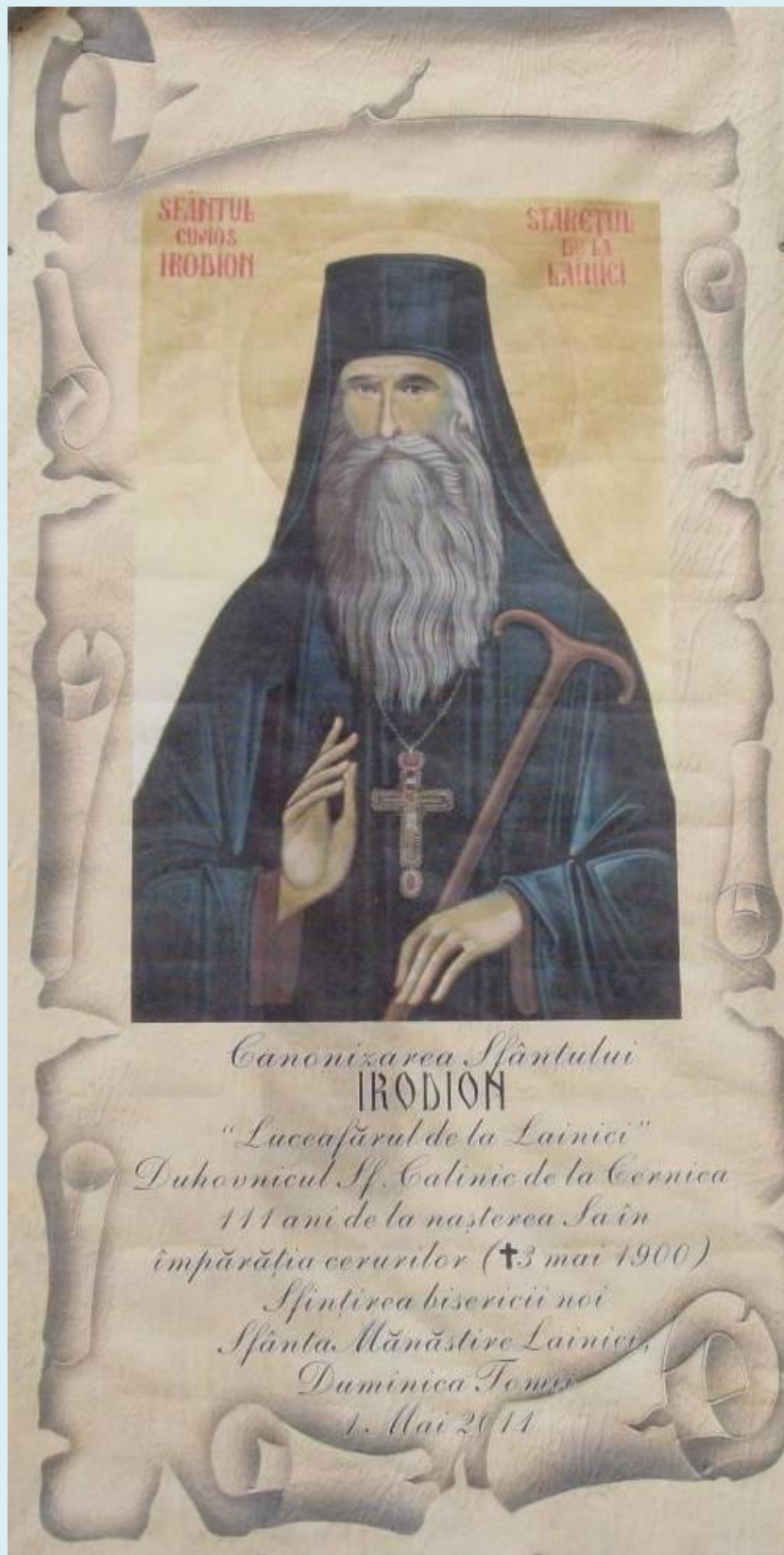

bucată cu bucată din moaștele cuviosului; în final, s-a adeverit această descoperire prin aflarea cărămizii Cuviosului Irodion, pe care scria: Protosinghel Irodion Ionescu 1821-1900. Stareț al Mănăstirii Lainici... și alte câteva cuvinte greu

lizibile. Lemnul din care fusese făcut acel sicriu mic putrezise de tot, n-am mai găsit nici măcar o bucată din el, însă forma lui rămăsese imprimată în lutul gropii. Asemenea și cuiele care au fost bătute în sicriu ruginiseră până aproape de dezintegrare. Totul era descompus în acea mică groapă, doar sfintele moaște nu aveau nimic, osemintele fiind întregi.”.

Canonizarea Sfântului Cuvios Irodion de la Lainici

**Diac. Ioniță Apostolache - Un nou rugător pentru noi, Cuviosul Irodion -
Mâine va fi proclamat sfânt părintele care i-a fost duhovnic Sfântului Ierarh
Calinic de la Cernica**

A profețit distrugerea mănăstirii (desen realizat de Nane Cresnean)

Mâine, mii de credincioși vor trece pragul Mănăstirii Lainici pentru a lua parte la ceremonia de proclamare ca sfânt, cu ziua de prăznuire 3 mai, a Cuviosului Irodion. Evenimentul va fi marcat de prezența Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, care va săvârși Sfânta Liturghie împreună cu mai mulți ierarhi, membri ai Sfântului Sinod. Tot mâine va fi sfințită și noua biserică a mănăstirii, având hramurile "Izvorul Tămăduirii" și "Sfântul Cuvios Irodion".

Purcedem spre Lainici, mănăstirea așezată pe "drumul pietrei" (grc. laios - piatră), la granița dintre Oltenia și Transilvania. Urmând cursul Jiului, printre arbori seculari și falnici care sfidează timpul existenței pământești, ne adâncim din ce în ce mai mult într-un loc al sfințeniei, în care "Dumnezeu grăiește omului cuvinte de dragoste". O cruce ne salută solidar și vestește că nu mai este mult până la

mănăstire. Zidurile groase de cetate străjuiesc neclintite, atenționându-ne că vom pași într-o altă dimensiune temporală.

Cernica - începutul drumului spre despățimire

Rânduit de Dumnezeu spre luminarea multora, preacuviosul părinte s-a născut în București, în anul 1821 și a primit la botez numele de Ioan. Chemarea Duhului a răsunat cu putere în inima sa încă din fragedă pruncie, iar la 20 de ani, tânărul cu viață de ascet își găsește adevărata menire închinându-se ca frate în vestita lavră a Mănăstirii Cernica. Pășește îndrăzneț spre o lume pe care o simte tot mai vie în inima sa. Luptele duhovnicești devin în scurt timp fapte cotidiene, iar postul și rugăciunea se transformă în mod de viață. După ce a trecut prin aproape toate ascultările și a arătat de fiecare dată înțelepciune și cumpătate, fratele Ioan a primit, la 3 decembrie 1846, îngerescul chip al călugăriei, sub numele de Irodion. Aici, în agora sfinților, tânărul monah îl descoperă pe Sfântul Calinic, viitorul episcop al Râmnicului, care simțindu-i râvna și sufletul curat, îl primește în ceata ucenicilor săi. Sub înrâurirea acestuia, îngerescul monah este preoțit și învrednicit de darul duhovniciei peste întreaga obște. Din acea clipă, Irodion a devenit duhovnicul de la Cernica, un avvă căutat de multe suflete pentru sfatul său plin de înțelepciune și de puterea Duhului.

Verigă în lanțul isihasmului românesc

În anul 1850, Dumnezeu rânduieste ca ucenicul și avva, Sfântul Calinic și Cuviosul Irodion, să păsească împreună pe pământul Olteniei. Din acest moment, rolurile se inversează: avva devine ucenic, iar ucenicul avvă, într-o singură și sfântă armonie: Lainici.

Prezența preacuviosului părinte în mijlocul monahilor de pe malurile Jiului ca duhovnic și mai apoi ca stareț (în 1854) vine să completeze tradiția isihastă din mănăstirile Olteniei.

Sfântul Irodion a fost rânduit de Dumnezeu pentru a păstra aprinsă la Lainici candela monahismului isihast, alături de Sfântul Nicodim de la Tismana, cel care, după tradiție, a întemeiat aici primul schit și de Atanasie schimnicul, primul stareț al mănăstirii, care a înfruntat de unul singur pericolul greco-catolic care se năpustise ca un tăvălug și spre Oltenia.

Iată ce spune Sfântul Calinic în cartea de instalare a părintelui Irodion ca stareț la Mănăstirea Lainici: "Dat-am smerenia noastră această carte cuviosului Ieromonah Irodion, pe care, după chibzuirea ce am făcut, l-am orânduit stareț părinților și

fraților de la Schitul Lainici, din județul Gorj, precum și chivernisitor acestei și celorlalte chiverniseli ale acelui schit, în locul cuviosului Ieromonah Chiril, cel ce și-a dat demisia..." (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37, nr. 635 din 15 iunie 1854).

De anul instalării sale ca stareț la Mănăstirea Lainici se leagă o frumoasă întâmplare istorisită de biograful Sfântului Calinic, arhimandritul Anastasie Baldovin. În timp ce străbătea drumul prin munți pentru a se întoarce de la Mănăstirea Lainici la episcopie, Sfântul Calinic a fost vestit în duh de cuviosul Irodion despre moartea cucernicului părinte Nicandru, starețul Lavrei de la Cernica și ucenicul său iubit.

Altă dată, pe când se afla la episcopie împreună cu ucenicii săi, Sfântul Calinic s-a ridicat de pe scaun și a binecuvântat cu mâna în văzduh zicând: "Domnul!". Ucenicii au rămas muți de uimire. Văzându-i nedumeriți, sfântul le-a răspuns: "Tocmai mi-a cerut binecuvântare starețul Irodion de la Lainici, ca să facă un lucru".

Părinte iubitor pentru "fiii risipitori"

Dorința de a reînvia duhul rugăciunii isihaste în Mănăstirea Lainici i-a adus Sfântului Irodion multă tulburare de la vrăjmașul diavol. Alesele sale calități duhovnicești au fost adevărate pietre de poticnire pentru cei ce nu trăiau autentic adevăratul duh al vieții monahale. Nu puteau privi la strălucirea luceafărului și căutau să o întunece prin vorbe de ocară și bârfe de tot felul, producând de cele mai multe ori tulburare în obște. Pentru a nu dezbină turma pe care o iubea atât de mult, evlaviosul părinte a preferat să se retragă din egumenat. Rămăși singuri în fața ispitelor, "fiii risipitori" ai Lainicului au căzut la picioarele sfântului pentru a-l îndupleca să revină la cârma corabiei care plutea în derivă. Au întocmit chiar o jalbă către episcopie, pe care au semnat-o cu toții: "Pe părintele Irodion ca să ne fie păstor vrem, precum și mai înainte ne-au fost. Și cu înscris încredințăm Preasfinților Voastre și Sfinției Sale părintelui Irodion, că nu vom ieși din cuvântul ce ni se va porunci pentru mântuirea noastră, până la sfârșitul vieții noastre și de aceasta ne rugăm să nu ne lași, ci să ne fii milostiv și cum Duhul Sfânt te va lumina asupra nevredniciei noastre" (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37, folio 72, nr. 1122 din 7 august 1859).

În timpul egumenatului său, Schitul Locurele a înflorit duhovnicește. Monahii ctitori, Luca și Cleopa, au primit de la cuviosul părinte ajutor pentru tencuirea bisericii. Sfântul lăcaș a fost sfințit chiar în ziua hramului, 6 august 1860, de către

Sfântul Ierarh Calinic. Astăzi, amintirea celor doi asceți a rămas vie pe aceste meleaguri. Acolo, în tihna freamătului de codru, rugăciunea isihastă, transmisă din generație în generație, de la Sfântul Irodion încoace, a constituit dialogul perfect cu Părintele cerului și pământului. Zidurile bătrânei biserici ridică și astăzi din negura vremii colbul vechilor amintiri, coborâte parcă dintr-o altă dimensiune.

Părinte înaintevăzător cu duhul

Foarte mulți credincioși din întreaga țară băteau potecile înguste din defileul Jiului pentru a ajunge să vorbească, măcar pentru o clipă, cu preacuviosul părinte Irodion. Era un adevărat pelerinaj: bolnavi, îndrăciți, oameni cu fel de fel de necazuri și apăsări veneau la el ca la un sfânt și nici unul nu pleca acasă nemângâiat. Tradiția spune că sfântul era văzător cu duhul.

Părintele Ioanichie Bălan, autorul "Patericului românesc", povestește minunea pe care sfântul a făcut-o cu o femeie care venise la mănăstire pentru a-i aduce lapte: "V-am adus, părinte, lapte de pomană, de blagoslovenie!", iar cuviosul i-a răspuns: "Nu primesc laptele, că nu este de la capra ta!"; "Ba nu, părinte - a zis femeia, de la capra mea este"; "Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta!". Atunci, femeia vădită și-a recunoscut păcatul și din ziua aceea n-a mai pomenit numele necuratului.

A proorocit pustiirea mănăstirii

În ziua de 3 mai 1900, înainte de a trece la cele veșnice, Sfântul Irodion le-a vestit ucenicilor săi pustiirea mănăstirii: "Fiii mei, să știți că, puțin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu. Voi, însă, îngropați lângă altar trupul meu și nu uitați făgăduințele călugărești pe care le-ați dat lui Hristos!". Proorocia avea să se împlinească odată cu izbucnirea primului Război Mondial. Când au ajuns pe defileul Jiului, în toamna anului 1916, trupele germane au distrus aproape totul: mănăstirea a fost transformată în grajd pentru cai, odoarele s-au furat, iar arhiva a fost mistuită de flăcări. Foarte mulți dintre călugări rămași în viață au fost duși în Germania, unde au sfârșit cu toții. Timp de 13 ani, la Lainici, candela vieții monahale s-a stins. Abia în 1929, arhimandritul Visarion Toia a reușit să readucă la viață viața monahală de aici.

După ce cuviosul părinte s-a mutat la ceruri, mormântul său a devenit un adevărat izvor al Siloamului pentru credincioșii veniți din toate părțile țării. Foarte mulți demonizați erau vindecați, iar bolnavii găseau aici tămăduire. Tradiția spune că unii oameni ar fi răscolit mormântul și ar fi luat părțile din sfintele sale moaște.

Când s-au împlinit șapte ani de la mutarea la ceruri, părintele Iulian Drăghicioiu, unul dintre ucenicii sfântului, a luat binecuvântare de la episcopie pentru deshumare. Simțise în duhul prezența dascălului său și era sigur că șade neputrezit la streășina bisericii. Aici l-a descoperit, întreg și frumos mirositor, ca un trandafir care se deschide primăvara la razele soarelui. Minunea a fost comunicată mai întâi episcopiei, după care, conform tradiției monahale, sfântul a fost așezat din nou în pânțele pământului. Mărgăritarul a fost coborât înapoi, îngropat mult mai adânc de data aceasta. Abia în anul 1929, moaștele sfântului au fost redescoperite de preacuviosul părinte Visarion Toia, starețul Mănăstirii Lainici, care le-a așezat într-un loc de taină. De atunci, nimeni nu a mai reușit să le găsească. Dumnezeu așezase mantia vremii peste Luceafărul de la Lainici pentru a-l arăta la vremea rânduită. Amintirea minunilor și a vieții duhovnicești pe care o trăise au rămas singurele repere peste timp în speranța unei viitoare redescoperiri.

Un nou sfânt în calendarul ortodox

Odată cu instalarea în scaunul de Mitropolit al Olteniei, în mintea Înalt Preasfințitului Părinte Irineu a stăruit un singur gând: să găsească moaștele Cuviosului Irodion și să-l așeze în rândul sfinților români. La 8 aprilie 2009, chiar în ziua pomenirii Sfântului Irodion, IPS Părinte a cerut binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel pentru a începe căutarea mărgăritarului.

Pe data de 10 aprilie, sfântul s-a lăsat redescoperit. Bucuria descoperirii sale a fost foarte mare, Mitropolitul Olteniei așezând sfintele moaște la loc de cinste în biserica cea mare a mănăstirii, într-o frumoasă raclă de argint, spre binecuvântarea și alinarea credincioșilor.

Mâine, mii de credincioși vor trece pragul sfintei mănăstiri pentru a lua parte la ceremonia de proclamare a sa ca sfânt, cu ziua de prăznuire 3 mai. Evenimentul va fi marcat de prezența Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, care va săvârși Sfânta Liturghie împreună cu mai mulți membri ai Sfântului Sinod.

**Canonizarea Sfântului Cuvios Irodion Ionescu și sfințirea Bisericii mari a
Mănăstirii Lainici (foto)**

<http://theologia.wordpress.com/2011/05/03/slujba-audio-a-sf-cuv-irodion-de-la-lainici-%E2%80%A0-3-mai/>

ÎN AMPLUL
AL
TÂMBULUI
LA MÂNAȘTIREA
SĂNĂTĂȚII
PENTRU CĂRUȘI
PĂRINȚII NOȘTRI

IA OVION
IONESCU

(+3 IULIE 1900)

STĂRȘIT ÎN SĂNĂTĂȚII

MÂNAȘTIREA BĂNĂȘI

ÎNTRU 1854-1900

ȘI CUMĂRĂȘI AL

SĂNĂTĂȚII TERĂRI

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

SĂNĂTĂȚII DE LA CERNICĂ

Cuviosul Părinte Prorosinghel Irodion Ionescu - “Luceafărul de la Lainici”

Argumente pentru canonizare

(Notă: Textul de mai jos reprezintă studiul PC Pr. Lect. Univ. Dr. Ion Niță Rizea publicat în revista Mitropolia Olteniei, anul LXI (721-724), nr. 1-4, Ianuarie-Aprilie, 2009, Ed. Mitropoliei Olteniei, Craiova, 2009, pp. 143-167)

Între marii părinți duhovnicești ai monahismului românesc care au strălucit în mănăstirile din Oltenia, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, la loc de frunte se află Cuviosul Părinte Protosinghel Irodion Ionescu (1821-1900), stareț al mănăstirii Lainici (jud. Gorj).

“Călugăr de mare înfrânare și neîncetată rugăciune”, Cuviosul Părinte Irodion, cu personalitatea sa aureolată de sfințenie, a dominat timp de o jumătate de secol viața duhovnicească a mănăstirii Lainici.

S-a născut la București, în anul 1821. Părinții săi, buni creștini, i-au dat la botez numele de Ioan. De tânăr, a intrat în nevoința călugărească la mănăstirea Cernica, de lângă București, veche ctitorie a vornicului Cernica Știrbei (1608).

Aici, la Cernica, către sfârșitul secolului al XVIII-lea, starețul Gheorghe (1730-1806), ucenic al Sfântului Cuvios Paisie Velicovschi de la Neamț, reorganizase, în duh neo-isihast athonito-paisian, obștea mănăstirii, adunând în jurul său mulțime de ucenici râvnitori spre cele sfinte, între aceștia numărându-se și Sfântul Ierarh Calinic (1787-1868). Prin Diata sa din 1785, adevărat „tratat de duhovnicie”, starețul Gheorghe reușise să creeze la Cernica o identitate duhovnicească și culturală nouă și puternică, statornicind rânduiala vieții de obște, unde trăirea și practica vieții în Hristos erau impregnate de un veritabil duh românesc. Urmas devotat al starețului Gheorghe, Sfântul Ierarh Calinic, stareț al mănăstirii din 1818, avea să continue opera de revigorare a vieții monahale cernicane, „ostenindu-se și trudindu-se pentru binele obștii” neîncetat, încât în timpul stăreției sale (1818-1850) mănăstirea Cernica avea să devină o adevărată oază duhovnicească de rugăciune și de nevoie, unde își căutau mântuirea în jur de 350 de călugări și frați, un important centru de cultură și de spiritualitate ortodoxe, în duhul iubirii frumuseților filocalice, care atrăgea din toate părțile țării nu numai viitori monahi, ci și credincioși mireni, dornici de a trăi o viață cu adevărat creștinească, apropiată de poruncile Domnului.

Spre „chinovionul” de la Cernica, Bunul Dumnezeu i-a îndreptat pașii și tânărului Ioan Ionescu, în dorința sa de desăvârșire. Impresia puternică pe care viața îmbunătățită de la Cernica o va fi făcut asupra sufletului tânărului Ioan, în vizitele sale întreprinse aici, încă din copilărie, împreună cu mama sa, apoi atmosfera de evlavie din casa părintească, ca și întâmplările nenorocite abătute asupra capitalei țării, în primele decenii ale secolului al XIX-lea – ucideri, cutremure de pământ, năvăliri de oști străine, jafuri și prădăciuni - toate acestea vor fi contribuit, în mod decisiv, în luarea hotărârii de către Ioan de a intra în viața duhovnicească a mănăstirii Cernica, spre a-I sluji lui Dumnezeu în chipul viețuirii monahicești.

Odată intrat în mănăstire, fratele Ioan a deprins în scurt timp meșteșugul luptei duhovnicești, încât pe mulți îi întrecea cu rugăciunea, smerenia, cinstea și ascultarea. A primit marele și îngerescul chip al schimniciei, cu numele de Irodion, la 3 decembrie 1846, după cum aflăm din Condica de călugăriri a mănăstirii Cernica.

După tunderea sa ca monah la mănăstirea Cernica, Cuviosul Irodion a început să-și sporească și mai mult ostenele duhovnicești, scopul său fiind dezrădăcinarea patimilor și apropierea tot mai mult de Dumnezeu prin sădirea virtuților, aducătoare de har. Se știe că de pe acum el postea foarte mult, își împlinea regulat canonul și pravila cu multă osârdie, nu lipsea niciodată de la slujbele bisericești, iar ziua lucra împreună cu părinții la ascultările cele mai grele. Toți viețuitorii

mănăstirii, bătrâni și tineri, îl respectau și îl iubeau, pentru că era smerit, blând și sânguitor la toate nevoițele cele grele ale vieții monahale. Sfântul Calinic, îl prețuia și se bucura tare mult, văzându-l pe Cuviosul Părinte Irodion plin de darul lui Dumnezeu și înălțat la atâta curăție a minții și a liniștii lăuntrice, încât lumina înaintea tuturor ca o adevărată lumină cerească.

Înaintând atât de repede în viața cea duhovnicească, Cuviosul Părinte Irodion a fost hirotonit, în scurt timp, diacon și apoi preot al mănăstirii. Astfel, într-un document recent descoperit în arhiva mănăstirii Cernica aflăm că la data de 22 decembrie 1846 Cuviosul Părinte Irodion era deja hirotonit preot și semna cu „Irodion Ieromonahu”. Se pare că acum a fost hirotosit și duhovnic al mănăstirii.

În anul 1850, Sfântul Calinic de la Cernica (1787-1868), devenind episcop al Râmnicului-Noul Severin și cunoscând îndeaproape viața și petrecerea Cuviosului Părinte Irodion, l-a adus de la Cernica la schitul Lainici, de pe Valea Jiului, odată cu venirea sa la noua reședință episcopală din „Capitala Craiovei” (25 noiembrie 1850). Credem că venirea Cuviosului Părinte Irodion la Lainici s-a întâmplat cel mai probabil în decembrie 1850 sau ianuarie-martie 1851. Dintr-o Delă din 12 aprilie 1851, descoperită, de curând, în Arhiva Episcopiei Râmnicului, aflăm că Părintele Irodion fusese, înainte de această dată, eclesiarh la Lainici și avea rangul de protosinghel: „Atingătoare de orânduirea Cuviosului Ieromonah Gavriil, îngrijitor Schitului Lainici sud Gorj. Și recomandăția făcută mai în urmă de epitropul acestui Schitu în favoarea monahului Daniil, precum și orânduirea de egumen a Cuviosului Monah Chiril în locul sus arătatului ce și-a datu demisia. Și orânduirea Cuviosului Ieromonah Luca stareț la Schitu, precum și eclesiarh pe... în locul Cuviosului protosinghel Ierodion”. Când a primit Cuviosul Irodion rangul de protosinghel nu știm, dar înclinăm să credem că înainte de anul 1850, pe când se afla încă viețuitor al Cernicăi.

Din textul Delei mai aflăm că venirea la schitul Lainici a Cuviosului Părinte Irodion s-a întâmplat în vremea egumenului Daniil.

Ajuns la Lainici, Cuviosul Părinte Irodion s-a adaptat repede atmosferei de aici. Frumusețea deosebită a locului, liniștea și atmosfera de rugăciune de la Lainici l-au făcut să lase Cernica și să se lege definitiv cu sufletul de această veche vatră monahală.

Fire blândă și bună, veșnic senină și plecată Domnului, Cuviosul Părinte Irodion s-a supus, îndată ce a intrat în obștea de la Lainici, la grele nevoițe și încercări, spre a se învrednici de primirea darurilor Sfântului Duh.

Cu toate că venea de la Cernica cu o bogată experiență duhovnicească, care îl legitima spre a fi conducător al obștii monahale de la Lainici și cunoscând însemnătatea votului ascultării, Cuviosul Părinte Irodion s-a supus de bunăvoie ascultării conducerii pe care a găsit-o la Lainici. În smerită evlavie, cu măsură și răbdare își ducea la îndeplinire în fiecare zi pravila și răspundea cu dragoste părintească și cu sfatul cel înțelept la orice nevoie venită din partea obștii, căreia acum îi aparținea. Căci cunoștea foarte bine regulile viețuirii călugărești, dar și rânduiala slujbelor bisericești, dovadă fiind și ascultarea de eclesiarh al mănăstirii pe care o îndeplinise. Și cum lumina nu poate fi ascunsă sub obroc, Cuviosul Părinte Irodion va fi recunoscut în scurt timp părinte duhovnicesc de către obștea de la Lainici, devenind astfel, „pentru cei nouăsprezece șezători acolo și frați sub ascultarea sfântului schit”, adevărată pildă de smerenie, evlavie și viețuire în Hristos.

Mai mult, succesiunea rapidă a stareților, începând din anul 1851, cu un ritm regulat de un an de zile fiecare, trebuia repede stopată, pentru că ea aducea instabilitate și dezordine în viața obștii de la Lainici. Iar cel care putea să readucă ordinea și buna rânduială în mănăstire era Cuviosul Părinte Irodion. Acest fericit moment avea să se ivească îndată, odată cu demisia starețului Chiril (1853-1854).

Om al ordinii și al buneii chiverniseli, aplecat tot timpul spre nevoile sufletești ale fraților de la schit, Cuviosul Părinte Irodion a fost numit de către Sfântul Ierarh Calinic, la 15 iunie 1854, egumen al schitului Lainici. Cartea sa de numire este redactată astfel: „Dat-am smerenia noastră această carte Cuviosului eromonah Irodion pe care, după chibzuirea ce am făcut, l-am orânduit starețu părinților și fraților de la schitu Lainici din județul Gorju, precum și chivernisitor cestei și celorlalte chiverniseli ale aceluși schit, în locul Cuviosului eromonah Chiril, cel ce și-au dat dimisia...”. Datorită însușirilor sale alese de părinte duhovnicesc, Sfântul Calinic l-a făcut pe Cuviosul Irodion duhovnicul său.

Cu toate că alegerea ca stareț a Cuviosului Părinte Irodion a fost primită cu mare bucurie de obștea de la Lainici – ca și de cea de la schitul Locurele, situat în apropierea mănăstirii Cuviosul Irodion a demisionat, în mod surprinzător, din acest post după un an, în 1855. Motivele demisiei nu ne sunt cunoscute. Cert este că la 30 iunie 1855 s-a trimis Episcopiei Râmnicului-Noul Severin o cerere semnată de toți monahii și frații schitului Lainici, în care se arăta că, spre părerea lor de rău, starețul Irodion a demisionat și că doresc cu toții să fie numit stareț iconomul Dorotei, „ca să ne fie povățuitor duhovnicesc în locul părintelui Irodion”. În urma acestei cereri colective, episcopul Calinic l-a numit stareț pe Dorotei, la 2 iulie 1855.

După un an de la numirea sa ca stareț, Dorotei a cerut binecuvântarea arhierească „de a rămânea în pace și liniște despre această însărcinare”. L-a urmat starețul Marcel, de la Cernica, timp de un an, până când a fost numit stareț, pentru a doua oară, Cuviosul Părinte Irodion, în anul.

Această a doua numire ca stareț a Cuviosului Părinte Irodion, la 1857, apare într-o însemnare făcută într-un Triodion: „Anul 1857, martie 29, am venit cu părintele Irodion starețu aici pentru slujba părinților”. Numirea și funcționarea ca stareț a Cuviosului Irodion este confirmată și de actul de numire a noului stareț ce i-a urmat, între 1858 și 1859.

În septembrie 1859, Cuviosul Părinte Irodion a fost numit, pentru a treia oară, stareț la schitul Lainici. Numirea sa avea ca scop, printre altele, curmarea instabilității ce se manifestase de câțiva ani la conducerea obștii monahale de la Lainici. Iar singurul în măsură să pună capăt acestei instabilități era tot fostul stareț Irodion.

De aceea, prin Jalba monahilor din schitul Lainici, înregistrată la Episcopia Râmnicului-Noul Severin la 7 august 1859, cu nr. 1122, cu mențiunea Jalba monahilor din schitul Lainici, prin care cer să fie adus un nou stareț la acest schit cuviosul Irodion, toți viețuitorii de la Lainici cereau ca Sfântul Calinic să le trimită stareț „...pe părintele Irodion ca să ne fie păstor, precum și mai nainte ne-au fost. Și cu înscris încredințăm Preasfinților voastre și sfinției sale părintelui Irodion, că nu vom eși din cuvântul ce ni se va porunci, pentru mântuirea noastră, până la sfârșitul vieții noastre și de aceasta ne rugăm să nu ne lași, ci să ne fii milostiv și cum Duhul Sfânt te va lumina asupra nevredniciei noastre. Ai Preasfinției Voastre smeriți și plecați (ss) Callinic monah, Iovinalie monah, Mitrofan monah. Toată obștea părinților din schitul Lainici”.

Jalba scoate în evidență una dintre cauzele instabilității conducerii obștii de la Lainici. Dacă obștea fraților era unită și hotărâtă în a cere numirea și schimbarea stareților, în ascultare ea era dezbinată, de vreme ce stareții se schimbau în această vreme atât de des. Apoi, jalba scoate în evidență personalitatea deosebită a Cuviosului Părinte Irodion în conducerea spirituală și administrativă a obștii de la Lainici. Toți îl cinsteau și îl iubeau ca pe un adevărat tată și părinte duhovnicesc.

La solicitarea monahilor de la Lainici de a pune stareț pe Cuviosul Părinte Irodion se alătură și urmașii ctitorilor mănăstirii, care scriu episcopului Calinic: „Subscrișii ne aflăm ramură de titori ai sfântului schit Lainici și cu apropiere învecinați și vedem o mare nedumerire între părinții călugări, numai de la un timp de vreme...

iar acum părinții zic că au dorința a avea soțietate și de stareți pă părintele Erodion cel ce a mai fost și fiindu-ne plăcut și nouă duhul înțelepciunii sale, este cu smerenie rugat și din parte-ne Preasfinția Sa Părintele Episcop să binevoiască a ne îndeplini această cerere de obște, nădăduind că doar va rămânea împăcați...”. Iată cum calitățile Cuviosului Părinte Irodion erau de toți recunoscute. La rândul său, starețul Luca înaintează și el o lungă cerere episcopului Calinic, în care își spune necazul, greutățile pe care le întâmpină din partea unor frați în administrarea și buna gospodărire a schitului, și în final cere: „...cu smerenie rog înțelepciunea Preasfinției Voastre a binevoi să orânduiască stareți chiar pe părintele Erodion căruia voi fi supus cu metanie. 1859 avgost 27. Luca eromonah”.

În urma acestor insistente cereri, episcopul Calinic l-a numit pentru a treia oară stareț pe încercatul Părinte Irodion, poruncind viețuitorilor nu numai să-l cunoască ca stareț, ci „... dându-i toată cuvenita ascultare, cinste și supunere la cele ce vă va povățui”.

Odată numit stareț, Cuviosul Părinte Irodion a desfășurat în această vreme (până în iunie 1863) o activitate remarcabilă, lucrând cu sârg la buna chivernisire a mănăstirii.

Mai mult, a sprijinit din tot sufletul pe monahii Luca și Cleopa, care nu terminaseră tencuirea schitului Locurele unde locuiau și chiar la o lună de la instalarea sa, a cerut episcopului Calinic permisiunea de „a sfinți biserica cea nouă de la Locurele”. În anul 1860 aceasta a fost, într-adevăr, sfințită.

Destoinicul stareț Irodion și-a îndreptat atenția și spre sporirea numărului monahilor de la Lainici, care era în scădere. De aceea, în ianuarie 1860, el a cerut episcopului să-i aprobe tunderea în monahism a patru frați. Apoi, la 1 iunie 1861 a dat un înscris, prin care vindea niște obiecte de cult și dăruia schitului toți banii primiți.

Pentru cinstea și vrednicia lui, Sfantul Calinic, episcopul Râmnicului-Noul Severin, l-a chemat la Craiova și i-a încredințat, după propria-i mărturisire, un post la episcopie. Se pare că i-a rânduit chiar postul de eclesiarh, însă, la scurt timp, Cuviosul Părinte Irodion a cerut grabnic permisiunea de a se înapoia la schitul său, motivând că schitul se află „într-o tristă poziție...în comparație cu evlavia ce am avut la dânsul...stăruind a-l îmbunătăți prin toate mijloacele”. Deși „prea mulțumit de postul în care mă aflu orânduit”, el a cerut să se înapoieze la schit. Se pare că Sfântul Calinic nu i-a aprobat plecarea și după un an și jumătate, Cuviosul Părinte Irodion și-a prezentat demisia din postul de stareț: „Din împrejurări binecuvântate,

neputându-mă întoarce la postul ce mi s-a încredințat de superior al sfântului schit Lainici Districtul Gorj, demisionez prin aceasta și vă rog cu tot respectul a face cele de cuviință pentru administrarea acelui schit pe viitor. Al P. Sf. V. Prea plecat și smerit servitor, Irodion Protosingel”. Sfântul Calinic a fost nevoit să-i primească demisia.

Asupra activității Cuviosului Părinte Irodion la Craiova și la Râmnic nu avem până în prezent nici o știre.

Noul stareț la Lainici, Darion, a rezistat în funcție doar doi ani (8 iunie 1863 – 25 mai 1865). Cum stăreția Cuviosului Părinte Irodion devenise o necesitate duhovnicească și administrativă pentru obștea mănăstirii Lainici, a fost numit stareț acum, pentru a patra oară. Pentru numirea sa ca stareț nu avem o carte obișnuită de orânduire, dar despre data numirii vorbește el însuși, în două rapoarte pe care le-a înaintat Sfintei Episcopii a Râmnicului-Noul Severin și în care arată unele nereguli, săvârșite de un econom și de doi monahi. În primul raport scrie: „De la numirea mea ca stărițu allu Schitului Lainici din jud. Gorjiu, timp trecut de patru ani, am găsit că tot venitul proprietății schitului, care valorează annual până la 120 de taleri, s-a strâns regulat de un călugăr anume Marchian cel ce să numește că este Iconomu fără a fi orânduit de cineva... Estimp pomenitul călugăr a vândut fără voia mea 4 boi și 70 de capre însușind prețul lor pe samă-i“. În continuare, Cuviosul Irodion cere în raport să-i fie predate socotelile și banii schitului.

Urmare acestui raport, Episcopia Râmnicului-Noul Severin a ordonat o anchetă prin protopopul de Târgu Jiu. Acesta a anchetat pe cei trei monahi, Marchian, Pavel și Nifon, găsindu-i vinovați și le-a cerut acestora să restituie schitului banii luați pe nedrept din vânzarea vitelor. Cuviosul Părinte Irodion, profund afectat de faptele acestora și-a cerut demisia, în noiembrie 1869: „Subscrisul cu ordinul Episcopiei încă din anul 1865 am fost numit stărițu la Sfântul Schitu Lainici unde, după cum cunoaște Sfânta Episcopie, am întâmpinat destule suferințe din partea părinților viețuitori acolo și ca să-mi dobândesc liniștea, voesc a mă retrage la un alt chinoviu, rog cu respect Sfânta Episcopie a-mi primi aceasta drept dimisie din arătatulu postu. Irodion Protosingel”. Acesta este cel de-al doilea raport, din care rezultă clar că a fost numit stareț la 1865, activând patru ani neîntrerupți.

Tulburările de la schit și începutul neorânduiei au avut drept cauză, credem noi și unele reforme inițiate în acest deceniu. Este vorba, în primul rând, de secularizarea averilor de la mănăstirile închinat, reformă inițiată de domnitorul Alexandru Ioan Cuza (1859-1866). Sunt cunoscute jafurile și pagubele enorme aduse statului de străinii care luau veniturile acestor mănăstiri, închinat la diferite

așezăminte mănăstirești din: Palestina, Grecia, Egipt, Muntele Athos etc. După secularizarea averilor mănăstirilor închinete, a urmat secularizarea celor neînchinete. În aceste împrejurări, se situează și acele neorânduiri apărute la Lainici, când starea de incertitudine care plana asupra fondurilor proprii i-a determinat pe acei monahi să vândă o parte din averea mobilă și să dea unele procente părinților. Cuviosul Părinte Irodion condamnă inițiativa celor trei și încălcarea autorității stareșului, precum și incorectitudinea în administrarea averii schitului, pe baza unor funcții auto-atribuite, cum a procedat Marchian, care s-a auto-intitulat iconom. Cu acesta din urmă a avut neplăceri Părintele Irodion, pentru că s-a retras la rudele lui într-un sat din apropierea Lainicilor, Budieni, luând cu el și sineturile schitului. Orice s-ar fi putut întâmpla, Părintele Irodion a rămas statornic în onestitatea sa. Sub instigația celor trași la răspundere, monahii de aici s-au plâns și ei împotriva Cuviosului Părinte Irodion, pretinzând că „mai avem la numitul cincizeci și una de lăni de pe oile noastre, care lăni le-am dus la sfântul schit Surupatele ca să le lucreze maicele, ca să ne facă haine, care nici până acum nu ni s-au mai dat nici un petec”.

Urmarea a fost instalarea la Lainici a unui nou stareș, în persoana părintelui Iordache Bărbătescu (13 mai 1870). În timpul acestuia însă s-a produs secularizarea averilor mănăstirești ale mănăstirilor neînchinete, încât și pentru schitul Lainici a început o perioadă mai tulbură, de privațiuni și lipsuri. Schitul, cu obștea sa, a fost lăsat „în voia întâmplării”, iar monahii s-au plâns Sfintei Episcopii că autoritățile statului le-au luat totul. Problema slujbelor și a vieții duhovnicești a trecut pe plan secund, față de problema fundamentală: pâinea cea de toate zilele.

Această stare grea a schitului a continuat și în timpul stareșului Nifon ieroschimonahul (1872-1873), până când a fost rechemat la stareție, pentru a cincea oară, Cuviosul Părinte Irodion. Călăuzit de același gând smerit care l-a determinat, cu ani în urmă, să abandoneze posturi mai înalte și să revină la schitul său, spre a-l izbăvi de necazuri și a-l vindeca de neorânduială, bunul Părinte Irodion și-a început îndată activitatea la Lainici. Starea de dezorientare spirituală în care se afla acum schitul trebuia îndată curmată. Mult încercatul Părinte stareș Irodion trebuia să readucă întregii obști monahale încrederea în autoritatea sa administrativă și duhovnicească, să insufflă acesteia un nou spirit de viațuire monahală și să îi întărească voința de a birui toate greutățile vieții. Ca și Sfântul Calinic de la Cernica, Cuviosul Părinte Irodion socotea că ascultarea este cea mai mare virtute pentru monahi și temelia vieții călugărești. Prin rugăciune, smerenie și neîncetată ascultare, monahul se îndreptă pe sine și contribuie la sporul duhovnicesc și buna chivernisire a obștii mănăstirii.

Neîntrerupta prezență și activitate a Cuviosului Părinte stareț Irodion în viața schitului Lainici începând din anul 1873 și până în 1900, când a trecut la cele veșnice, a fost o binecuvântare a lui Dumnezeu. Stăreția Cuviosului Părinte Irodion este atestată în tot această perioadă (1873-1900), însă este vagă. Documentele folosite de noi sunt oarecum indirecte, dat fiind faptul că Arhiva Episcopiei Râmnicului nu este atât de generoasă în furnizare de documente. Totuși, cercetând minuțios dosarele din Arhiva Episcopiei cu cererile de intrare în monahism la schitul Lainici, putem stabili o continuitate neîntreruptă în stăreție a Cuviosului Părinte Irodion. Este foarte interesant să vedem acum ultima etapă a activității Cuviosului Părinte stareț Irodion, care ne dezvăluie încă una din trăsăturile sale de caracter. El lucra în prezent, dar era preocupat în permanență de asigurarea viitorului mănăstirii.

În urma reformelor sociale produse în această perioadă, numărul monahilor mănăstirii începuse să scadă. Apoi, Războiul de Independență din 1877-1878 avea să lase și el oarecum în umbră activitatea schitului, deoarece pe primul plan al preocupărilor era acum izbânda împotriva turcilor, dezrobirea națională.

Cel dintâi document de atestare concretă a activității de stareț a Părintelui Irodion este o însemnare personală de pe cartea Scara Sfântului Ioan Scărarul. Însemnarea începe de pe primele pagini, dar a fost complet ștearsă, fiind udată cu apă și se observă doar câte o literă. Însă la pagina 8 citim: „Părintele stareț Irodion Protosingel... în anul 1879 ... martie 28”. Este singurul loc unde i se poate găsi scrisul său propriu, evident afară de iscălitura din acte.

Firul neîntrerupt al activității sale, în direcția continuității și întăririi vieții monahale în schitul Lainici, ni-l dau o serie de cereri pentru tunderea în monahism pe care Cuviosul Părinte stareț Irodion le primea și le înainta cu rapoarte personale de recomandare Episcopiei Râmnicului-Noul Severin.

Astfel, în anul 1879, Cuviosul Irodion recomanda Episcopiei Râmnicului-Noul Severin pentru tunderea în monahism pe Anghel Bărdan, din comuna Rugi, plaiul Vulcanu, jud. Gorj, cu condiția ca acesta „să facă formele legale din partea comunei respective”, adică să facă dovada că și-a satisfăcut serviciul militar, că este necăsătorit sau văduv (prin decesul soției), și că nu are nici un fel de datorii față de comună sau de familie. Știm că Anghel Bărdan a fost călugărit, căci îi întâlnim numele mai târziu în alte acte.

În anul 1880, Cuviosul Părinte Irodion a format un întreg dosar cu cererea lui Constantin Mândroi, din comuna Scoarța, plasa Amaradia, jud. Gorj, împreună cu

toată corespondența relativă la călugărirea acestuia, începând din 1880-1882. Din dosar aflăm că se acorda un timp de gândire, de o lună, pentru acceptarea cererii de intrare în monahism, apoi cererea era reînnoită de solicitant. Urma o perioadă de doi ani de noviciat, cu destule încercări, când solicitantul avea titlul de frate, după care urma aprobarea definitivă în mănăstire. De multe ori timpul însă se prelungea. Constantin Mândroi a fost călugărit cu numele de Chiril. Dar cea mai lungă perioadă de încercare a trecut-o Nicolae Popescu, din comuna Vălari, plasa Amaradia, jud. Gorj. Circulația ordinelor și adreselor este o adevărată odisee scriptologică, căci au fost efectuate 19 acte cereri, răspunsuri, adrese, aprobări, timp de patru ani. A cerut să fie călugărit la 60 de ani și i s-a împlinit dorința la 64 de ani, fiind tuns în monahism cu numele de Nicodim.

Cuviosul Părinte stareț Irodion a avut o viață morală de tip ascetic, severă, veghind neîncetat asupra nevăzuților vrăjmași care încercau să-l ispitească, fie prin trup, fie prin gânduri. Cu aceeași severitate și intransigență a apărut și moralitatea obștii încredințate lui spre păstorire. Silindu-se nu numai cu viața sa pilduitoare, ci și cu alese sfaturi duhovnicești, el îi îndrepta pe mulți dintre monahi pe calea cea bună, iar pe cei răzvrățiți și neascultători îi scotea afară din obște, după porunca Apostolului Pavel, ca să nu vatăme pe alții. Astfel, în anul 1887 a cerut să fie înlăturat din cinul monahal călugărul Meletie Cristescu, pentru abateri de ordin moral, iar Episcopia Râmnicului-Noul Severin a aprobat această acțiune. În procesul de primenire a primit alți viețuitori în mănăstire: pe Staicu Florea, în 1890, după 7 ani de ucenicie, sub numele de Serghie, pe Ion Drăghicioiu, din Bumbeștii de Jiu, în 1895, care era paracliser și căruia i-a dat numele de Iulian, în fine, pe Ion Gh. Rău, din Copăcioasa-Gorj, pe care l-a călugărit cu numele de Istodor, în 27 aprilie 1898. Prestigiul schitului Lainici a crescut paralel cu lucrările duhovnicești ale Cuviosului Părinte stareț Irodion. Acesta constituia și un adăpost pentru călătorii care treceau din Transilvania în Oltenia și invers, pentru căruțași, pentru muncitorii la pădure, care găseau aici o ospitalitate părintească, de tipul agapelor creștine, cu pâine și vin.

În anul 1899, Cuviosul stareț Irodion a dăruit mănăstirii Lainici un clopot de 318 kg, făcut cu cheltuiala sa și a altor credincioși. Inscripția de pe clopot are următorul text: "Acest clopot este făcut în zilele protosinghelului Irodion Ionescu, starețul sfântului schit Lainici, cu ajutorul său și al altor credincioși și creștini întru Hristos botezați, prin intermediul pr. Pant. P. Sachelarie și N. Trandafirescu din Tg. Jiu 1899 (Turnătoria Thury Ianoș et fiu, Budapesta). Notă: Șarban Otetelișanu + Safira, Ecat. + Ion Argetoianu, Anița + A. Argetoianu". Formula de pe clopot: „este făcut... cu ajutorul său și al altor credincioși creștini întru Hristos botezați” este poate cea dintâi formulă ecumenistă dintr-o mănăstire, dictată atât de sufletul

generos al Părintelui stareț Irodion, cât și de faptul că mănăstirea Lainici era, în acea vreme, un centru ortodox important, la frontiera dintre Țara Românească și Transilvania, care primea creștini de orice confesiune, mai ales pe frații ardeleni, exercitând ceea ce astăzi constituie un ecumenism practic, cerut de structurile sociale ale vremii.

Dintre cei de altă credință care veneau la Lainici din Transilvania, dar și din alte părți ale țării, unii se întorceau acasă convertiți la dreapta credință. Căci puterea cuvântului, mișcător și plin de înțelepciune al Cuviosului Părinte Irodion, ca și exemplul vieții sale duhovnicești, făceau adevărate minuni în sufletele acestora. De pildă, cunoaștem că, la 16 octombrie 1876, un oarecare Atanasie Balașin, creștin greco-catolic din Ardeal, a trecut la Ortodoxie, în urma întâlnirii pe care a avut-o cu Părintele Irodion, stâlpul neclintit în apărarea dreptei credințe de la Lainici.

Cuviosul Părinte Irodion a fost stareț la Lainici până în primăvara anului 1900, mai precis 3 mai 1900, când a trecut la cele veșnice. A fost înmormântat, cu multă durere, de întreaga obște a mănăstirii în ziua de 5 mai 1900. A păstorit în total, în cele cinci etape de stăreție, 37 de ani.

Că Părintele Irodion a trecut la cele veșnice în ziua de 3 mai 1900 reiese din trei documente aflate în Arhivele Statului, Filiala Tg. Jiu (unul) și în Arhiva Episcopiei Râmnicului (celelalte două).

Astfel, în Arhivele Statului, Filiala Tg. Jiu, se află telegrama protoiereului de Târgu Jiu, Ștefan Nicolăescu, către Episcopia Râmnicului-Noul Severin, prin care face cunoscut Episcopiei încetarea din viață a Cuviosului Părinte: „Părintele protosinghel Erodion superiorul sf. schit Lainici a încetat din viață aseară”.

În cel de-al doilea document, aflat în Arhiva Episcopiei Râmnicului, care este un raport telegrafic, înregistrat cu nr. 391 și trimis Episcopiei Râmnicului-Noul Severin de către protoiereul de Târgu Jiu, se înștiințează: „Părintele protosinghel Erodion superiorul sf. schit Lainici a încetat din viață aseară. Respectuos supun cunoștinței Dv. Protoereu Nicolăescu“. Din cuprinsul telegramei înțelegem că aceasta a fost trimisă Episcopiei de la Râmnic în ziua de 4 mai 1900, ea fiind primită în aceeași zi la Episcopie și înregistrată cu nr. 1242. În partea de sus a telegramei este notat: „6.V. 1900. Se va recomanda Ministerului (Cultelor și Instrucțiunii Publice – compl. n.) provizor Ieromonahul Damaschin (Pandelescu compl. n.)”.

Cel de-al treilea document, care ne arată precis data trecerii la cele veșnice a Cuviosului Părinte Irodion, este o adresă, cu nr. 1224 din 9 mai 1900, a Episcopiei Râmnicului-Noul Severin către Ministrul Cultelor și are următorul conținut: „P. C. Prot. al Jud. Gorjiu prin raportul telegrafic No. 391/ac. comunicându-mi că în sara de 3 Maiu ac. a încetat din viață Cuv. Protosinghel Ierodion, superiorul Slui schit Lainici, Jud. Gorjiu, am onore a Ve face cunoscut că numim provizoriu în locul seu ca superior pe Cuv. Ieromonah Damaschin Pandelescu, petrecetor în acel Sf. schit și ve rog să binevoiți a dispune cele de cuvenitu”.

Dintr-un alt document aflat în arhiva Episcopiei Râmnicului reiese că numirea provizorie, ca stareț la Lainici, a ieromonahului Damaschin Pandelescu, de către Episcopia de la Râmnic, s-a făcut fără să se țină seama de dorința expresă a unor viețuitori ai schitului care în cererea lor înaintată Episcopiei, și-l doreau ca stareț pe părintele Dionisie Ștefănescu, „în locul Pre venerabilului Protosinghel Irodion Ionescu decedat”.

Din cele trei documente prezentate mai sus reiese clar că Părintele Protosinghel Irodion a trecut la cele veșnice în seara zilei de 3 mai 1900, în locul său ca stareț al schitului Lainici fiind numit provizoriu ieromonahul Damaschin Pandelescu. Aceasta înseamnă că Părintele Irodion a trăit în mănăstirea Lainici vreme de cincizeci de ani, începând din anul 1850/1851, de când a fost adus la Lainici, de la Cernica, de către Sfântul Ierarh Calinic.

Cuviosul Părinte Irodion a trecut la cele cerești în totală neagoniseală personală. Toată viața a cultivat, cu o sârguință neobișnuită, întrecând pe toți din preajma sa, dezinteresul față de bunurile materiale. Cât timp a fost frate și călugăr la Cernica și apoi stareț la mănăstirea Lainici, Cuviosul Părinte Irodion a căutat să-și îmbogățească sufletul numai cu fapta cea bună, bine plăcută Domnului, practicând virtutea iubirii și a milosteniei, până la cel mai înalt nivel. Ca stareț la Lainici, Părintele Irodion s-a îngrijit tot timpul de obștea monahală ce i-a fost încredințată ca să nu ducă lipsă de cele necesare traiului zilnic, biruind de fiecare dată încercările vieții și vitregiile timpului. Prin muncă stăruitoare și permanentă jertfelnicie, și-a adus cu prisosință contribuția sa la creșterea spirituală, dar și materială, a mănăstirii, pe toți „mângâindu-i cu dare de cele trebuincioase”. La trecerea sa din viața pământească către cea cerească nu a lăsat nici o avere, nici un ban. Bunurile sale strict personale au fost „însușite” de ieromonahul Iulian Drăghicioiu, ucenicul său apropiat, până când Episcopia Râmnicului-Noul Severin a dispus ca o parte din ele să fie vândute pentru a se acoperi o datorie pe care o avea mănăstirea către trei creditor, iar cealaltă parte să fie trecută în inventarul cel nou al mănăstirii.

Ca semn al prețuirii ce i-a purtat, ieromonahul Iulian Drăghicioiu va cere Protopopiatului Târgu Jiu în anul 1907, adică la șapte ani de la decesul Cuviosului Părinte Irodion, să intervină la Episcopia Râmnicului-Noul Severin ca să aprobe mănăstirii Lainici dezgroparea trupului fostului său stareț și duhovnic: „Împlinindu-se șapte ani de la răposarea protosinghelului Irodion, acum Ieromonahul Iulien Drăghicioiu din acest schit este pregătit să desgroape osile numitului răposat în dioa de cinci ale corentii luni, sunteți rugați a face intervenire către Presanțitul Episcop Eparhiot ca se de voe spre a se pute aduce la îndeplinire de celi ce vă rugăm. Primiți Precucernice Părinte închinăciune, Superior Arhim. Teodosie Popescu”. Cererea i-a fost aprobată, iar la deshumare s-a găsit trupul Cuviosului Părinte neputrezit și înmiresmat, semn al sfințeniei sale. Potrivit tradiției orale păstrate la Lainici, episcopul Athanasie Mironescu al Râmnicului-Noul Severin (1898-1909), la aflarea acestei vești, ar fi exclamat: „Așa, aista mi-ai fost, Irodioane!”, poruncind să fie reînhumat lângă altarul bisericii celei vechi, cu hramul „Intrarea Maicii Domnului în Biserică”, în partea dreaptă.

În cei cincizeci de ani petrecuți la mănăstirea Lainici, Cuviosul Părinte Irodion și-a împlinit cu mare râvnă și dragoste de Dumnezeu și de cinul monahal chemarea de părinte duhovnicesc și de iconom al tainelor lui Dumnezeu. El poate fi considerat pe drept cuvânt, în sens biblic, „patriarhul Lainicilor”, atât prin elevația sa duhovnicească, cât și prin smerenia, dragostea frățească și înțelepciunea cu care a păstorit vreme de o jumătate de secol. Sfântul Ierarh Calinic, care l-a avut duhovnic, l-a numit „Luceafărul de la Lainici”.

Cuviosul Părinte Irodion a rămas în conștiința viețuitorilor din mănăstirea Lainici, prin tradiția orală a monahilor și a credincioșilor care l-au cunoscut și care s-au bucurat de iubirea, înțelepciunea și bunătatea sa, ca un monah desăvârșit, un om de mare cinste, încredere și omenie. Faptele îi erau întocmai după graiul gurii și nu putea nimeni să-i găsească vreun cusur. Arzând totdeauna pentru dragostea lui Hristos, ca o făclie în sfeșnic, Cuviosul Părinte Irodion s-a dovedit un iscusit duhovnic pentru păstoriții săi. Câtă vreme a fost stareț la Lainici și-a împlinit chemarea cu mare râvnă și frică de Dumnezeu, bine știind că lucrul cel mai greu și anevoios este meșteșugul călăuzirii obștii monahale pe calea mântuirii. A adunat în jurul său ca la 30 de ucenici. Totodată, ca stareț de mănăstire a înțeles că trebuie să fie inima tuturor inimilor care îl caută și îi cer sfat și mângâiere. Toți părinții și frații din mănăstire care se mărturiseau la el se cucereau de nevoința lui și își făceau adăpost și mângâiere supărărilor lor. Toți îl aveau ca pe un adevărat Sfânt, ce avea darul rugăciunii curate. Potrivit tradiției păstrate de părinții bătrâni ai mănăstirii, se spune că Părintele Irodion slujea Sfânta Liturghie în fiecare zi și totdeauna cu lacrimi pe obraz. Zeci de mii de oameni de pe ambele laturi ale

Carpaților veneau la el, căci cunoștea gândurile oamenilor și săvârșea vindecări minunate. Nu puțini bolnavi și neputincioși de prin satele Olteniei și Transilvaniei alergau la el și se vindecau, încât numele său era cunoscut peste tot.

Despre Cuviosul Părinte Irodion se știe că avea și darul mai înainte vederii, vestind multora cele viitoare. De pildă, știm că simțindu-și aproape sfârșitul vieții pământești, a chemat la sine pe toți călugării mănăstirii Lainici și le-a dat binecuvântarea cea mai de pe urmă, zicându-le: „- Fiii mei, să știți că puțin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu. Voi, însă, îngropați lângă altar trupul meu și nu uitați făgăduințele călugărești ce le-ați dat lui Hristos!“ Și, într-adevăr, în toamna anului 1916, în timpul primului Război Mondial, s-a împlinit prezicerea Cuviosului Părinte. Căci fiind lupte grele pe Valea Jiului, schitul Lainici a rămas pustiu 13 ani. Chiliile au fost arse de nemți, odoarele jefuite, inclusiv clopotele, iar biserica a fost transformată în grajd pentru cai. Totodată, a fost arsă și întreaga arhivă a mănăstirii. Doi dintre călugării schitului au fost duși de trupele de ocupație în Germania, unde și-au pierdut viața. Abia în anul 1929, schitul Lainici a luat din nou ființă prin grija starețului Visarion Toia (1929-1951).

Dar Cuviosul Părinte Irodion rămâne în conștiința posterității și ca un patriot înflăcărat. Astfel, în timpul Războiului pentru Independență din 1877-1878, Cuviosul Părinte, răspunzând cu entuziasm la îndemnul episcopului Athanasie Stoenescu al Râmnicului-Noul Severin, a trimis de la mănăstire la Târgu Jiu 12 monahi în vederea selectării pentru serviciile sanitare ale armatei române. Autoritățile statului au ales dintre aceștia doar doi, pe Serapion Minulescu și pe Gherasim Pavel, pentru a merge în serviciul sanitar, pentru îngrijirea răniților din spitale. Faptul că Părintele stareț Irodion a trimis aproape pe toți monahii mănăstirii Lainici în slujba țării denotă entuziasmul său patriotic și dragostea sa față de neam și țară.

Drept răsplată și aleasă prețuire pentru întreaga sa viață duhovnicească, ca și pentru faptele sale, făcute cu suflet mare și nobil, smerit și generos, călugării mănăstirii au așezat trupul cel nestricăcios și înmiresmat al Cuviosului Părinte Irodion lângă altarul bisericii celei vechi, în partea dreaptă. De aici, până anul acesta Părintele Irodion a binecuvântat, vreme de peste o sută de ani, pe toți care cu credință s-au aplecat la mormântul său, cerând har, milă și pace. Iar o candelă a stat aprinsă zi și noapte la crucea de la mormântul său, în așteptarea învierii și ca simbol al dăinuirii neamului românesc și al Bisericii noastre, precum și al crezului monahilor ce au trăit și trăiesc în această mănăstire.

Odată cu alegerea și instalarea sa ca Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olteniei, în vara anului 2008, IPS Irineu Popa a început îndată demersurile pentru canonizarea Cuviosului Părinte Irodion. Pe lângă activitatea de documentare privind viața plină de sfințenie a Cuviosului Părinte, Înaltpreasfinția Sa a dorit ca rămășițele pământești ale Cuviosului Părinte să fie deshumate și așezate, la loc de cinste, în biserica cea nouă a mănăstirii, pentru ca toți credincioșii să se poată închina la ele.

Astfel, în ziua pomenirii Sfântului Apostol Irodion, la 8 aprilie, anul 2009, IPS Irineu a cerut binecuvântarea PF Daniel, Patriarhul României, pentru aflarea moaștelor Cuviosului Părinte Irodion. Vineri, 10 aprilie 2009, în ajunul pomenirii Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, moaștele Cuviosului Părinte au fost descoperite, în prezența ÎPS Irineu. Înaltpreasfinția Sa a informat Patriarhia Română despre descoperirea făcută și a cerut cuviosului părinte arhimandrit Ioachim Pârvulescu, starețul mănăstirii Lainici, să expună moaștele în biserica cea mare a mănăstirii, pentru ca toți credincioșii să fie martori ai nesperatei regăsiri a osemintelor nestricăcioase și înmiresmate, de harul sfințeniei, ale Cuviosului Părinte Irodion.

Data fiind viața sa sfântă, dar și faptele sale pilduitoare în slujirea lui Dumnezeu și a obștii monahale ce i-a fost încredințată, considerăm că Părintele Protosinghel Irodion Ionescu de la mănăstirea Lainici trebuie trecut în rândul sfinților români, de către Sfântul Sinod al Bisericii noastre. Prin canonizarea sa s-ar întregi astfel constelația luminoasă a marilor sfinți trăitori și împlinitori ai Evangheliei lui Hristos din zona Olteniei, precum: Sfântul Nicodim de la Tismana, Sfântul Antonie de la Iezerul Vâlcii sau Sfântul Calinic de la Cernica.

Anexe

I. „Atingătoare deorânduirea Cuviosului Ieromonah Gavriil, îngrijitor Schitului Lainici sud Gorj. Și recomandăția făcută mai în urmă de epitropul acestui Schitu în favoarea monahului Daniil, precum și orânduirea de egumen a Cuviosului Monah Chiril în locul sus arătatului ce și-a dat demisia. Și orânduirea Cuviosului eromonah Luca stareț la Schitu, precum și eclisiarh pe Ieromonahul... (text lipsă) în locul Cuviosului protosinghel Erodion” (Delă, no. 33, anul 1851, aprilie 12, Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1851, folio 3).

~~~~~

II. „Kallinic, cu mila lui Dumnezeu Episcop al Râmnicului,

Dat-am smerenia noastră această carte Cuviosului eromonah Irodion, pe care după chibzuirea ce am făcut l-am orânduit staretu părinților și fraților de la schitu Lainici din județul Gorju, precum și chivernisitor acestei și celorlalte chiverniseli ale acelui schit, în locul Cuviosului eromonah Chiril cel ce și-au dat demisia,

Îndatorându-se totodată a păzi cu nestrămutare cele de mai josu:

1 ul) Să se poarte pe sineși bine și cu cucerie potrivit podrigului său și postului de stareț ce i se încredințează.

2lea) Să ție orândueala slujbelor bisericești, dupe toate cuviința, precum se păzește și pe la celelalte schituri.

3lea) Să se poarte grije cu neadormită priveghere despre cârmuirea averi schitului, silindu-se în tot chipul pentru a ei înaintare și sporire, și

4lea) Să se poarte cu dragoste și blândețe către ceilalți părinți și frați ce se află cu locuința într-acel schit, mângâindu-i cu dare de cele trebuincioase despre starea schitului, cum și veri ce se va agonisi și se va aduce de pravoslavnici creștini dar schitului, pentru a le hrăni și mângâieri părinților să aibă a se împărtași cu toți deopotrivă, ca un lucru ce se socotește pe obrazul tuturor de obște. Asemenea și hrana mâncări să fie earăși la o masă cu toată obștea ca un mai mare povățuitor între dâșii.

Către acestea poruncim și Cuvioșii voastre părinților și fraților slugi ce vă flați la acest schit Lainici, ca să cunoașteți pe mai sus numitul eromonah Irodion, de povățuitor și stareț asuprăvă, căruia să-i dați toată supunerea și ascultarea la cele ce vă va povățui spre folosul sufletesc și slujba casii, căci pentru oricarele din cuvioșia voastră sau frați sau slugi, ne vom înștiința de vreo urmare înpotrivă, să știe că va fi dojenit și certat cu asprime, potrivit cu vina sa.

Drept care spre cunoștiință s-au întărit această carte cu pecetie și iscălitura noastră.

(No. 635, Iunie 15, Anul 1854, Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1854, folio 28).

~~~~~

III. Principatele Unite

Prea Sf. Sale Părint. Episcopu Eparhiei Râmnicul D. D. Callinicu

Prea Sfințite Stăpâne,

Din împrejurări bine cuvântate, neputându-mă întorce earăși la Postul ce mi s-au fost în credințatu de Superioru alu Sf. Schitu Lainicii Districtul Gorju,

Dimisionez prin acesta, și vă rogu cu totu respectul a face cele de cuviință pentru administrarea acelu schitu pe viitoru.

Alu pre Sfinții vostre

Prea plecatu și smeritu servitoru

Иродіон протосінгел

Anulu 1863

Iunie 6

Or. Râmnicul Vâlcea

(Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1863, folio 82).

~~~~~

IV. Principatele Unite Romane

Prea Sf. Sale Părintelui Episcopu Râmnicu D. D. Callinicu

Protopopulu Orașului Târgu Jiului

Întru îndeplinirea ordinului Prea Sf. Vostre No. (numărul lipsește – compl. n.) am mersu la sfantul Schitu Lainici și după ce s-a așezatu în funcțiunea de stareu allu acestui Sf. Schitu părintele Duhomnicu Ilarionu citindu'n soborulu părinților și fraților de acolo și cartea sa de orânduire spre cunoștință de a ei coprindere, apoi'nprezența părintelui Protosinghelu Irodionu și a noului Starețu iparte, din părinți am formatu catagrafie andoitu esamplaru de tote lucrurile și zestrea acestui Sf. Schitu mișcătore și nemișcătore sub iscălitura părintelui Erodionu că le-a predatu și a părintelui Ilarionu că le-a priimitu asupra caria lucrări nu am pututu

avea în vedere și catagrafia făcută cu ocazia orânduiri de starețuă a părintelui Irodionu zicându aceasta că acea catagrafie lipsește, ci m-am orientatu din alte doue catagrafii coprinse în acea prezentă și din arătarea părinților locali pentru obiectele ce nu s-a pututu vedea în astă ocazie pe care catagrafie legalizând-o la No. 939, unu esemplaru a rămasă în priimirea actualului Starețu și unulu cu respectu lu înaintezi pe lângă acesta la cancelaria Prea Sf. Vostre. Iară părintile Schimonahu Ieremia, după invitarea ce m-a făcutu părintele Protosinghelu Irodionu, a rămasă totu acolo și care acum se află bolnavu după arătarea ce nu de multu mi-a făcutu părintele Lavrentie dela acelu Sfântu Schitu. Arătându-se în această ocazie și părintelui Nicodimu ca să-și îndrepteze purtarea ceea ce s-a și făgăduită. Acesta fiindu rezultatulu Prea Sfințite Stăpâne cu totă supunerea lu încunoștințezu Prea Sf. Vostre spre cele de cuviință.

Protopopu Pr. Pârșcovianu

No. 999

Anulu 1863, Iulie 21

(Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1863, folio 85).

~+~

V. România

Sânței Episcopii a Eparhii Râmnicului

Superiorul Schitului Lainici Gorju

De la numirea mea ca starițu allu Schitului Lainici din județul Gorju timp trecut de patru anni, am găsit că tot venitul proprietăți Schitului cari valoresă annual până la 120 lei să strânsu regulat de un călugăr anume Marchianu cella ce se numește că este Iconom fără a fi rânduitu de cineva. Dispuind de acellu venit fără a da cele trebuincioase Sântului Lăcașu, așa încât am fost nevoit ca cu căpătatul meu prin sate și orașu T. Jiului să ȋiu Schitul cu lumânări, undelemn și tămâe.

Osebitu de acesta estimpu pomenitul Călugăru au vândut fără voea mea patru boi și 70 capre însușind prețul lor tot pe urmăi.

Pentru această împrejurare, Supus respectos Sântei Episcopii și o rog supusu să binevoescă a lua măsuri pentru predarea socoteleloru și a banilor adunați dupe cum vom esplicat mai susu.

Стари́ту Іродіон протосі́нгел

Nr. 5,1869, august 7

(Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1863, folio 88).

~~~~~

VI. România

Sântei Episcopi(i) a Eparhiei Râmnicu

Sub scrisu cu ordină Episcopulu încă din anul 1865 am fostu numitu starițu la Sf. Schitu Lainici, unde după cum cunoaște Sf. Episcopie am întâmpinatu destule suferințe din partea părinților viețuitori acolo și ca să-mi dobândescu liniștea voescu a mă retrage la un alt chinoviu, rogu cu respectu Sf. Episcopie am primi aceasta dreptu dimisie din arătatulu postu.

Іродіон протосі́нгел

Anul 1869

Noembrie 12

Schitu Lainici

(Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1869, folio 109).

~~~~~

VII. Romania

Sfintei Episcopii Râmnicu

Стари́ту Sf. Schit Lainicii

Iconomulu acestui Sf. Schitu Marchianu monahulu de 15 dille bonăvindu-se s-au dusu la ruele salle în com. Budienii unde au luat cu sine pe lângă sinetele atingătoare de micile proprietăți și alte obiecte ale schitulu ce se aflau la metohu în com. Porcenii.

Subsemnatulu mergând eri la com. Budienii unde numitulu se afla bolnavu și cerându-i numai sineturile s-au înpotrivit a mi le da în primire.

Pentru care respectosu supui la cunoschința Sf. Episcopii spre a lua măsurile ce va socote de cuviință întru aceasta ca nu răspunderea în cazul de încetare din viață a pomenitului Iconomu, să cadă asupra mi.

Starețu Іродіон протосінгел

No. 2

Anulu 1869

Ianuarie 31

(Arhiva Episcopiei Râmnicului Noul Severin, Dosar nr. 37/1869, folio 111).

~+~

VIII. Romania

Athanasie

Din grația lui Dumnezeu

Episcopu alu Eparhiei Romniculu-Noulu-Severin

Prea Cucernicului Protoiereu de Gorjiu

Cuviosulu Protossinghelu Irodion, prin raportulu de sub. No. 14 Ne-a suppusu la cunnoscință quă în urma comunicărei ordinului Nostru No. 1337, que Prea C. tea ni ai fecutu, s-a decisu a remânea la schitulu Lainici în postulu que a acceptatu.

Aqueastă querere a Cuvioșiei selle aprobându-se de Noi, se comunică Prea Cucernicieii telle spre sciință, quă Noi prin annesatulu ordin No. 1459 pe quare i lu

vei înmâna după regulă, am autorisatu pe sus-numitulu Cuv. Protossinghelu Irodion, a continua și pe viitoru în postul de Îngrijitoru allu Sântului Schit Lainici din aquellu Județu.

†Athanasie Râmnicu

No. 1460

1877, noiembrie 15

R. V.

(Arhivele Naționale, Filiala Tg. Jiu, Protoieria Jud. Gorj, Dosar 98/1877, folio 34).

~~~~~

IX. Romania

Athanasie

Din grația lui Dumnezeu

Episcopu alu Eparhiei Romniculu-Noulu-Severin

Prea Cucernicului Protoiereu de Gorjiu

În urma petițiunei ce am priimit de la Cuv. Protosinghel Irodion superiorul Sf. Schit Lainici, înregistrată la No. 1588, Noi am aprobat cererea ce Ne-a făcutu de a fi trecut între invalizii acelu Schitu cu începere de la I ale conventei luni septembrie, în locul decedatului Monah Partenie Baraiac, astfel după cum am mijlocit și la Onor. Minister al Cultelor prin adresa No. 1655. Totu deodată comunicăm P. C. tale că Noi în considerațiune că Cuv. Sa fiindu vechiu funcționar Bisericesc, cu cunoscință de regulile și îndatoririle Monahale, lu însărcinăm și pe viitor cu conducerea spirituală a celui sf. Schitu.

Despre care facem cunoscut P. Cuc. Tale spre sciință și regulă,

†Athanasie Râmnicu

1878, septembrie 6

R. V.

(Arhivele Naționale, Filiala Tg. Jiu, Protoieria Jud. Gorj, Dosar 112/1878, folio 39).

~~~~~

X. Maiu I, 1907

Sântul Schit Lainici

Acest Județ

No.7

Pré Cucernice Părinte,

Împlinindu-se șapte ani de la răposar protosinghelului Irodion, acum Ieromonahul Iulién Drăghicioiu din acest schit este pregătit să desgroape osile numitului răposat în dioa de cinci ale corentii luni, sunteți rugați a face intervenire către Presânțitul Episcop Eparhiot ca se dé voe spre a se puté aduce la îndeplinire de celi ce vă rugăm.

Primiți Precucernice Părinte închinăciune, Superior Arhim. Teodosie Popescu

Précucernicieii Sale,

Părintelui Protoereu al Județului Gorjiu

(Arhivele Naționale, Filiala Tg. Jiu, Protoieria Jud. Gorj, Dosar 335/1907, folio 2).

Canonizarea Sfântului Irodion de la Lainici

Basilica/ 29 octombrie 2010

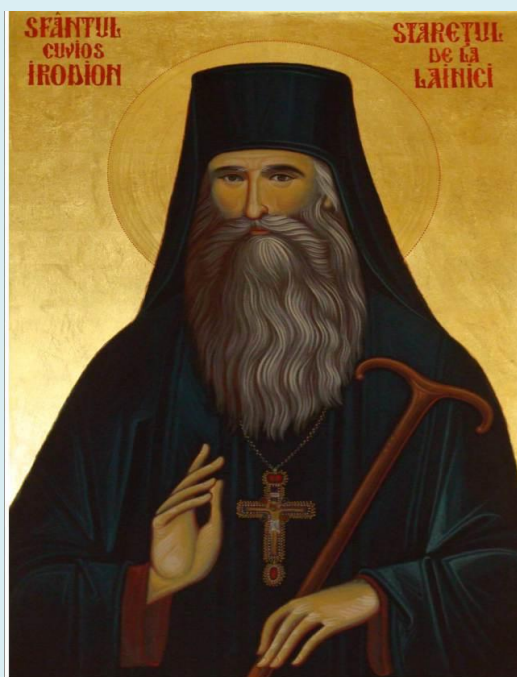
În ziua de 29 octombrie 2010, în Sala sinodală din Reședința patriarhală, sub președinția Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a avut loc ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Ierarhii Sfântului Sinod au aprobat canonizarea Cuviosului Irodion de la Mănăstirea Lainici, duhovnicul Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica. Cuviosul Irodion va fi prăznuit în ziua de 3 mai.

În cadrul ședinței sinodale o atenție deosebită a fost acordată intensificării vieții duhovnicești în școlile de teologie și problemelor pastorale din diaspora ortodoxă română.

Biroul de presă al Patriarhiei române

Diac. Ioniță Apostolache - Canonizarea Sfântului Cuvios Irodion și sfințirea bisericii mari a Mănăstirii Lainici

Arhiepiscopia Craiovei organizează în perioada 29 aprilie - 3 mai două evenimente de mare importanță pentru istoria Bisericii din Oltenia: canonizarea Sfântului Cuvios Irodion, starețul Mănăstirii Lainici și sfințirea bisericii cu hramul "Izvorul Tămăduirii" din cinstitul așezământ. La eveniment va participa Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, împreună cu o mare parte din membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Sfântul Cuvios Irodion a fost stareț al Mănăstirii Lainici în perioada 1854-1900. Datorită vieții sale pline de sfințenie, Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica l-a ales să-i fie duhovnic, numindu-l "Luceafărul de la Lainici". Atât în timpul existenței sale pământești, cât și după mutarea la ceruri (3 mai 1900), cuviosul părinte a fost făcător de minuni și văzător cu duhul. Foarte mulți credincioși l-au proclamat sfânt încă din timpul vieții. Moaștele sale au fost descoperite pentru prima dată în anul 1907 de cuviosul părinte Iulian Drăghicioiu. În 1927 au fost aflate din nou de părintele Visarion Toia, starețul Mănăstirii Lainici din acea vreme.

A treia descoperire a moaștelor s-a împlinit în 10 aprilie 2009, în prezența Înalț Preasfințitului Irineu, arhiepiscopul Craiovei și Mitropolitul Olteniei, fapt ce a consolidat argumentarea canonizării "Luceafărului de la Lainici", dorință mult-așteptată de credincioși. În acest sens, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

a confirmat trecerea cuviosului părinte în rândul sfinților, prin temeiul 6370 din 29 octombrie 2010, cu ziua de prăznuire la data de 3 mai (ziua adormirii sale în Domnul).

Construcția bisericii cu hramurile "Izvorul Tămăduirii" și "Sfântul Cuvios Irodion" din Mănăstirea Lainici a început în 1990, după ce în data de 20 aprilie a aceluiași an, vrednicul de pomenire mitropolit Nestor Vornicescu al Olteniei a așezat piatra de temelie. Lucrările de construcție și pictură au fost finalizate în anul 2010.

Sfântul Cuvios Irodion – Editoriale

Dialog între egumenul Mănăstirii Lainici, părintele arhimandrit Ioachim Pârvulescu și George Crasnean, despre aflarea moaștelor Sfântului Cuvios Irodion Ionescu

Predoslovie

În primăvara acestui an (aprilie 2009) m-a învrednicit Dumnezeu să asist la descoperirea unor sfinte moaște și cum aceasta nu se întâmplă zilnic, m-am gândit că bun lucru este și folositor dacă voi cere mai multe lămuriri despre o așa de minunată lucrare. Și cum despre moaștele Cuviosului Irodion Ionescu de la Lainici este vorba, am considerat că cel mai îndrituit a-mi desluși această taină nu poate fi decât actualul egumen al sfintei mănăstiri, părintele arhimandrit Ioachim Pârvulescu. Așadar, cele scrise mai jos nu sunt decât transcrierea discuțiilor purtate cu părintele stareț Ioachim despre viața și sfințenia Cuviosului Irodion. Să-l ascultăm...

Părinte arhimandrit, cum a început totul?

În ziua de 10 aprilie 2009, Mănăstirea Lainici a fost supusă unui mare și greu examen. Din fericire, el a fost trecut cu bine. Se cunoștea din trecut viața plină de sfințenie a celui mai longeviv stareț al Mănăstirii Lainici din toate timpurile, Cuviosul Irodion Ionescu, duhovnic al Sfântului Calinic de la Cernica, cel care l-a supranumit „Luceafărul de la Lainici”.

Istoria zbuciumată a Mănăstirii Lainici ne-a pus în față sărăcăcioase mărturii despre trecutul ei, care însă ne-au îndârjit mai mult în căutarea adevărilor istorice referitoare la sfântul așezământ și mai ales, la viața Sfântului Cuvios Irodion. Cu nădejde în Dumnezeu, cu rugăciune insistentă la duhovnicul său, Sfântul Calinic de la Cernica și mai ales cu multă dragoste duhovnicească, am purces la descoperirea tainei „Luceafărului de la Lainici”. Și nu pentru ale noastre osteneli, ci pentru sfințenia Cuviosului Irodion, Bunul Dumnezeu, în marea Sa dragoste, ne-a descoperit nouă, nevrednicilor, această taină. Cunoaștem, de altfel, că totul este taină în jurul nostru. Ne naștem în taină, trăim în taină și plecăm dincolo în taină. De aceea și momentul descoperirii moaștelor și a vieții „Luceafărului de la Lainici” se constituie într-un fel de dezvelire a unei taine. Taina unei vieți sfinte ce a stat până acum adânc îngropată (și la propriu și la figurat!) în pământul sfințit al Lainiciului.

În istoria Bisericii Ortodoxe sunt cunoscute două momente culminante definitorii pentru isihasm, care prin învățăturile sale a dat profunde valori și a îmbogățit duhovnicește mistica drepte credințe.

⇒ *Primul moment important este cel al Sfântului Grigorie Palama, ce domină, din punct de vedere dogmatic, secolul XIV.*

⇒ *Al doilea moment cred că îl reprezintă a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, precum și secolul al XIX-lea, prin corifeii neoisihasmului românesc, care au penetrat toată lumea ortodoxă prin Sfântul Paisie Velickovski de la Neamț - cel care a preluat multe și bogate daruri spirituale de la părintele său duhovnicesc, Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului.*

Zeci de ucenici ai Sfântului Paisie vor duce în toată lumea ortodoxă slavă marele dar al rugăciunii lui Iisus, marii stareți ruși de la Optina ajungând desăvârșiți practicanți ai acestei rugi. Unul dintre ucenicii direcți ai Sfântului Paisie a fost starețul Gheorghe de la Cernica, cel care, formând la mănăstirea sa o veritabilă școală isihastă, a devenit astfel, alături de Sfântul Grigorie Dascălu, propagatorul acestei învățături în Țara Românească. Se cuvine să mai adăugăm că Sfântul Gheorghe de la Cernica a format în mănăstirea sa o mulțime de ucenici, care la rândul lor, vor forma alți practicanți ai rugăciunii inimii, printre care și Sfântul Calinic al Cernicâi.

Ultimul discipol al Sfântului Calinic de la Cernica, cel care a încheiat secolul al XIX-lea al neoisihasmului românesc, a fost Cuviosul Irodion Ionescu, numit pe bună dreptate, chiar de către mentorul său, „Luceafărul de la Lainici”, pentru mulțimea darurilor și virtuților cu care a fost înzestrat. Acest mare sfânt a stat

tainic mai bine de un veac după mutarea sa la Domnul, pentru a-i fi dezgropate moaștele abia în aceste momente istorice importante, doar de Dumnezeu alese.

Descoperirea tainei „Luceafărului de la Lainici”

Părinte arhimandrit, povestești-mi, vă rog, despre cel mai osârduitor egumen al Mănăstirii Lainici!

Cel mai important și longeviv stareț al Mănăstirii Lainici din toate timpurile și care a avut o aleasă viață de sfințenie a fost, indiscutabil, Protosinghelul Irodion Ionescu. S-a născut în 1821, la București, iar la botez a primit numele de Ioan. Fiind o fire meditativă și predispusă la rugăciune și primind din fragedă pruncie o educație aleasă de la părinții săi, a crescut mereu în preajma Sfintei Biserici. Cam în aceeași perioadă a copilăriei sale, în apropierea Bucureștiului s-a dezvoltat o adevărată „citadelă isihastă” prin lucrarea starețului Gheorghe, ucenic direct al sfântului mare isihast Paisie Velickovski de la Neamț. Această sfântă lucrare duhovnicească este continuată la Mănăstirea Cernica de starețul Calinic, viitorul Episcop al Râmnicului.

În toate vremurile, acolo unde existau mănăstiri cu viețuire duhovnicească înaltă, cu mari nevoitori sfinți, se crea în jurul sfântului locaș o atmosferă de mare evlavie și sfințenie. De acel har al locului beneficiau și se împărtășeau din plin adevărații credincioși. Așa se face că și tânărul Ioan Ionescu, auzind de faima Cernicăi și mai ales a stareților săi, este atras de acest loc ca de un veritabil magnet și frecventând Mănăstirea Cernica, îl cunoaște pe marele stareț Calinic. Nu după multă vreme, robit de dorirea de Dumnezeu, pe la vârsta de 20 ani, își ia iertare de la părinții săi pentru tot ce le-a greșit și le cere binecuvântarea de a se retrage pentru totdeauna la Mănăstirea Cernica, sub oblăduirea starețului Calinic.

Rămas la Sfânta Mănăstire Cernica, sub îndrumarea starețului Calinic, tânărul Ioan Ionescu este supus la toate ispitele, trece prin toate ascultările și le rabdă pe fiecare cu multă bărbăție. Ba chiar dorește și mai multe ascultări, solicitându-i starețului nevoie peste nevoie. Dormea doar câte trei-patru ore pe noapte, era prezent la cele mai grele ascultări, după care, restul timpului și-l petrecea în rugăciune și metanii. Nelipsit de la toate slujbele, participa la ele cu adevărată râvnă, socotindu-le tot atât de necesare sufletului său precum aerul pentru respirat.

Fiind o adevărată școală isihastă aici în mănăstire, tânărul Ioan deprinde rugăciunea lui Iisus de la starețul său Calinic și de la bătrânii din mănăstire. Urcă duhovnicește, treaptă cu treaptă, în chip foarte vizibil, uimindu-i pe cei din

mânăstire cu virtuțile sale. Toți îl iubeau și-l apreciau, tuturor le era supus și cu multă dragoste și smerenie făcea orice ascultare. N-ai fi auzit din gura lui nici un cuvânt de nemulțumire, de clevetire, de bârfă sau de vrajbă, nu-l interesau toate acestea, ci permanenta lui preocupare era dobândirea Duhului Sfânt. Nedorind a-L mâhni pe Dumnezeu nici măcar cu gândul, permanent pe buzele lui se afla rugăciunea lui Iisus: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

Intuind și văzând acel ceva deosebit în interiorul tânărului nevoitor, starețul său Calinic, viitorul episcop de Râmnic, în anul 1846 îl tunde în monahism cu numele de Irodion. Devenit acum monah, Irodion se nevoia și mai mult în post, în rugăciune și metanii. Aparent nu se schimbase nimic în comportamentul său, dar smerenia sa era tot mai evidentă pentru toată obștea, care îi observa creșterea sa duhovnicească.

În anul 1850, starețul Calinic, la multele insistențe ale domnitorului Barbu Știrbei, acceptă în cele din urmă să fie ales episcop al Râmnicului. Cu multe regrete va părăsi obștea Cernicăi, luând cu el câțiva părinți pentru a-i folosi la organizarea Episcopiei Râmnicului - care tocmai fusese distrusă de un incendiu de mari proporții. Din acest motiv, episcopul va locui multă vreme la Craiova, până ce va termina de rezidit ansamblul episcopal de la Râmnic. Printre vrednicii părinți aduși cu el de la Cernica s-a aflat și Cuviosul Irodion, în care, punându-și multă nădejde, îl trimite mai întâi ca viețuitor la Lainici, prin 1851-1852, având însă planuri mai mari pentru el. În marea sa smerenie, cuviosul Irodion n-a acceptat niciodată ridicarea la rangul de arhimandrit, cu toate insistențele episcopului Calinic. Doar un an mai târziu, viitorul Sfânt Calinic îl numește ca egumen la Schitul Lainici pe cuviosul protosinghel Irodion Ionescu.

Asta se întâmpla deci prin 1854. Dar din câte știu eu, părinte, Cuviosul Irodion a renunțat destul de repede la stăreție...

Da. O dată ajuns egumen, Cuviosul Irodion, cu multă responsabilitate și râvnă duhovnicească a trecut la nevoințe și mai mari. Socotea că monahul, cu cât are răspunderi mai mari înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, cu atât mai mare trebuie să îi fie și nevoința. Cu cât se nevoia mai mult, cu atât Dumnezeu îl înțelepțea și îl lumina, însă și nelipsitele ispite erau pe măsură. Nu a fost cruțat de răutatea unor frați care i-au provocat multă amărăciune, făcându-l să-și dea demisia din stăreție.

Era aceasta și consecința faptului că în prima jumătate a secolului al XIX-lea ctitorii mireni ai Schitului Lainici căutau, prin orice mijloace, să-și impună voința lor în treburile bisericești ale schitului. S-au dovedit deosebit de dăunătoare aceste imixtiuni ale laicilor în viața monahală. Fiind un om de rugăciune, trăitor isihast, protosinghelul Irodion a considerat că e mai înțelept lucru să renunțe la egumenie decât să se producă dezbinare. Este dincolo de orice îndoială că episcopul Calinic îl adusesse în Lainici în vederea revigorării duhovnicești a schitului situat într-o deplină sihăstrie pe Valea Jiului, dar în care se strecurau inerente ispite. Însă toate aceste încercări îl maturizau și-l întăreau. Precum aurul și metalul se călesc în foc, tot astfel și Cuviosul Irodion se călea în necazuri și supărări. Socotea încercările acestea ca binecuvântări trimise de Dumnezeu. Exemplu îl avea pe Hristos și sfinții Lui, care se îndumnezeiau răbdând suferințe inimaginabile. Altfel spus, socotea chiar de trebuință suferința și necazurile în calea spre sfințenie și desăvârșire.

Totuși nu se poate să nu fi remarcat și alți monahi sfințenia vieții sale...

Cuviosul Irodion a adunat destul de mulți ucenici în jurul său, deprinzându-i cu rugăciunea lui Iisus. Schitul Lainici, în timpul păstoririi sale, după unele documente istorice, avea cea mai numeroasă obște din Oltenia, depășind chiar și renumitele mănăstiri Tismana și Cozia. Or, acest lucru spune foarte mult despre înălțimea duhovnicească a starețului Irodion. Și lucrul cel mai evident al curăției și sfințeniei sale, Sfântul Calinic, episcopul Râmnicului, se hotărăște a-i încredința gândurile și trăirile sale, alegându-l drept duhovnic pe cuviosul Irodion, cu toate că acesta era mult mai tânăr și îi fusese ucenic, ba chiar el îl formase la Mănăstirea Cernica. Avva devine ucenicul, iar ucenicul avvă! Lumina Cuviosului Irodion se făcea din ce în ce mai vizibilă. Nu se putea ascunde sub obroc, pentru că lumina mai puternic și-i copleșea pe toți.

Foarte des, Sfântul Calinic venea de la Vâlcea în Lainici pentru a se mărturisi și a cere sfat, pentru că doar Cuviosul Irodion îl odihnea. Un mare dar s-a revărsat peste acest loc și peste acest om. O dată cu scurgerea timpului, era tot mai limpede acest lucru. Mulți oameni cu probleme veneau aici și își găseau liniștea, vestea minunilor sale răspândindu-se foarte repede și foarte departe.

Știi că se dusesse vestea că alunga duhurile necurate, nu?

Este foarte adevărat. Ajunsese după un timp Cuviosul Irodion la măsura Sfântului Calinic, să fie văzător cu duhul și să alunge diavolii.

Avva Calinic îl numea „Luceafărul de la Lainici” pe bună dreptate, deoarece era un permanent călăuzitor și îndrumător, așa cum un far luminează și călăuzește călătorii pe mare.

Și totuși, care era adevărul din spatele acelor demisii din funcția de egumen?

Din 1854 până în 1900, cât a fost stareț la Lainici, Cuviosul Irodion și-a cerut eliberarea din funcție de cinci ori episcopilor ce s-au succedat în această perioadă la Râmnic. Cauza o reprezentau invidiile și orgoliile unor monahi dornici de putere. Și pe deasupra, în prima jumătate a secolului al XIX-lea, în Lainici, de foarte multe ori se amestecau în problemele schitului ctitorii ce donaseră pământuri și alte daruri. Aceștia interveneau insistent pe lângă episcopi, influențându-i să schimbe stareții după bunul lor plac, cauzând astfel tulburări de foarte multe ori.

Firește că nici Cuviosul Irodion nu a fost lipsit de aceste ispite, mai ales că el venise de la Cernica și nu cunoscuse acolo implicarea laicului în monahism. Pe de altă parte, unii părinți de aici nu erau formați în duhul isihast, aducându-i Cuviosului Irodion, de multe ori, durere și amărăciune. El nu venise aici pentru putere, ranguri sau demnități, ci din ascultare. Se poate observa în viețile sfinților că atunci când cineva avea ambiții de mărire, aceasta nu era de la Dumnezeu. De la Domnul era doar atunci când cel în cauză era propus fără știrea lui și acesta accepta după multe insistențe, fără ca el să fi dorit acel lucru. Duhul poftei de mărire a fost și va fi permanent în lume. Însă oamenii inițiați duhovnicește și atenți la mișcările inimii își dau seama de această ispită și nu cad în ea. S

punea Sfântul Nichita Stithatul despre dorința de putere: „Nu te grăbi niciodată să ajungi în scaun de întâistătător prin om sau prin ajutorul oamenilor și prin rugăminți, fără chemare de sus, chiar dacă te știi în stare să folosești sufletele. Căci aceste trei te vor urmări și una din ele te va ajunge: sau îți va veni asupra nemulțumirea lui Dumnezeu prin felurite greutăți și necazuri, căci nu vor lupta împotriva ta numai oameni, ci și aproape toată zidirea și-ți va fi viața plină de suspin sau vei fi scos de acolo cu multă necinste de cei mai tari decât tine sau vei muri înainte de vreme, fiind tăiat de la viața aceasta” (Filocalia, vol. VI, pag. 280).

Adevărat este că, în cei 40 de ani de stăreție, Cuviosul Irodion a fost silit să demisioneze de cinci ori, dar tot atât de adevărat este și faptul că, după scurt timp, episcopul îl repunea în funcție. A fost o dureroasă și permanentă suferință a starețului acest lucru, dar Dumnezeu mai mult îl întărea în tainele vieții duhovnicești. Mai tare se smerea el și se retrăgea lăuntric. Nu voia să aibă dispute cu asemenea vrăjmași nici măcar cu gândul.

Așa cum Sfântul Paisie Velicikovski a avut foarte mult de luptat cu concepția unor monahi din Moldova privitoare la rugăciunea lui Iisus, tot așa și Cuviosul Irodion cu greu îi forma duhovnicește pe părinții din Lainici în acest duh isihast. Dar așa a fost viața tuturor sfinților: o permanentă suferință, provocată de oameni, de diavoli sau de slăbiciunile trupești. I-au trebuit Cuviosului Irodion zeci de ani ca să-și formeze discipoli și ca să fie înțeleș.

Dragostea și simțirea lui adâncă s-au văzut și atunci când episcopii și autoritățile române au cerut ajutorul tuturor mănăstirilor în Războiul de Independență din 1877. Cu mare promptitudine, trimite din Lainici la Târgu Jiu 12 părinți pentru a fi recrutați ca sanitari și trimiși pe front, să îngrijească răniții patriei.

Aveți mai multe date și mărturii despre Cuviosul Irodion? Pentru că Patericul românesc este destul de sărac în informații despre fostul stareț de la Lainici.

Unul dintre discipolii săi, la care a ținut foarte mult, a fost ieromonahul Iulian Drăghicioiu din Bumbești, județul Gorj. Acesta, locuind foarte aproape de mănăstire și auzind de numele bun al Cuviosului Irodion, venea foarte des la el și se spovedea. După ani de zile de ucenicie în lume, se hotărăște să intre în mănăstire, pentru a se face monah. Astfel, în 1892, intră ca frate în Lainici, având numele de botez Ioan. Peste patru ani este tuns în monahism cu numele de Iulian. În 1898, cuviosul Irodion îi cere episcopului ca Iulian să fie hirotonit, invocând și motivul lipsei de preoți. Datorită faptului că în ultimii ani ai vieții ieromonahul Iulian a fost o persoană foarte apropiată de egumenul Irodion, lui i-au fost dezvăluite multe din tainele cuviosului.

Una dintre proorociriile lui a fost aceea că, la scurt timp de la mutarea întru cele veșnice, Mănăstirea Lainici se va pustii, fapt care s-a și întâmplat: Fiii mei, să știți că puțin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu. Voi, însă, îngropați lângă altar trupul meu și nu uitați făgăduințele călugărești ce le-ați dat lui Hristos.

La 3 mai 1900, Cuviosul Irodion se mută la Domnul, iar în 1916 începe primul Război Mondial. Valea Jiului a fost cuprinsă integral în acest război. Armatele germane au distrus toată mănăstirea, arhiva a fost arsă, clopotele au fost topite, iar biserica a fost transformată în grajd. Unii călugări au fost deportați în Germania, iar alții au fugit pe unde au putut, ca să se salveze. Între 1916 și 1919, mănăstirea a fost pustiită complet. Printre călugării deportați în Germania se afla și Iulian Drăghicioiu, care de altfel va muri într-un lagăr aidoma unui martir pentru Hristos.

De unde ați aflat atât de multe despre acest ieromonah, Iulian Drăghicioiu?

Ambele portrete, ale Cuviosului Irodion și ieromonahului Iulian, s-au aflat în mod minunat. Chipul Cuviosului Irodion s-a păstrat în mod miraculos, din stareț în stareț, până astăzi în mănăstire, fotografia datând din 1897, iar al părintelui Iulian a fost adus la mănăstire în vara anului 2008 de o strănepoată a dumnealui. Când ne-a adus acea fotografie, am avut un sentiment de împlinire și în același timp, parcă de refacere a familiei monahale de la Lainici pe acest pământ, totodată trezindu-mi un mai mare interes pentru cercetarea vieții monahale de aici. Am trăit o bucurie de nedescris în momentul acestei revelații istorice. După aproape 100 de ani, apare fotografia unui părinte, despre existența căruia n-am știut nimic, însă parcă presimțeam că este ceva foarte important. Apare dintr-o dată un ucenic de-al Cuviosului Irodion! Să fie aceasta doar o simplă întâmplare?...

Pe spatele fotografiei stătea scris: „Iulian Drăghicioiu călugăr la Mănăstirea Lainici, județul Gorj, luat prizonier de trupele germane în toamna anului 1916 de la mănăstire și dus în Germania, unde a murit într-un lagăr german”. Semnează: Dumitru Drăghicioiu (probabil un nepot, în prima jumătate a secolului al XX-lea).

Am socotit această fotografie tot ca pe o mărturie din viața Cuviosului Irodion, după ce am cercetat documentele de arhivă pe care le-am putut găsi. Omeneste, am considerat-o ca pe o coincidență divină, căci nimic nu este întâmplător: cine are ochi de văzut, să vadă! Avva și ucenicul sunt redescoperiți împreună ca-ntr-o mărturie comună și completă.

Altceva se mai știe despre acest ucenic al Cuviosului Irodion?

Da. Mai avem o mărturie despre el. Dragostea pe care i-a purtat-o ieromonahul Iulian Drăghicioiu, Cuviosului Irodion se regăsește și în cererea pe care a făcut-o starețul Teodosie Popescu în 1907, la 7 ani de la mutarea la Domnul a Cuviosului Irodion, pentru a-i dezgropa osemintele și în care specifică cu insistență că ieromonahul Iulian este pregătit să dezgroape osemintele.

Starețul Irodion se mutase la Domnul pe data de 3 mai 1900 și fusese înmormântat pe 5 mai. La mormântul său se făceau minuni și aveau evlavie atât monahii, cât și credincioșii. Exista o tradiție monahală athonită după care, la 7 ani de la moarte, se dezgropa trupul monahului, se spăla cu vin, se făcea slujba înmormântării din nou și se punea în osuar, acolo unde exista. La mănăstirile, unde nu exista osuar sau gropniță, se înmormânta la loc, în același mormânt. Chiar dacă erau descoperite astfel sfinte moaște, nu puteau fi certificate, pentru că mai trebuia să treacă câteva

zeci de ani de zile. Aceasta pentru că se întâmpla ca unele osemințe, din motive anatomice, fizice sau datorită mediului biologic, să nu putrezească și pentru a nu se produce vreo greșală, se puneau la loc. După care timpul și evlavia credincioșilor făceau să se descopere dacă sunt sfinte moaște sau nu. Dacă exista o evlavie deosebită față de acel sfânt, dacă se simțea cu adevărat o corespondență în duh între cuvios și închinători, atunci se lăsa descoperit sfântul. Așa se face că majoritatea sfinților au fost canonizați după zeci și sute de ani. Tot atunci li s-au descoperit și sfintele moaște. Zic majoritatea, pentru că, bineînțeles, au fost și cazuri excepționale, când s-au făcut canonizări mai repede.

Observăm că sfinții români din secolul al XIX-lea au fost canonizați în secolul al XX-lea sau chiar al XXI-lea. De exemplu, starețul Gheorghe de la Cernica se mută la Domnul în anul 1806 și este canonizat în 2005, după 199 de ani; Sfântul Calinic de la Cernica se mută la Domnul în 1868 și este canonizat în 1955; Sfântul Grigorie Dascălul se mută la Domnul în anul 1834 și este canonizat în 2005. Tot timpul Biserica a fost foarte precaută și prudentă cu canonizările. Socotim că sfinții se descoperă în momentul când sunt solicitați în rugăciune de oameni, când simt o mare dragoste față de ei, când le simt ajutorul lor și se împrietenesc cu ei. Și toate acestea se fac în timp, prin nevoință, sinceritate, dăruire, respect și evlavie față de acei sfinți.

Părintele ieromonah Iulian Drăghicioiu era într-o permanentă relație în duh cu starețul său, îl pomenea permanent la rugăciunile sale personale și din biserică. Nu putea să îl uite pentru că el îl învățase alfabetul duhovnicesc isihast. Simțea vizibil ajutorul lui și observa minunile ce se făceau la mormântul cuviosului cu oamenii care veneau cu credință și mijloceau ajutorul lui. Deja se dusesse vestea despre sfințenia Cuviosului Irodion în împrejurimi.

La 5 mai 1907, exact la 7 ani de la înmormântarea starețului Irodion, părintele Iulian Drăghicioiu, cu multă evlavie, frică și cutremur, dezgroapă osemințele. Însă din pricina vicisitudinilor istoriei, nu avem detalierea acestui moment și nu-l cunoaștem oficial. Dar tradiția a consemnat că în momentul dezgropării s-ar fi găsit moaștele Cuviosului Irodion întregi și neputrezite. A fost informat episcopul Râmnicului, Atanasie, despre acest fapt, iar acesta ar fi exclamat: Aista mi-ai fost, Irodioane?, adică „Chiar așa om sfânt mi-ai fost, Irodioane?”. Dar, cum aminteam, conform tradiției monahale a fost pus înapoi în groapă, deoarece în Mănăstirea Lainici nu exista osuar sau gropniță. De atunci povestea moaștelor Cuviosului Irodion s-a închis într-un mare mister.

Adică?

Se pare că au mai fost căutate și nu s-au mai găsit. Urmează după această dezgropare primul Război Mondial, cu gravele daune provocate mănăstirii, epoca celui de-al doilea Război Mondial, apoi perioada comunistă, care a perturbat foarte mult viața monahală din Lainici. S-a transmis însă, din generație în generație, că s-ar mai fi dezgropat osemintele Cuviosului Irodion în perioada interbelică de către starețul Visarion Toia, de asemenea și de către starețul Calinic prin anii 1950-1960, iar prin anii 1983, de către starețul Caliope, dar nu au mai fost găsite sfintele moaște.

Așa știu și eu: că părintele Visarion Toia a venit ca stareț în primăvara lui 1929 și în toamna aceluiași an a și dezgropat moaștele cuviosului. A precizat Episcopiei că a aflat moaște și nu oase și a întrebat apoi Râmnicul cum să procedeze cu ele. I s-a spus să le reîngroape. Părerea mea este că părintele a făcut asta datorită râvnei și evlaviei credincioșilor, care probabil că-i căutau osemintele, știind că avea putere asupra duhurilor rele.

Este o ipoteză. Cu exactitate nu putem ști, deocamdată, cine le-a îngropat acolo unde le-a îngropat. Moștenind această nebuloasă, acest mister, ne-a fost teamă să abordăm acest subiect, cu toate că ni se părea foarte provocator. A fost lăsat timpul să-și spună cuvântul. După 1989, s-au făcut afirmații gratuite și nefondate referitoare la acest subiect de mass-media și chiar de unele persoane bisericești, considerându-ne ignoranți, necredincioși, delăsători și acuzându-ne că nu vrem să dezgropăm sfintele moaște. Atitudini și acuzații ce ne-au afectat, deoarece nu erau adevărate. Dar am răbdat cu nădejdea că se vor elucida cândva toate aceste lucruri. Mitropolitul Nestor, după 1995, mi-a spus în nenumărate rânduri că vrea să-l canonizeze pe Cuviosul Irodion, dar pentru aceasta să merg să fac cercetări la arhivă. Îmi creștea inima la aceste inițiative, însă pentru puțin timp, deoarece nu mă simțeam vrednic, nu știam, nu puteam, nu înțelegeam cum să fac asemenea lucrare.

Mitropolitul Teofan, de asemenea, după anul 2000, dorea foarte mult să facă această canonizare, dar nu s-a putut: nu a fost timpul... Îmi spunea cineva, în trecut, că a cunoscut un ierarh care pomenea pe toți înaintașii săi care au cârmuit eparhia respectivă din cele mai vechi timpuri până la el. Și o făcea cu foarte multă evlavie, cu dragoste față de ei, cu respect și cu pasiune, nu formal, ci din toată inima, ca pe un lucru firesc. Îi pomenea ca pe niște rude de-ale sale, ca pe niște prieteni și părinți în același timp. La un moment dat m-am gândit cât de mare dreptate avea: dacă pomenești pe înaintașii tăi, nu ai decât de câștigat. Pe de o parte îi ajuți cu rugăciunile tale pe aceia care au nevoie, iar, pe de altă parte, cei care s-au mântuit sau sunt sfinți, te ajută ei pe tine. În orice caz, comuniunea cu ei în

rugăciune este foarte importantă, faci câțiva pași în transcendent, te familiarizezi cu atemporalul, te împrietenești cu veșnicia și cu locuitorii ei.

Acestea fiindu-ne spuse, ne-au rămas la inimă și am început și noi la mănăstire să-i pomenim la fiecare slujbă pe cei mai importanți stareți, în frunte cu egumenul Irodion. Și într-adevăr, pomenindu-i cu multă dragoste, parcă simțeam cum ne intersectăm în duh și în trăire. Cea mai mare bucurie o simțeam la pomenirea de la Sfânta Liturghie, începând cu proscomidia până la ieșirea cu Sfintele Daruri.

Bun lucru, părinte! Și totuși, de ce tocmai acum ați purces la căutarea moaștelor cuviosului și nu mai devreme sau chiar mai târziu?

Actualul Mitropolit al Olteniei, ÎPS Irineu, a demarat procesul canonizării de la sfârșitul anului 2008, începând cu cercetarea istorică în arhive, pe de altă parte, însă, a dorit să argumenteze sfințenia cuviosului prin aflarea sfintelor sale moaște. Având mare evlavie la Sfântul Calinic de la Cernica, ocrotitorul și ctitorul Mănăstirii Frăsinei, de unde vine și Înalt Prea Sfinția Sa, ne-a sugerat să facem rugăciuni stăruitoare către patronul spiritual al Cuviosului Irodion, Sfântul Calinic de la Cernica. Am făcut cunoscută dorirea ÎPS Mitropolit Irineu obștii Mănăstirii Lainici și am hotărât apoi ca să facem dezgroparea moaștelor în Postul Mare. Am socotit că cea mai potrivită perioadă pentru această lucrare ar fi chiar prima săptămână, când se postește mai aspru, post negru până seara sau când unii părinți țin post negru trei zile, până miercurea, când se împărtășesc. Am încercat aceasta,

dar nu am simțit nici un imbold să facem dezgroparea. Am zis apoi s-o facem la mijlocul postului, însă nici atunci nu am avut tragere de inimă.

Ne-am consultat, din nou, cu ÎPS Mitropolit Irineu pe 1 aprilie 2009 și ne-a povățuit: „Părinte stareț, săptămâna viitoare, sâmbătă, pe 11 aprilie, prăznuim pe Sfântul Calinic, deci să facem dezgroparea în ajunul sărbătorii și să-l rugăm pe Sfântul Calinic să ni-l descopere”. A fost mitropolitul într-un gând cu noi, pentru că venisem să-i propun chiar acest lucru! La auzul acestui sfat, mi-am dat seama cât de importantă este binecuvântarea și sfatul arhierelui, adică să faci lucrurile cu binecuvântare. M-am întors la mănăstire cu o mare bucurie și ușurare. Am spus tuturor părinților și fraților din mănăstire că săptămâna viitoare vom avea cel mai mare examen de dat, dezgroparea moaștelor Cuviosului Irodion. Vom găsi ceva, nu vom găsi, mila Domnului să fie! Am rânduit ca în acea săptămână toată mănăstirea să țină post negru în fiecare zi, așa cum făceam în prima săptămână. În plus, să citim Acatistul Sfântului Calinic și să facem metanii câte putem la Sfântul Calinic și să-l rugăm: „Sfinte Ierarhe Calinic, de este voia lui Dumnezeu, descoperă sfințenia Cuviosului Irodion”.

Am hotărât să facem metanii cu rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, dacă este voia Ta, descoperă sfințenia Cuviosului Irodion” sau „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Cuviosului Părinte Irodion, miluiește-mă pe mine, păcătosul”. Am început marea săptămână cu postul și cu rugăciunile sus amintite. Într-adevăr, sâmbătă, 11 aprilie, era prăznuirea Sfântului Calinic și miercuri, 8 aprilie, era chiar pomenirea apostolului Irodion, unul dintre cei 70 de apostoli. Ce coincidență minunată! Mitropolitul Irineu a venit de joi seara la mănăstire, pentru ca a doua zi de dimineață să începem dezgroparea. Așa cum este rânduiala liturgică, vinerea se săvârșea Liturgia Darurilor mai Înainte Sfințite unită cu Vecernia, chiar a Sfântului Calinic. Simțeam noi cum Sfântul Calinic, al cărui duhovnic și ucenic fusese cuviosul, veghează lângă noi.

La ora 7.30 am început să săpăm, în prezența ÎPS Mitropolit Irineu. Am săpat, iar la fundul gropii am dat de niște oseminte – la care se mai umblase – și de două cărămizi neinscripționate. Era, în tradiția monahală, obiceiul ca atunci când murea un călugăr să se facă o cărămidă din lut, pe care să se scrie numele, data nașterii și a morții eventual și ce era el: monah, ieromonah etc. După aceea se ardea în cuptor și se punea sub capul celui mort. Așa se face că după sute de ani se putea descoperi acea cărămidă și se putea ști ale cui oseminte erau cele găsite. Căutam cu fervoare, doar-doar vom găsi cărămida cuviosului Irodion. Nu erau însă nici osemintele lui, nici cărămida, cu toate că săpasem în mormântul lui. Dezamăgire și tristețe mare:

mormântul era practic gol! Mitropolitul a poruncit să se sape mai la vest. S-a săpat, iar a doua zi am dat de un alt mormânt, care era intact, identificat prin cărămida care era sub craniu și pe care scria Mitrofan Schimonahul † 1869 - un monah care a venit în timpul stăreției Cuviosului Irodion l-am dezgropat cu multă atenție, sperând că pe cărămidă va scrie numele Cuviosului Irodion. Iarăși dezamăgire! Mitropolitul a poruncit atunci să săpăm în cealaltă direcție, spre est. Am aflat un alt mormânt, al unui monah Atanasie, așa cum scria pe cărămidă. Tristețe vecină cu deznădejdea: nu-l găseam pe Cuviosul Irodion! Unde era? În mormântul său era altcineva!

Bine, dar cum se poate așa ceva? Crucea nu era pe mormântul lui? Doar lăsase cu limbă de moarte să fie îngropat lângă altar și acolo era acel mormânt!

De jur-împrejurul bisericii vechi sunt zeci de morminte, datând de sute de ani. Crucile acestor morminte au fost distruse de amintitul vandalism din primul Război Mondial și nu s-au mai putut identifica exact monahii ce-și dormeau somnul de veci dinainte de 1914. Probabil că și mormântul starețului Irodion avusese aceeași soartă. Atunci însă privirile mi s-au intersectat cu cele ale ÎPS Irineu, pline de dezamăgire. Mitropolitul s-a ridicat, a ieșit în curte, s-a dus la chilie și s-a rugat fierbinte Sfântului Calinic. Noi, în groapă, ne rugam cum puteam. S-a întors după o vreme. Ce facem?

La care Mitropolitul a zis: „Săpăm până găsim moaștele!”. Nu mi-am putut opri un gând care-mi spunea: „Unde să mai săpăm? Numai dacă o luăm roată, pe lângă biserică!”. Îmi pierdusem aproape toate speranțele. Îmi ziceam: „Doamne, nici măcar nu este mormântul Cuviosului Irodion!”. Mi se năruia legenda Luceafărului de la Lainici! Se spunea că în primul Război Mondial a fost distrusă chiar și crucea lui. Abia după 1930 s-ar fi identificat mormântul, după spusele localnicilor care l-au cunoscut. Acum însă nu mai știam ce era de făcut!... Și l-am auzit atunci pe mitropolit spunând muncitorilor să sape... mai jos. Îmi ziceam: „Unde să mai săpăm, că este fundul gropii?!”. Ei au făcut ascultare, au săpat mai jos în stânga, în dreapta. La un moment dat au observat că parcă era mai moale o parte a pământului de pe fundul gropii. Au luat încet și au pus deoparte acel noroi. Se întrezărea parcă un mic contur pe fundul gropii: al unei alte gropi mai mici și mai mocirloase. În mod normal, un mormânt are cam 2/1 metri, însă aici se contura o groapă mai mică, de aproximativ 1,2/0,6 metri. Încetul cu încetul am scos tot acel noroi și am aflat... un toc de bocanc! Și totuși mă întrebam cum putea ajunge un toc de bocanc la adâncimea aceea de peste 2 metri? Au mai săpat muncitorii și-au mai găsit două-trei cuie aproape descompuse de rugină. Începeam să am din nou speranțe. „Aceste cuie trebuie că sunt un semn. Până acum n-am dat de nici un cui

la nici un mormânt”, gândeam în acele momente. Ajunsesem cu săpatul în mocirlă la 2,3 m adâncime, cu acea mică groapă. Primul semn: apare o primă parte a osemintelor, de o culoare maroniu-portocalie ieșită din comun, asemenea lemnului de stejar. Nu era culoarea oaselor normale, cum fuseseră cele dinainte. Cu atenție, băieții mi-au dat primele oase.

În momentul când am pus mâna pe ele, m-am cutremurat. Acele oase erau nefiresc de ușoare, de câteva ori mai ușoare decât orice os normal. Toate oasele de la ceilalți părinți îmi trecuseră prin mâini, le știam deja greutatea. Dar în momentul când am pus mâna pe acela, am strigat: „Acesta este sigur Părintele Irodion! Este foarte ușor. Este ca paiul de ușor!”.

Băieții care săpau au strigat: „Miros foarte frumos oasele acestea, părinte!”. Lacrimile ne-au năpădit. Lăcrima și mitropolitul. Lacrimile au fost bucuria noastră tainică. După aceea am luat din acea mocirlă bucată cu bucată din moaștele cuviosului; în final, s-a adeverit această descoperire prin aflarea cărămizii Cuviosului Irodion, pe care scria: Protosinghel Irodion Ionescu 1821-1900. Stareț al Mănăstirii Lainici... și încă câteva cuvinte greu lizibile. Lemnul din care fusese făcut acel sicriu mic putrezise de tot, n-am mai găsit nici măcar o bucată din el, însă forma lui rămăsese imprimată în lutul gropii. Asemenea și cuiele care au fost bătute în sicriu ruginiseră până aproape de dezintegrare. Totul era descompus în acea mică groapă, doar sfintele moaște nu aveau nimic, osemintele fiind întregi.

Da, am observat și eu diferența față de oasele celorlalți, care s-ar fi făcut pulbere dacă le strângeai doar în mână, pe când osemintele cuviosului aveau consistență, erau, cum se spune, „întregi”. Și pe mine m-a frapat culoarea deosebit de plăcută a moaștelor starețului Irodion!

Ai fi zis că acea mocirlă, în loc să le descompună, parcă le conservase mai bine. Și când te gândești că moaștele stătuseră îngropate chiar sub streășina bisericii, deci umiditatea fusese și mai mare în mormântul său! Această mare descoperire confirmă chiar sfințenia Cuviosului Irodion și a moaștelor sale, deci s-a dezvăluit taina sfințeniei Luceafărului de la Lainici.

Iată cum ieromonahul Iulian Drăghicioiu, în 1907, l-a deshumat pe cuviosul și l-a reîngropat mai jos, într-o raclă mai mică, pe care a ascuns-o ca pe o comoară la 2,5 m adâncime, sub mormântul inițial, iar în mormânt a pus, pentru a-i deruta pe căutătorii clandestini de moaște, alte oase și alte cărămizi. De aceea presupunem că, după reîngropare, s-ar mai fi săpat de cel puțin trei ori, fără a se găsi osemintele Cuviosului Irodion.

Există însă și o altă ipoteză, care spune că părintele stareț Visarion Toia l-ar fi îngropat astfel în 1929, tocmai pentru că, în timp, luase prea mare amploare evlavia la osemintele cuviosului, mai ales a celor stăpâniți de duhuri necurate, care simțeau o alinare fie și numai dacă stăteau în preajma mormântului său.

Da. Luând în calcul ascunderea moaștelor la o adâncime mai mare decât cea obișnuită (2,5 m față de 1,7 m), putem emite două ipoteze. Prima ar fi aceea că, la șapte ani de la mutarea la Domnul a cuviosului Irodion, ucenicul său Iulian Drăghicioiu, datorită minunilor care se făceau la mormânt, cere Episcopiei dezgroparea osemintelor. Se știe din tradiție că starețul Irodion a fost făcător de minuni atât în timpul șederii sale în astă lume, dar și după ce a murit. La mormântul său veneau oameni să se vindece de unele boli, alții veneau să scape de duhurile necurate. Deci era foarte căutat chiar și în mormânt. De aceea, părintele Iulian a cerut dezgroparea la șapte ani, însă, conform tradiției, după cum am amintit, trupul a fost pus înapoi în mormânt - desigur la porunca episcopului. Probabil ca unii monahi din evlavie, poate chiar și credincioși, au dezgropat mormântul și au luat diferite părți din trupul Cuviosului Irodion. Așa se explică de ce, în momentul când l-am dezgropat, nu l-am găsit în mormântul inițial, ci ascuns mai jos, iar în mormântul lui puse alte oseminte. Cei care mai târziu îl vor fi căutat n-au mai găsit sfintele sale moaște. Un lucru care pare să susțină această ipoteză este faptul că la dezgropare am găsit părți lipsă din trupul cuviosului: mâinile și câteva coaste. E clar că acestea au fost luate în mod expres

cândva și poate tocmai ca să se împiedice această vandalizare au fost reîngropate într-un mod mai puțin comun. Și acest lucru ascunde o taină, pentru că aproape jumătate din moaștele cuviosului nu le-am găsit! Or, ele nu puteau fi descompuse, ci, pur și simplu, lipseau. Asta înseamnă, cu siguranță, că părțile din moaștele sale sfințesc deja necunoscute antimise ale bisericilor noastre! Poate că noi am reîntregit și redat astfel evlaviei creștine pe Sfântul Irodion întreg, descoperind această parte a moaștelor sale, pentru că parte din el era tănuit în acest mormânt, în timp ce cealaltă parte tot în tainică cinstire rămâne, pe altare necunoscute... Este posibil ca părintele Iulian Drăghicioiu să fi ascuns cu adevărat această comoară în 1907, pentru ca, după 102 ani, în 2009, să fie găsită de nevrednicia noastră!

– Și cealaltă presupun că-mi dă mie dreptate, nu?

– Da. Cealaltă ipoteză, bazată și pe mărturia părintelui Ioanichie Bălan din Patericul Românesc, spune într-adevăr că părintele Visarion Toia (stareț în Lainici între 1929 - 1951), prin anii '30, pe când era proaspătul egumen al acestei mănăstiri, ar fi dezgropat osemintele, punandu-le într-o raclă mai mică și le-ar fi reînhumat mai în adâncime, tot din cauza căutătorilor de moaște sfinte. Spre a-i deruta pe toți acești profanatori, ar fi îngropat alte oseminte în mormântul inițial. Cu privire la această părere noi am avea două obiecțiuni.

În anul 1929, când venise părintele Visarion Toia în Lainici, trecuseră deja aproape 30 de ani de la mutarea la ceruri a cuviosului Irodion și ar fi putut să facă demersuri la Episcopie pentru ca moaștele să fie puse la închinare. Nu am găsit nici o mărturie în arhive în acest sens.

În al doilea rând, nu suntem de acord cu această ipoteză, deoarece avva Calinic Căvăvan (egumen între 1952 - 1974), următorul stareț după părintele Visarion, nu ne-a destăinuit nimic despre acest fapt. Or, este puțin probabil să stea ascunsă o asemenea comoară lângă noi, fără ca părintele Calinic să ne-o destăinuie - mai ales după 1989, când nu mai existau nici un fel de opreliști.

– Dar, părinte, lucrurile acestea se pot interpreta și altfel...

– Se prea poate. Este posibil ca părintele Calinic Căvăvan să nu fi spus nimic celor din obște pentru că nu venise încă timpul sau nu avea cui să destăinuie taina aceasta sau chiar suspiciunea că regimul comunist nu ar fi admis o asemenea descoperire. Se pot găsi explicații destule. Lucru curios este însă că nici părintelui stareț Caliope nu i-a destăinuit această taină. Știm cu certitudine că în 1983 părintele Caliope a săpat într-o noapte și a găsit acele oseminte străine pe care le-

am aflat și noi, dar, derutat fiind și crezând că acestea erau într-adevăr ale cuviosului Irodion, a astupat mormântul la loc, închizând astfel și subiectul. Și se mai poate face încă o deducție: e posibil ca avva Calinic să nu fi știut nici el că egumenul său, Visarion Toia, a reîngropat moaștele într-un mic sicriu la o asemenea adâncime de 2,3 metri, pentru ca mai apoi să pună osemintele celor doi monahi la adâncimea normală a unei gropi de 1,8 metri.

Nu cred că vom ști vreodată cu exactitate cine a îngropat astfel moaștele sfântului ca să le ferească de profanare. Însă bun lucru a săvârșit.

Aceasta a fost voia Domnului și a Sfântului Irodion, ca ele să rămână tainice 109 ani. Așijderea și taina sfințeniei vieții „Luceafărului de la Lainici” a rămas nedescoperită până la acest început de veac. Îi mulțumim Cuviosului Irodion că ne-a îngăduit a-l descoperi: pe el și sfințenia vieții lui. Pentru că moaștele lui tocmai aceasta confirmă: viața sfântă pe care a dus-o în această lume. Mulțumim deopotrivă Sfântului Calinic că ne-a ajutat să descoperim osemintele sfinte ale Cuviosului Irodion, pe care, pe bună dreptate, tot el l-a numit „Luceafărul de la Lainici”. Pe bună dreptate, fiindcă Sfântul Cuvios Irodion ajunsese la mari daruri duhovnicești în timpul petrecerii în această lume. Văzător cu duhul, el tămăduia oamenii suferinzi atât fizic cât și spiritual. I se dusesse vestea în toată Valahia și până dincolo în Austro-Ungaria, în Țara Ardealului, că era izgonitor de duhuri necurate.

Veneau oamenii cu felurite păsuri de peste tot din Țara Românească. Se spune că a venit odată la cuviosul o femeie care i-a adus niște lapte. Femeia i-a dăruit vasul cu laptele muls de la capra ei părintelui.

Însă cuviosul a refuzat-o categoric, zicându-i:

– Nu primesc laptele, că nu este de la capra ta!

– Ba da, părinte, iertați-mă, de la capra mea este!

– Nu este de la capra ta!

– Ba, părinte, este de la capra mea, este proaspăt, acum l-am muls.

– Nu mai este de la capra ta. Ieri ai dat-o diavolului. De aceea nu mai pot să primesc laptele, de vreme ce nu mai este capra ta, pentru că tu ai dăruit-o singură diavolului.

Deci vădită fiind, femeia și-a mărturisit păcatul, cerând iertare și luând binecuvântare, din ziua aceea n-a mai drăcuit.

Sfântul Calinic de la Cernica am înțeles că venea deseori în Lainici, mai ales după ce Cuviosul Irodion a devenit duhovnicul lui. Despre el nu se păstrează în memoria Lainiciului nimic, nici o întâmplare sau vreo zicere?

Sfântul Calinic, pe când era episcop la Râmnic, venea foarte des în Lainici. Se consemnează în viața lui că odată, în drum spre Lainici, a fost întâmpinat lângă Târgu Jiu, de către o familie de boieri, căroră le murise tatăl de câțiva ani și nu putrezise. Faptul acesta îl constataseră în momentul când l-au dezgropat, deoarece acest mort se prefăcuse în moroi (strigoi) și deranja tare mult familia, umblând noaptea prin casă și făcând diferite zgomote. Aceștia au fost învățați de către preoți să-l dezgroape și să-i facă din nou slujba de înmormântare cu mai mulți preoți și chiar episcopi. Lucru pe care l-au și făcut. Când l-au dezgropat, l-au aflat neputrezit. I-au făcut mai multe slujbe cu preoți, dar degeaba. Au auzit că vine Sfântul Calinic spre Lainici și l-au rugat prin protopop să vină și la ei acasă și să facă rugăciune mortului lor. Sfântul Calinic a venit la ei de cu seară și a făcut Vecernia la biserica respectivă. Toată noaptea sfântul a petrecut-o apoi în rugăciune. Dimineața a mers la biserică pentru a face Sfânta Liturghie cu Parastas. Au dezgropat mortul care era neputrezit ca o stană de piatră. L-au rezemat de biserică. Toată lumea era cutremurată de acest caz. Sfântul Calinic a făcut Liturghia, unde l-a pomenit în mod special pe răposat, făcând chiar Liturghia spre pomenirea lui. După aceea a făcut slujba parastasului. Când a ajuns la sfârșitul parastasului, la cele două rugăciuni de dezlegare, toată familia celui mort a îngenunchat și se ruga pentru iertarea lui. Sfântul Calinic a pus epitrahilul și omoforul pe trupul celui mort și a început a citi cele două rugăciuni de dezlegare. Pe măsură ce se citeau rugăciunile trupul mortului a început să se descompună văzând cu ochii. La sfârșitul rugăciunilor, n-a mai rămas decât o grămadă de nisip și câteva oase. Acest boier făcuse multe și grele păcate, din care cauză nu putrezea. Numai Sfântul Calinic l-a putut dezlega de aceste mari păcate.

De asemenea, o altă minune care se povestește în viața Sfântului Calinic este tot legată de venirea sa în Lainici și după urcarea la Locurile, schitul din munte care a fost chiar sfințit de Sfântul Calinic în 1860. Nu știm exact dacă era și cuviosul Irodion de față, dar presupunem că era, deoarece socotim că era puțin probabil ca starețul Irodion să-l lase pe Sfântul Calinic să urce la schit fără a-l însoți. La coborâre, Sfântul Calinic se oprește mai jos de schit, se așază pe o piatră și începe să plângă. „Ce s-a întâmplat, Prea Sfinția Voastră?”, îl întreabă ucenicul.

La care Sfântul Calinic răspunde: „Nu credeam să trăiesc să văd schimbat un alt stareț la Cernica. Starețul Nicandru a murit”. Acesta era cel pe care îl lăsase Sfântul Calinic în locul său la Cernica, după plecarea sa la Episcopia Râmnicului. Când a ajuns la Episcopie, ucenicul s-a interesat și într-adevăr, în acea zi, la acea oră, starețul Nicandru murise...

Știu că Sfântul Calinic avea trei mănăstiri la care ținea foarte mult: Cernica, Frăsinei și Lainici.

Da. Le-am putea numi triada mănăstirilor sale de suflet! A ținut mult la mănăstirea noastră. Referitor la relația sa duhovnicească cu Cuviosul Irodion mai avem consemnată și o altă întâmplare.

La biroul episcopal, Sfântul Calinic era împreună cu ucenicii săi, frații Baldovin, împlinind unele lucrări. La un moment dat, Sfântul Calinic se ridică de pe scaun și binecuvântează în văzduh, făcând semnul crucii și zicând: „Domnul”.

Frații Baldovin, rămași uimiți, l-au întrebat: „Ce s-a întâmplat, Prea Sfinția voastră?”.

Și sfântul le-a răspuns: „Tocmai mi-a cerut binecuvântare starețul Irodion de la Lainici, ca să facă un lucru”.

Iată că pentru sfințenia vieții sale Cuviosul Irodion s-a învrednicit a comunica în duh și de la distanță cu Sfântul Calinic și iată că și toate le făcea cu binecuvântare!

Multe alte minuni se vor fi întâmplat în timpul vieții Cuviosului Irodion, însă vicisitudinile istoriei au făcut să dispară multe amintiri ale acestor minunate întâmplări. Cu toate acestea, mulțumim Bunului Dumnezeu, Maicii Sale celei Preacurate, Sfântului Calinic de la Cernica și Cuviosului Irodion că ne-au ajutat să elucidăm această mare taină!

Se pare că ați avut dreptate când mi-ați spus odată că „taina se descoperă tot tainic”.

Descoperirea acestei taine a Luceafărului de la Lainici va aduce inexprimabile bucurii duhovnicești pentru viețuitorii Mănăstirii Lainici, dar și pentru toți închinătorii români care vor cinsti pe acest mare sfânt, ce încheie pleiada secolului XIX a șirului de sfinți ai neoisihasmului românesc. Sfântul Cuvios Irodion este ultima verigă a acestui lanț al neoisihasmului românesc, care a început cu Sfântul Vasile de la Poiana Mărului, Sfântul Paisie Velicickovski de la Neamț și a continuat

cu starețul Gheorghe de la Cernica, Sfântul Grigorie Dascălul - Mitropolitul Țării Românești, Sfântul Calinic de la Cernica, duhovnicul și mentorul starețului de la Lainici. Iată cât de tainică și adâncă este legătura aceasta între sfinți!

Sfinte Cuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Și drept încheiere, părinte, ce ar mai trebui să știe cei ce citesc aceste rânduri?

În 1997, datorită evlaviei către sfintele moaște și către tot ce are Biserica Ortodoxă mai sfânt, m-am ocupat de editarea volumului Cele trei mari mistere vizibile și incontestabile din Biserica Ortodoxă, carte tipărită cu binecuvântarea Mitropolitului Nestor al Olteniei. În această lucrare am argumentat, după puțina mea pricepere, trei mari minuni din Biserica Ortodoxă: apa sfințită care nu se alterează niciodată, apariția Sfintei Lumini în chip vizibil la Ierusalim și bineînțeles, despre sfintele moaște.

Întotdeauna am dorit să avem sfinte moaște la Mănăstirea Lainici. Am călătorit în mai toate țările ortodoxe: Rusia, Ucraina, Grecia, ba chiar și chiar în Apus (Italia), pentru a obține părticele de sfinte moaște spre cinstire, dar și ca binecuvântare. Cu rugăciuni și mulțumită bunăvoinței Domnului am obținut. Însă Bunul Dumnezeu m-a copleșit cu bunătatea Sa și iată a făcut să ne deschidem ochii sufletului și să vedem că stăm chiar pe o comoară duhovnicească de netăgăduit. Aceasta ne-a învățat că relația personală și directă cu sfinții, după ani de comuniune în rugăciune, aduce roadă bogată. Dacă-i iubim pe sfinți cu adevărat, ei ne răspund cu inimaginabile daruri, la timpul de ei știut.

În 1998, am pictat în altarul bisericii noi din Mănăstirea Lainici pe Sfinții Ierarhi Ignatie Briancianinov și Dimitrie al Rostovului, la care aveam multă evlavie, datorită vieții și scrierilor lor. În 2003, am mers în Rusia să ne închinăm la sfintele lor moaște cu dorința fierbinte de a aduce măcar o părticică din ele și în mănăstirea noastră. Am ajuns chiar la hramul mănăstirii. Ierarhii locului ne-au dăruit sfinte moaște cu multă dragoste frățască.

În 2006, părintele stareț Paisie de la Mănăstirea Noul Neamț (Chițcani) din Basarabia, la rugămintea noastră, a dăruit Mănăstirii Lainici trei părticele de sfinte moaște de la trei cuvioși mucenici din Athos: Eftimie, Acachie și Ignatie, moaște pe care le aveau în altarul mănăstirii. După un an, în timp ce cu un alt părinte priveam registrul iconografic, descifrând compozițiile și sfinții pe care i-am recomandat pictorului să-i zugrăvească în urmă cu 5 ani, uitându-mă cu atenție pe zidul despărțitor dintre naos și pronaos, am observat cu surprindere și bucurie, că

era pictat chiar actul martirajului celor trei cuvioși părinți din Athos în secolul XIX-lea!... Deci i-am pictat în 2002 în biserică și după patru ani, sfinții respectivi, fără ca să realizăm noi, au venit în mănăstirea noastră!...

De aceea, socotim că Sfântul Irodion s-a lăsat descoperit după 109 ani și pentru că au fost părinți în mănăstirea noastră care au avut evlavie la el și s-au rugat mult pentru această deslușire a tainei sale (Dumnezeu să le răsplătească râvna și credința!).

Sper din tot sufletul ca cele spuse aici să fie spre întărirea credincioșilor cititori, spre slava lui Dumnezeu și a sfinților Săi și spre cunoașterea și cinstirea marelui isihast român, Sfântul Cuvios Irodion, venerabilul stareț de la Lainici.

Sfinte Preacuvioase Părinte Irodion, cel ce ai biruit pe nevăzuții vrăjmași, ajută-ne și pe noi să putem birui nenumăratele ispite ce ne împresoară și să dobândim fericirea vieții veșnice. Amin!

~*~

Arătare a Cuviosului Irodion în vedenia unei maici, mai înainte cu un an de aflarea sfintelor sale moaște

Duminică, 3 mai 2009, se împlineau exact 109 ani de la mutarea la ceruri a Cuviosului Irodion Ionescu. De aceea am hotărât ca la această Sfântă Liturghie, pe lângă parastasul și pomenirea sa, să vorbesc la predică pentru a treia oară despre descoperirea sfintelor sale moaște.

Prima dată am vorbit despre aceasta, duminică, pe 12 aprilie, după ce le dezgropasem vineri, pe 10 aprilie, a doua oară vorbisem în noaptea de Paști, după pastorală ÎPS Mitropolit Irineu. După Sfânta Liturghie am observat în biserică două maici de la Mănăstirea Polovragi, pe care de altfel le cunoșteam foarte bine. În predica acelei zile vorbisem cu dragoste, pe lângă subiectul zilei – „Duminica femeilor mironosițe” – despre punerea în mormânt a Domnului de către Iosif și Nicodim, nicidecum de către vreun ucenic apropiat al Domnului, unul din cei doisprezece. Acest fapt m-a impresionat profund. Este înmormântat de Iosif și Nicodim, doi dintre oamenii importanți ai vremii, dar nu de cei mai apropiați ucenici! Am făcut o legătură între prototipul acestei taine a vieții pământești a Domnului cu viața Cuviosului Irodion: cum au trebuit să treacă 102 ani după repunerea sa în mormânt până când, prin nevrednicia noastră, s-a descoperit această parte a tainei vieții sale.

După ce am miruit pe toată lumea, la sfârșitul Liturghiei, una din acele maici, pe nume Marina - pe care o cunoșteam de prin anii '85, de când avea 11-12 ani - cu o foarte mare bucurie, vine entuziasmată la ușa altarului și spune emoționată că dorește să-mi mărturisească ceva. Eu am acceptat cu bunăvoință. Însă, după ce mi-a povestit în câteva minute despre visul-vedenie pe care l-a avut, referitor la Cuviosul Irodion, eu am reintrat imediat în altar fiindcă mi-au dat lacrimile de emoție. Nu mai puteam vorbi. Parcă nu mai voiam să ies din altar. După ce am revenit la starea pe care o numim noi îndeobște „normală”, am ieșit afară din biserică căutând maicile, dar am constatat că plecaseră. „Nu-i nimic”, mi-am zis, „mă voi duce mâine la Mănăstirea Polovragi s-o caut pe maică, să-mi mai povestească încă o dată această minunată vedenie și o voi consemna în scris, ca o mărturie vie a legăturii tainice dintre sfinții din ceruri - pe care-i invocăm în rugăciuni - și acele suflete nevinovate care sunt sincere și pot intra în acea legătură harică cu locuitorii cerului”.

A doua zi, luni după-amiază, am și ajuns la Mănăstirea Polovragi, căutând-o pe maică. Nu știam că o cheamă acum Marina, eu o cunoscusem pe când era o copilă de 11-12 ani și o chema Veronica. Venea pe atunci la mănăstire împreună cu bunica ei din Vulcan - o femeie foarte credincioasă, pe nume Maria Tănăsioiu - și lua parte în fiecare duminică și sărbătoare la slujbele din mănăstirea Lainici. Ne era

foarte familiară: un exemplu de creștin credincios practicant mai rar întâlnit. Micuța Veronica, nepoata ei, era mai tot timpul la mănăstire.

Există tradiția ca la mormântul Sfântului Irodion să se aprindă mereu lumânări de către cei ce aveau evlavie la sfântul. Micuța Veronica era una dintre cei ce se rugau și aprindeau lumânări mereu la mormântul Cuviosului Irodion. Era nelipsită de la majoritatea privegherilor care se făceau în Mănăstirea Lainici. De multe ori fetița adormea în brațele bunicii, ori pe un scaun sau o mai puneă pe câteva perinute pe jos, în biserică. Părintele stareț Caliope îi spunea mereu bătrânei: „Soră Maria, du fetița în cameră să se culce, că se chinuie sărmana dormind pe jos!”.

Bunica Maria i-a răspuns de multe ori: „Nu vrea, părinte, i-am tot spus asta și-mi zice că vrea să doarmă în biserică, ca să asculte slujba”. Și așa micuța Veronica și-a petrecut mult din copilărie în Mănăstirea Lainici, alături de minunata ei bunică. În 1990, Veronica avea 16 ani, terminase 10 clase și o bătea gândul să meargă la mănăstire. Bunica ei se bucura mult de acest gând, dar nu și-l dădea pe față. Veronica, după cum mărturisește, a venit la Lainici, mănăstirea ei de suflet, să se roage și să aprindă lumânări la mormântul Cuviosului Irodion, așa cum făcea de când se știa. A stat patru zile, tocmai de ziua sfintei Veronica, între 12 și 15 iulie 1990. În urma acestei șederi la Lainici, s-a hotărât să se închinovieze într-o mănăstire. Pe 16 iulie ajunge acasă, iar pe 17 iulie, de ziua Sfintei Marina, pleacă direct la Polovragi. Iată, Sfânta Marina a chemat-o chiar de ziua ei și i-a dat numele de călugărie! Aceasta este pe scurt o parte din viața Veronicăi (maica Marina), care a crescut de mică la umbra crucii Cuviosului Irodion. De aceea nici cuviosul n-a uitat-o. Și de atunci, din 1990, în fiecare an când merge pe acasă, pe la Vulcan, se oprește mereu în Lainici, merge la mormântul cuviosului și se roagă, aprinde lumânări, așa cum făcea pe când era mică.

O rugăciune fierbinte, din toată inima înălțată unui sfânt, nu rămâne nerăsplătită. Pentru că singurii care nu ne înșeală sunt locuitorii cerului: Dumnezeu cu sfinții Săi...

În cele din urmă, i-am cerut dezlegare maicii starețe s-o lase pe maica Marina să-mi mai povestească o dată minunata vedenie-vis. Maica mi-a spus că ea, de regulă, nu ține minte visele și nu crede în vise, dar acea vedenie i-a rămas întipărită în minte, în inima și sufletul ei. Aude vocea Cuviosului Irodion parcă și acum. A marcat-o pentru toată viața.

Mărturisește maica Marina: „Se făcea că mă aflam la Mănăstirea Lainici, cum obișnuiam să poposesc în fiecare an la rugăciune, amintindu-mi cu drag de

frumoasele clipe petrecute la mănăstire în vremea copilăriei mele... Eram la mormântul părintelui Irodion, aprinzând lumânări, când, parcă dintr-o dată, s-a desfăcut pământul și cuviosul a ieșit și s-a înălțat în chip minunat, neatingând țărâna. Toată lumea rămăsese înmărmurită, într-o liniște deplină. Văzând că părintele pleacă din mormânt, i-am strigat să se oprească puțin și să mă binecuvânteze (mă simțeam nevrednică să-l pot atinge) și-am început să plâng văzând că nu stă măcar de vorbă cu noi. S-a uitat milos spre mine cu privirea lui blândă și s-a retras deasupra mormântului său, privind în sus.

– Părinte, de ce nu mai rămâneți cu noi? - l-am întrebat atunci. În pământ e frig și întuneric, iar sfinția voastră sunteți viu, cum o să mai stați acolo?

Și părintele, smerit, mi-a răspuns foarte simplu:

– Nu a sosit încă timpul...

– Voi reveni aici anul următor, părinte. Văd că nu aveți încălțăminte și nici haine bune - n-aș putea să vă aduc ceva când mă întorc?

– N-am nevoie de nimic, pentru că peste un an de zile părintele stareț îmi va face haine...

Nu pot descrie în cuvinte bucuria și starea mea sufletească cu care am rămas după această vedenie. Mi-a rămas în suflet binecuvântarea părintelui Irodion și de atunci îl simt mereu aproape de mine, mângâindu-mă în necazuri și rugându-se pentru mine..."

După câțiva vreme de la această vedenie s-a întâmplat că Mitropolitul Teofan a venit pe la Polovragi și le-a spus maicilor că are intenția de a-l canoniza pe Cuviosul Irodion. Maica s-a bucurat tare mult la auzul acestor cuvinte. Era o coincidență divină pentru ea, dar n-a îndrăznit să-i spună mitropolitului visul ei. A mai mărturisit această vedenie doar maicilor din Polovragi. Nici când a mai trecut prin Lainici n-a îndrăznit vreodată să-mi spună ceva. N-a fost voia sfântului. De atunci însă, de la acea vedenie, maica îl simțea ca pe un mare protector pe Sfântul Irodion. Și avea o și mai mare evlavie la el.

După ce am dezgropat și găsit moaștele Sfântului Irodion, maica a auzit de aceasta și a cuprins-o un dor nestăpânit să vină, să se închine la el și să-mi spună minunata întâmplare pe care a avut-o. Și a venit la mănăstire tocmai când a început Sfânta Liturghie din 3 mai, ziua când Sfântul Irodion se mutase la Domnul. Maica s-a închinat la sfintele moaște, mărturisind că n-a trăit o asemenea bucurie de când se

știe, un asemenea har n-a simțit la alte sfinte moaște la care s-a închinat. Cuviosul Irodion a copleșit-o și pe ea, la fel ca pe mulți dintre oamenii credincioși, cu marea sa sfințenie.

Se știe că sfinții ni se descoperă doar atunci când noi insistăm în rugăciune, când avem evlavie față de ei, îi respectăm, îi cinștim. Ei fac parte dintr-o altă lume, dar cu toate acestea, sunt accesibili nouă, pământenilor. Planul spiritual depășește planul fizic, timpul și spațiul. Totul depinde de inimă și evlavia noastră către ei. Dragostea și respectul față de înaintași te sensibilizează și te obligă față de trecut. Se întâmplă uneori că, deși trăiești în timpul prezent, prin ceea ce faci și prin legăturile cu trecutul, acesta devine un prezent continuu, asemănător cu veșnicia.

Socotim că și Sfântul Irodion a așteptat această clipă de reparație a trecutului, a așteptat până când numărul slujbelor și rugăciunilor L-au determinat pe Dumnezeu să mai primească încă un prieten, încă un casnic al veșniciei.

De aceea îl rugăm pe Sfântul Irodion să ne înțeleptească în ceea ce vom face mai departe, să ne ajute în disciplinarea noastră duhovnicească, deoarece fără nevoie nu putem ajunge la desăvârșire. Îi mulțumim Sfântului Irodion că a îngăduit a se lăsa descoperit și-l rugăm să ne pregătească și nouă un loc în care să ne întâlnim și să trăim în veșnicie alături de marii plăcuți lui Dumnezeu.

Sfinte Preacuvioase Părinte Irodion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi. Amin!

(Notă: Textul redat este extras din cartea “Aflarea moaștelor Cuviosului Irodion de la Lainici”, scrisă de George Crășnean la Editura Lumea Credinței, București, 2009, pp.3-49)

**Silviu Dascălu - Din minunile Cuviosului Irodion de la Lainici - Mireasma
faptelor sale bune a ieșit la suprafață bucurându-i pe credincioși**

Astăzi îl prăznuim pe Sfântul Irodion, supranumit "Luceafărul de la Lainici" pentru că a strălucit în mănăstirile Olteniei prin faptele sale. Atât în timpul vieții, cât și după trecerea sa la cele veșnice, sfântul a săvârșit numeroase minuni pentru cei credincioși.

Sfântul Irodion a fost canonizat anul trecut și face parte din pleiada de duhovnici ai neoisihismului românesc, alături de Sfântul Vasile de la Poiana Mărului, Sfântul Paisie de la Neamț (Velickovski), Cuviosul stareț Gheorghe de la Cernica, Sfântul Grigorie Dascălu, mitropolitul Țării Românești și Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, mai întâi duhovnic, apoi ucenic al Sfântului Irodion.

Viața duhovnicească aleasă, pe care a trăit-o și a promovat-o, l-a așezat pe Sfântul Irodion între sfinții mult iubiți ai credincioșilor, bucurându-se de o aleasă prețuire atât în timpul vieții, cât și după trecerea sa la cele veșnice.

Credincioșii de prin sate păstrează cu evlavie în casele lor chipul starețului Irodion, iar când aveau unele necazuri, veneau la Mănăstirea Lainici, se rugau, își atingeau hainele de mormântul cuviosului, îi sărutau crucea și plecau mângâiați la căminele lor. Acum, vin și se roagă direct lui, cinstitele sale moaște fiind depuse spre închinare în biserica mănăstirii.

Sfântul Irodion era văzător cu duhul și tămăduia pe cei suferinzi atât spiritual, cât și fizic. Pentru multa lui smerenie s-a învrednicit de la Hristos Domnul de darul preasfintei rugăciuni și al alungării duhurilor necurate, astfel încât i se dusese vestea în toată Țara Românească și până dincolo de munți, în Țara Ardealului.

Marele stareț al Lainiciului se învrednicise și cu darul înaintevererii, astfel că multora le spunea gândurile cele de taină și le vestea cele viitoare.

Se spune în Patericul Românesc al arhim. Ioanichie Bălan, care a cules date de la vechi stareți de la Lainici, că a venit la sfânt o femeie care i-a adus niște lapte. Femeia i-a dăruit vasul cu laptele muls de la capra ei, însă Cuviosul Irodion a refuzat-o categoric, spunând că nu primește laptele, pentru că nu este de la capra ei. Femeia a insistat să îl primească pentru că este a ei. Însă Sfântul Irodion i-a spus că nu mai este. Pentru că a dat-o diavolului cu o zi înainte. Și, vădită fiind, femeia și-a mărturisit păcatul, cerând iertare.

În viața Sfântului Calinic de la Cernica, duhovnicul și apoi ucenicul Sfântului Irodion, se menționează că, la un moment dat, când acesta era la Râmnicu Vâlcea, s-a ridicat în picioare, a făcut semnul Sfintei Cruci, a binecuvântat și a spus: "Domnul!"

Și atunci cei care erau de față l-au întrebat: "Ce este, Prea Sfințite, ce s-a întâmplat?"

Și Sfântul Calinic le-a răspuns: "Starețul Irodion de la Lainici mi-a cerut binecuvântare pentru un lucru".

Cei doi sfinți trecuseră de barierele limbajului pe care noi îl considerăm normal și vorbeau în duh.

Ajungând în vârstă de peste 90 de ani și simțindu-și aproape sfârșitul, a chemat la sine pe toți și le-a dat binecuvântarea cea de pe urmă, profețind în același timp că, după plecarea sa la Domnul, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu.

Apoi s-a mutat la cele veșnice, în primăvara anului 1900. În toamna anului 1916 s-a împlinit prezicerea Cuviosului Irodion. Fiind lupte grele pe Valea Jiului, Schitul Lainici a rămas pustiu 13 ani. Chiliile au fost arse, odoarele jefuite, iar biserica, transformată în grajd pentru cai. Abia în anul 1929 Schitul Lainici a luat din nou ființă, prin grija protosinghelului Visarion Toia. Noul stareț, auzind de viața și faptele Cuviosului Irodion Ionescu, l-a dezgropat în toamna aceluiași an, găsindu-i trupul întreg și nevătămat ca al unui adevărat sfânt.

Descoperirea sfintelor sale moaște

O altă minune este ultima aflare a sfintelor sale moaște. După ce în 2009 au fost săpate mai multe morminte acolo unde se știa că este depus în așteptarea învierii Sfântul Irodion, nu a fost descoperit nimic. Monahi vrednici din perioada trecută l-au dezgropat pe sfânt și l-au așezat într-o groapă și mai adâncă, peste care au așezat trupul unui alt monah, astfel încât cinstitele sale moaște să nu mai fie furate.

Ajunși în pragul deznădejdiei, Mitropolitul Olteniei, Înalt Preasfințitul Irineu, actualul stareț al mănăstirii, arhim. Ioachim Pârvulescu, dar și alți monahi s-au rugat fierbinte la duhovnicul și apoi ucenicul sfântului, adică la Sfântul Calinic de la Cernica.

Astfel se face că cei ce săpau și-au dat seama că pe fundul uneia dintre gropi se vedea că pământul este mai afânat. Când au început să sape aici au descoperit conturul unui mormânt mai mic și urmele sicriului în care a fost depus, ca o comoară tăinuită în adâncurile pământului. Apoi au fost găsite și cinstitele sale moaște și cărămida cu numele său ce o avea sub cap.

Când au fost scoase afară, povestește arhim. Ioachim Pârvulescu, starețul Lainiciului, oasele Sfântului Irodion erau maronii, nu albe cum sunt în mod normal oasele și ușoare ca hârtia, deși au stat în mocirlă aproape un secol.

Apoi, cei din fundul gropii, care le scoteau, au început să strige "Părinte! Încep să miroasă!", iar mireasma plăcută a început să învăluie locul.

Minune după dezgroparea moaștelor

Imediat după aflarea cinstitelor moaște, în prima duminică, starețul Ioachim Pârvulescu a vorbit la predică despre Sfântul Irodion, în biserică fiind și două maici de la Polovraci.

Una dintre ele, maica Marina, venea foarte des la Mănăstirea Lainici, pentru că avea evlavie deosebită la Sfântul Irodion.

După slujbă aceasta a venit la stareț și i-a povestit un vis pe care l-a avut în urmă cu un an.

Se făcea că este la Mănăstirea Lainici. Și era în fața mormântului Cuviosului Irodion, iar curtea era plină de lume. Și la un moment dat vede că se desface mormântul Cuviosului Irodion și parcă ar fi dispărut toată lumea și Cuviosul era deasupra mormântului. Și maica a rămas uimită de acest lucru. Mai întâi, dorea din tot sufletul să se apropie de Cuviosul Irodion, voia să-i sărute picioarele, simțea o bucurie extraordinară. El a ieșit din mormântul care s-a deschis și parcă se îndrepta spre lume. Era frumos la chip, cu barbă lungă și neagră, însă săracăcios îmbrăcat. Și atunci când Sfântul a vrut să se întoarcă-n pământ, maica a prins curaj și l-a rugat să stea afară, că doar era viu! Abia atunci a vorbit Cuviosul Irodion și i-a spus că "n-a venit încă vremea!". Maica, văzându-l atât de săracăcios îmbrăcat, l-a întrebat dacă poate să-i aducă îmbrăcăminte și pantofi noi, în anul care vine, când se va întoarce pe la mormânt. Și Sfântul i-a răspuns profetic: "N-am nevoie de nimic. Anul viitor, părintele stareț îmi va face haine noi!". Și peste un an, cinstitele sale moaște aveau să fie descoperite și așezate într-un veșmânt nou.

Minunile sunt cu siguranță mult mai multe, oamenii locului păstrând prin viu grai faptele săvârșite de sfânt în timpul vieții sale pământești sau apoi, la mormântul său.

De aceea credincioși din numeroase zone au mers neconținut la crucea de la locul unde își dormea somnul de veci fostul stareț și se rugau ori de câte ori aveau necazuri.

Au existat și consemnări ale faptelor minunate săvârșite în lavra de la Lainici, însă în timpul primului Război Mondial a fost distrus totul la Sfânta Mănăstire, iar arhiva a fost arsă.

Lumea monahilor - Irodion de la Lainici: Noi descoperiri biografice

Motto: „Fiind, dar, împreună-lucrători cu Hristos, vă îndemnăm să nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu. Căci zice: La vreme potrivită te-am ascultat și în ziua mântuirii te-am ajutat; iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii, nedând nici o sminteală întru nimic, ca să nu fie slujirea noastră defăimată, ci în toate înfățișându-ne pe noi înșine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temniță, în tulburări, în osteneli, în privegheri, în posturi; în curăție, în cunoștință, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt, în dragoste nefățarnică, în cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptății, cele de-a dreapta și cele de-a stânga, prin slavă și necinste, prin defăimare și laudă; ca niște amăgitori, deși iubitori de adevăr, ca niște necunoscuți, deși bine cunoscuți, ca fiind pe pragul morții, deși iată că trăim, ca niște pedepsiți, dar nu uciși; ca niște întristați, dar pururea bucurându-ne; ca niște săraci, dar pe mulți îmbogățind; ca unii care n-au nimic, dar toate le stăpânesc“. (II Corinteni 6, 1-10).

Sfințenia nu cunoaște grade de comparație. Ești sfânt sau nu. Ești om al lui Dumnezeu și respecti porunca: Fiți sfinți!, ori ba. Este adevărat că nu mulți vor sta lângă sfântul Ioan Botezătorul, dar „în casa Tatălui Meu, multe locașuri sunt“ pentru sfinții Săi. Cuviosul Irodion Ionescu de la Lainici este om sfânt. Nu mai sfânt decât alți sfinți, dar nici mai puțin desăvârșit decât alți cuvioși ai lui Dumnezeu.

De ce este cuviosul Irodion sfânt? Pentru că sfinții sunt prieteni ai Domnului, iar viața lui toată demonstrează că nu poate exista sfințenie fără Dumnezeu. Pentru că sfințenia lui Dumnezeu cere sfințenie de la cei ce se apropie de El, dar îi și sfințește prin har pe cei ce cu credință și cu dragoste îi urmează Lui. Așa a fost desăvârșit în chip tainic și Sfântul Calinic de la Cernica, bărbat plin de Duh Sfânt care se mărturisea înaintea Domnului și a cuviosului Irodion. Și dacă sfântul îl numea „Luceafărul de la Lainici“, iar obștea de multe ori îl defăima, e pentru că prea adeseori noi, cei îmbrăcați în păcat, suntem obișnuiți să vedem doar strâmbătatea (pe care o și socotim dreptate!) și clevetim cu ușurință pe cei ce se țin de Adevăr. Dar virtuțile cele străine pentru noi nu trec la fel de neobservate și între cei desăvârșiți, iar Sfântul Calinic a putut să vadă curăția sufletului celui pe care l-a hirotonit, l-a uns stareț și l-a făcut martorul gândurilor sale înaintea Domnului.

Viața Cuviosului Irodion

„Călugăr de mare înfrânare și neîncetată rugăciune“ (pr. prof. D. Stăniloae, Filocalia VIII, 1979, pg. 572), duhovnicul sfântului Calinic s-a născut la București în zbuciumatul an 1821. Mărturie despre aceasta o dă Dosarul 335 din 1872, fila 2, aflat la Arhivele Naționale, Filiala Tg. Jiu, Fond Protoieria jud. Gorj, care face referire la tot personalul monahal al mănăstirilor gorjene ale anului 1872 și care spune că schitul Lainici avea la acea vreme un număr de 16 monahi (destul de mulți, în comparație cu mănăstirea Tismana, care avea doar 13), iar apoi dă toate datele lor personale. Astfel suntem informați că starețul Irodion Ionescu avea atunci 51 de ani - fiind născut în București, județul Ilfov - și a fost tuns în monahism la mănăstirea Cernica în 1846.

Mai mult de atât documentul ne dă și o descriere sumară a cuviosului spunându-ne că acesta avea fața plăcută, părul castaniu, gura potrivită și ochii verzi. (Documentul citat prezintă o mare importanță fiindcă face lumină în privința locului și a datei de naștere a cuviosului Irodion, despre care - de exemplu - părintele arhimandrit Ioanichie Bălan afirma în Patericul românesc, ediția V-a, Sihăstria 2005, la pagina 471, că „era de loc din județul Vâlcea“, iar părintele profesor Nicolae C. Buzescu spunea în 1979, (în Mitropolia Olteniei 31, 1-3, pag.175), că „nu a găsit până acum nici un act și nici o însemnare asupra vieții sale, din care să cunoaștem originea, anul nașterii, și educația primită“). Despre educația cuviosului Irodion, într-devăr nu avem prea multe date și singurul lucru pe care-l știm cu certitudine este că a intrat de timpuriu în obștea mănăstirii Cernica, unde a primit schima monahală la numai 25 de ani. Aici, la Cernica îi va fi remarcat Sfântul Calinic curăția sufletului și bună-petrecerea sa întru cele sfinte ale lui

Dumnezeu, încât deîndată ce a ajuns episcop de Râmnic (la 1850) l-a și luat pe tânărul Irodion în eparhia sa și l-a dus în 1851 deja, la schitul Lainici.

Doi ani mai târziu, tot sfântul l-a hirotonit diacon și preot, pentru ca la 15 iunie 1854, să dea următoarea carte de numire: *„Dat-am smerenia noastră această carte cuviosului Ieromonah Irodion, pe care după chibzuirea ce am făcut, l-am orânduit starețu părinților și fraților de la schitul Lainici, din județul Gorjiu, precum și chivernisitor acestei și celorlalte chiverniseli ale aceluși schit, în locul cuviosului Ieromonah Chiril, cel ce și-a dat demisia...“.* (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1854, nr. 635 din 15 iunie 1854).

Deci nu oricum, ci după „chibzuire“ l-a numit sfântul episcop pe tânărul ieromonah Irodion, la numai 33 de ani, stareț al schitului de pe Valea Jiului!

Numai că sfinții nu fac cele ale oamenilor, ci doar pe cele ale lui Dumnezeu și rămân în Adevăr chiar dacă-i strivește răutatea omenească, care nu suferă pe cei ce umblă în Duhul și nu împlinesc pofta trupului (cf. Galateni 5, 14-16). Pentru aceasta și cine știe câte altele, la 30 iunie 1855, episcopia Râmnicului avea să primească o cerere din partea obștii schitului Lainici în care se arăta că, spre regretul lor (!), starețul Irodion a demisionat, iar ei doresc să le fie numit egumen în loc, iconomul Dorotei, „ca să ne fie păvățuitor duhovnicesc în locul părintelui Irodion“! Și cu toate acestea, cuviosul părinte, mult smerindu-se, se pare că de data aceasta nici n-a părăsit obștea schitului! *Cu adevărat cei drepți se văd pe ei întotdeauna păcătoși, iar noi, păcătoșii, întotdeauna ne vedem sfinți!*

Și iconomul Dorotei a fost numit stareț la 2 iulie 1855, însă tot după un an, acesta avea să ceară binecuvântarea „de a rămânea în pace și liniște despre această însărcinare“. Așa încât sfântul episcop al Râmnicului a fost nevoit să-l aducă și să-l pună superior al schitului Lainici pe Marcel de la Cernica. Trebuie să fi fost vremuri tulburi în acei ani, pentru că în 1857 Sfântul Calinic avea să-l renumească stareț al Lainiciului, din nou pe cuviosul părinte Irodion.

Se mai păstrează actul de numire al noului stareț, însă există și o însemnare făcută pe un Triodion: *„Anul 1857, martie 29, am venit cu părintele Irodion starețu aici pentru slujba părinților“.* În septembrie 1859 același sfânt episcop avea să întărească pentru a treia oară printr-o nouă carte stăreția cuviosului Irodion Ionescu în Lainici. De data aceasta, instabilitatea monahilor din schit era evidentă, încât și aceștia se săturaseră de acea stare de lucruri și-i cereau episcopului, prin Jalba monahilor din schitul Lainici, să le numească stareț „pe părintele Irodion ca să ne fie păstor, precum și mai nainte ne-au fost. Și cu înscris încredințăm Preasfințiilor

voastre și sfinției sale părintelui Irodion, că nu vom ieși din cuvântul ce ni se va porunci pentru mântuirea noastră, până la sfârșitul vieții noastre și de aceasta ne rugăm să nu ne lași, ci să ne fii milostiv și cum Duhul Sfânt te va lumina asupra nevredniciei noastre. Ai Preasfinției Voastre smeriți și plecați (ss) Calinic monah, Iovinalie monah, Mitrofan monah. Toată obștea părinților din schitul Lainici“. (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1859, folio 72, nr. 1122 din 7 august 1859).

Se pare că în timp monahii și-au dat seama de sfințenia vieții cuviosului Irodion, dar și de nestatornicia și dezbinarea lor, iar Dumnezeu i-a înțeleptit în cererea lor. Nu se putea ca răbdarea, smerenia, fecioria trupului și a sufletului său să nu atragă până la urmă prețuirea sfințeniei cuviosului Irodion! De lucrul acesta erau convinși la acea dată chiar și ctitorii schitului care-i scriau și ei episcopului: „subscriși, ne aflăm ca ramură de ctitori ai sfântului schit Lainici și cu apropiere învecinați și vedem o mare nedumerire între părinții călugări, numai de la un timp de vreme... iar acum părinții zic că au dorința a avea soțietate și de stareți pă părintele Irodion, cel ce a mai fost și fiindu-ne plăcut și nouă duhul înțelepciunii sale, este cu smerenie rugat și din parte-ne Preasfinția Sa Părintele Episcop, să binevoiască a ne îndeplini această cerere de obște, nădăjduind că doar va rămânea împăcați“. (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1859, folio 75, 12 august 1859). Așadar și mirenii ctitori le era deja „plăcut duhul înțelepciunii sale“ căruia accepta să i se supună chiar și starețul Lainiciului din acea vreme, părintele Luca, care îi cerea și el același lucru episcopului printr-un lung hrisov, în care se jeluia de piedicile pe care le întâmpina de la frați în administrarea schitului și conchidea: „cu zmerenie rog înțelepciunea Preasfinției Voastre a binevoi să orânduiască stareți chiar pe părintele Irodion, căruia voi fi supus cu metanie. Luca eromonah. 1859 Aug. 27“. (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1859, folio 75, 12 august 1859).

Vor fi fost următorii patru ani foarte buni pentru schitul Lainici, pe care l-a chivernisit cu bună chibzuială cuviosul părinte Irodion sporind viața duhovnicească și numărul de monahi în sfântul lăcaș. La o lună de la instalarea sa, după ce i-a ajutat pe monahii Luca și Cleopa să tencuiască schitul Locurele, i-a cerut episcopului Calinic binecuvântarea pentru „a sfinți biserica cea nouă de la Locurele“. (I.Popescu-Cilieni, Acte privitoare la fondarea schitului Locurele din jud. Gorj, AO 14, 1935, pag.399-400). Neiubindu-și aproapele mai puțin decât pe sine, pentru bunăstarea părinților din schit - fiind și vremuri grele pentru monahi și mănăstiri (era chiar în timpul domniei lui Cuza!) - cuviosul Irodion vindea la 1 iunie 1861 câteva obiecte de cult, iar toți banii căpătați îi dăruia obștii, pentru

supraviețuire (există un înscris al cuviosului de la acea dată, care se păstrează la Arhivele Sattului, Fond Episcopia Râmnicului, Pachet CVI-32, din 1 iunie 1861).

Pentru cinstea sa, Sfântul Calinic l-a chemat la Craiova și i-a rânduit chiar funcția de eclesiarh, însă cuviosul, deși era „prea mulțumit de postul în care mă aflu orânduit“, și-a cerut voie să se înapoieze la schitul său, care se afla „într-o poziție tristă... stăruind a-l îmbunătăți prin toate mijloacele“. Se pare că cererea sa nu a fost aprobată, așa încât în 1863 se vede nevoit „*din împrejurări binecuvântate, neputându-mă întoarce la postul ce mi s-a încredințat, de superior al sfântului schit Lainici, Districtul Gorj, demisionez prin aceasta și vă rog cu tot respectul a face cele de cuviință pentru administrarea acelu schit pe viitor. Al P.Sf.V.Prea plecat și smerit servitor, Irodion Protosingel*“. (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1863, folio 82, 6 iunie 1863. Documentul poartă antetul „Principatele Unite“, scris cu caractere latine).

Din păcate, alte date referitoare la activitatea protosinghelului Irodion la Râmnic și Craiova nu se cunosc. Se știe - indirect - că starețul Ilarion n-a dirigit schitul Lainici decât între 8 iunie 1863 și 25 mai 1865, pentru că părintele Irodion a fost numit a patra oară stareț, după cum reiese dintr-un raport înaintat de el episcopiei Râmnicului, prin care cerea să-i fie predate toate socotelile schitului: „*De la numirea mea ca starițu allu schitului Lainici, din jud. Gorjiu, timp trecut de patru ani, am găsit că tot venitul proprietății schitului, care valorează annual până la 120 de taleri, s-a strâns regulat de un călugăr anume Marchian, cel ce se numește că este Iconomu, fără a fi orânduit de cineva... Estimp, pomenitul călugăr a vândut fără voia mea 4 boi și 70 de capre însușind prețul lor pe samă-i*“. (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851-1863, folio 83, nr. 5 din 7 august 1869).

Episcopia a ordonat o anchetă, în urma căreia protopopul de Tg. Jiu a obligat pe cei trei monahi implicați în această afacere, Marchian, Pavel și Nifon, să restituie banii reținuți pe nedrept din vânzarea animalelor. Vizibil marcat de aceste probleme lumești din schit, cuviosul și-a cerut demisia în noiembrie 1869: „*Subscrisul cu ordinul Episcopiei încă din 1865, am fost numit starițu la Sfântul Schitu Lainici unde, după cum cunoaște Sfânta Episcopie, am întâmpinat destule suferințe din partea părinților viețuitori acolo, și ca să-mi dobândesc liniștea, voesc a mă retrage la un alt chinoviu, rog cu respect Sfânta Episcopie a-mi primi aceasta drept dimisie din arătatulu postu. Irodion Protosingel*“. (Arhiva Episcopiei Râmnicului Noului Severin, Dosar 37 din 1851- 1863, folio 109, 12 noiembrie 1869).

Probabil că nu va fi fost ușor să păstorești obștea oricărui schit sau mănăstire din acea vreme fiindcă se știe ce jafuri și pagube s-au produs în toate așezămintele închinare Locurilor Sfinte, odată cu secularizarea averilor mănăstirești din timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza (1859 - 1866). Când obștea mai are și monahi precum Marchian, autointitulat iconom, care de fapt, mai târziu va părăsi schitul, luând cu el la rudele sale din Budieni și sineturile Lainiciului, este lesne de înțeles de ce cuviosul Irodion râvnea atât de mult „să-și dobândească liniștea“!

În următorii trei ani, sub stăreția părinților Iordache Bărbătescu (1870 - 1872) și ieroschimonahului Nifon (1872 - 1873), schitul Lainici dimpreună cu obștea au ajuns „în voia întâmplării“, mai ales că în acea perioadă s-a produs secularizarea averilor și a mănăstirilor neînchinare. Schitul nu mai avea de niciunele, iar viața duhovnicească bineînțeles că era deja subordonată grijilor lumești, așa încât dacă episcopia mai dorea să salveze Lainiciul trebuia să trimită un om providențial acolo, spre a curma neorânduiala. Pentru a cincea și ultima oară a fost numit egumen al schitului părintele protosinghel Irodion Ionescu, cuviosul ieromonah păstorind obștea neîntrerupt, până la mutarea sa la Domnul, în 1900. Punând mare preț pe smerenie și ascultare, cuviosul va reuși să reînvie viața spirituală în Lainici, înmulțind și numărul monahilor (care într-un timp vor ajunge la 30), dar în același timp veghind cu asprime și dreptate la moralitatea obștii (în 1887 a cerut episcopiei să înlăture din monahism pe călugărul Meletie Cristescu pentru abateri de ordin moral, iar episcopia Râmnicului a aprobat acest lucru). În același timp însă a tuns în monahism numeroși viețuitori, știuți fiind: Ion Drăghiciou din Bumbești - sub numele de Iulian, pe Staicu Florea, după 7 ani de noviciat - sub numele de Serghie, pe Anghel Bărdan, din Rugi, plaiul Vulcanu în 1879, pe Constantin Mândroi, din Scoarța, plasa Amaradia - sub numele de Chiril - sau pe Nicolae Popescu din Vălari, plasa Amaradia - călugărit la 64 de ani sub numele de Nicodim - și mulți alții ale căror dosare nu s-au mai păstrat.

Patriot fiind, a trimis în Războiul de Independență din 1877, aproape toți monahii pe care îi avea (12 la număr), spre a fi selectați ca infirmieri.

În 1889, episcopul Ghenadie al Râmnicului, după o vizită canonică în eparhie, i-a încredințat cuviosului Irodion spre ocârmuire și schitul Locurele, fapt relatat chiar de episcop: „Sunt frumoase, e prea adevărat, împrejurimile Oltului dintre Cozia și Brezoi, dar acele ale Jiului de pre această cale sunt tot atât de frumoase, adăugând pe lângă aceasta că sunt și multe, ba chiar la tot pasul. Ajungând cineva la skitul Lainici are mare trebuință mai nainte de a intra în monastire de un repaus, care l-ar pune în pozițiune de a reflecta asupra frumusețelor și a măreției tablourilor naturei celei atât de bogate în aceste locuri... Astfel ne găseam sufletește, când la 6 1/2 ore

am sosit dinaintea ușilor bisericii skitului Lainici. Ieromonahul Irodion, superiorul skitului, înconjurat de cei șapte monahi ai săi, ne-a primit la intrare cu ceremonia obișnuită și după închinarea din altar și pe la sfintele icoane împărătești, între care și a hramului Nașterea Născătoarei de Dumnezeu, am luat locul în strana arhierească. S-a urmat rugăciunea de mulțumire cu polihroniul, cel pentru Maiestățile Lor și Alteța Sa Regală, apoi a urmat polihroniul pentru Arhiereul locului și în sfârșit s-a încheiat această rugăciune scurtă cu polihroniul pentru înfățășatorii nației, sfatul ocârmuitor și întreg poporul cel drept-credincios. Dând binecuvântarea arhierească monahilor și celor de față care se adăugaseră pe lângă cei ce ne-au însoțit până la skit și locuitorii din împrejurimi, ne-am retras în chiliile superiorului, unde se pregătise adăpost pentru noi și cei împreună cu noi.

Joi, 10 august, de dimineață până la ora 9 am inspectat mănăstirea și am căutat a cunoaște viața ce o duce fiecare din locuitorii acestui sfânt lăcaș, dând fiecăruia sfatul trebuit îndreptării și mântuirii sale. La această oră, pedestri și pe cai am luat drumul spre un alt skit, numit Locurele, unde este hramul Schimbarea la Față a Domnului și care cu skitul Lainici are ca drum de comunicație o singură potecă dusă prin munți și păduri și foarte anevoioasă de suit. Acest skit este fondat la 1850 de către preotul Constantin Cârteanu în unire cu schimonahul Ioanichie, care și astăzi se nevoiește într-o chilie mai sus puțin de skit și anume la locul numit de popor Gropu sau Vulcanu. Intrând în biserica skitului am fost întâmpinați la ușa bisericii de către preotul Constantin Slobozeanu din parohia Cartu-Turcinești cu Sfânta Evanghelie și crucea, fiind de față și domnul Radu Cârteanu cu soția sa, fiind preotul ctitor, care venise într-adins spre întâmpinarea noastră. După polihroniul obișnuit și binecuvântarea arhierească, am vizitat skitul, care este compus dintr-o bisericuță bine întreținută, din două rânduri de chili din care într-un rând șade monahul păzitor al skitului și mai are și o proprietate compusă din 19 pogoane loc cultivabil. Ne-a nemulțumit foarte ne-ngrijirea ce am găsit la acest sfânt skit și care nu provine decât dintr-un interes rău calculat al celor ce ar trebui să depună mai multă îngrijire și să aibă mai multă interesare pentru asemenea așezăminte dumnezeiești. Pământul skitului era acoperit aproape tot cu plante de acelea ce le-a făgăduit Dumnezeu lui Adam după căderea în păcat: adică cu spini și pălămidă. Monahul îngrijitor al skitului, neavând treapta preoției, nu putea săvârși Sfânta Liturghie și fiind crescut în Sfântul Munte, el știa a lucra numai linguri, fără a se gândi că pământul îi putea aduce cele pentru viață cu mai multă înlesnire; de aici acea ne-ngrijire a ogorului mănăstirii și închiderea - aproape desăvârșită - a ușilor bisericii. Văzând o asemenea stare de lucruri și apoi mișcați și de întristarea sufletească a d.lui ctitor Radu Cârteanu, am dispus, ca superiorul skitului Lainici, ieromonahul Irodion, să îngrijească de acum cu cele bisericesti și de skitul Locurele, având îndatorirea de a fi superiorul și al acestui skit și a face o Liturghie

pe săptămână - Sâmbăta - în biserica Schimbarea la Față, când va pomeni pe ctitorii acestui sfânt locaș. De asemenea va căuta a înlătura, prin munca și sudoarea feței părinților din Lainic, pustiul și blestemul lui Adam pentru neascultare, făcând ca spinii și pălămida să dea loc cartofilor, porumbului și altor plante folositoare și trebuitoare vieții monahale și aceasta cu atât mai mult că moșia skitului ar putea foarte bine să îndeplinească lipsa de grădină din Lainici - unde arendașul, după însăși cuvintele superiorului, l-a restrâns între zidurile mănăstirii“... (Ghenadie al Râmnicului, Zile din viața mea pastoral - O vizită canonică, Tipografia Cărților Bisericești, 1889, cap. VIII-IX, pag. 54, 55).

Tot din această prețioasă carte aflăm că mai sus de schitul Locurele, în locul numit Gropu (astăzi numit Poiana Pustnicului!), cu știrea și binecuvântarea părintelui Irodion, pustnicea un sihastru mult sporit în viața duhovnicească, pe numele său Ioanichie. Tot de la episcopul Ghenadie ni se păstrează și o minunată întâmplare pe care a avut-o chiar el cu acest om sfânt.

Se mai știe că mai înainte cu un an de a pleca la Domnul, cuviosul a dăruit schitului un clopot de 319 kg, făcut pe cheltuiala sa și a câtorva credincioși.

Dar se mai știe și că pentru asprimea nevoițelor sale, cât și pentru viața curată pe care a dus-o înaintea lui Dumnezeu și printre oameni, părintele s-a învrednicit încă din timpul petrecerii sale prin astă lume de multe daruri și harisme. „Acest mare stareț se învrednicise și de darul mai înaintevederii. Că multora le spunea gândurile cele de taină și le vestea cele viitoare“ - mărturisește despre el părintele Ioanichie Bălan în Patericul românesc.

Cele de taină i le-a spus și femeii ce îi adusese un vas cu lapte de capră, pe care cuviosul n-a voit a-l primi reproșându-i că nu era de la capra ei. Cum femeia nu pricepea vorbele sfântului, acesta i-a explicat (după cum ne descrie același părinte Ioanichie Bălan): „Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta! Deci, vădită fiind femeia, și-a mărturisit păcatul și luând binecuvântare, din ziua aceea n-a mai drăcuit“.

Și tot în Patericul românesc găsim și o bună apreciere făcută de părintele arhimandrit Ioanichie Bălan: „Pentru multa lui smerenie, protosinghelul Irodion s-a învrednicit de la Hristos de darul preasfintei rugăciuni și al izgonirii duhurilor necurate. De aceea, nu puțini bolnavi și neputincioși de prin satele Olteniei și Transilvaniei alergau la el și se vindecau, încât numele său se făcuse cunoscut peste tot“.

Nu numai că izgonea duhurile necurate, dar pentru pentru râvna sa spre cele ale sfîințeniei, Dumnezeu i-a încredințat de multe ori și din tainele cele viitoare, de multe ori proorocind cuviosul și adevărindu-se cele spuse de el întru totul. Cu puțin timp înainte de a se muta în veșnicie, cunoscându-și și această clipă, a adunat obștea și le-a spus părinților: „**Fiii mei, să știți că puțin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu. Voi, însă, îngropați lângă altar trupul meu și nu uitați făgăduințele călugărești ce le-ați dat lui Hristos!**“.

Se va adevăra, din păcate și această proorocie a cuviosului Irodion, după 16 ani de la adormirea sa, când în primul război mondial, schitul a fost ocupat și devastat de nemți, biserica fiind transformată în grajd pentru cai. Timp de 13 ani schitul a stat pustiu, abia în primăvara anului 1929 părintele Visarion Toia refăcând obștea monahală a Lainiciului.

Se spune că mult timp „Luceafărul de la Lainici“ (cum îl numea Sfântul Calinic de la Cernica) a slujit Liturghia zilnic și „așa a trăit cuviosul protosinghel Irodion, totdeauna arzând pentru dragostea lui Hristos, ca o făclie în sfeșnic, mângâind, vindecând și folosind duhovnicește, atât pe mireni, cât și pe călugări“. (Ioanichie Bălan, Patericul românesc, ed.V-a, 2005, pag. 471)

Părintele Irodion Ionescu a plecat la Domnul în anul 1900, șapte ani mai târziu ieromonahul Iulian Drăghicioiu - tuns în călugărie chiar de către cuviosul – dezgropându-l și aflându-l neputrezit, l-a reînhumat. A rămas cererea lui către protopopiatul Tg. Jiu: „Împlinindu-se șapte ani de la răposarea protosinghelului Irodion, acum ieromonahul Iulian Drăghicioiu din acest schit este pregătit să dezgroape oasele numitului răposat în ziua de cinci ale curentei luni. Sunteți rugați a face intervenire către Preasfințitul Episcop Eparhiot ca să dea voie spre a se putea aduce la îndeplinire de cele ce vă rugăm. Primiți Prea cucernice Părinte închinăciune, Superior Arhim. Teodosie Popescu“. (Arhivele Statului, Filiala jud.Gorj, Tg. Jiu, Fond Protoieria jud. Gorj, Dosar 335 din 1907, fila 2 - cererea nr. 7, 1 mai 1907). Din păcate ieromonahul Drăghicioiu va fi luat prizonier și dus în Germania unde-și va găsi sfârșitul într-un lagăr.

Se pare că și după trecerea lui în veșnicie, cuviosul a mai săvârșit minuni alungând duhuri necurate, așa încât, mai ales după primul război mondial, mulți au fost cei care au săpat după moaștele sale. Aflând de toate acestea și cunoscând bine evlavia deosebită a multor credincioși pentru osemintele protosinghelului Irodion, se presupune că cel care a îngropat mult mai adânc - decât se obișnuiește - moaștele cuviosului spre a le feri de devalizare, a fost părintele Visarion Toia, în 1929.

De atunci au fost multe încercări de a descoperi moaștele sfântului rămase însă fără rezultat. Ele n-au fost găsite decât atunci când a binevoit cuviosul, arătându-ne că un sfânt se poate ascunde în Dumnezeu (pe când un păcătos se ascunde de Dumnezeu) și oricât l-am căuta nu-l putem afla, din pricină că noi am uitat să mai fim sfinți.

Până ce întreaga obște a mănăstirii Lainici, în frunte cu părintele arhimandrit Ioachim Pârvulescu, n-a postit și s-a rugat cuviosului o săptămână întreagă și până ce ÎPS Irineu al Olteniei nu l-a rugat pe Sfântul Calinic de la Cernica să i-l descopere pe „Luceafărul de la Lainici“, nici cuviosul Irodion nu s-a lăsat aflat!

Trecuseră 109 ani de la înveșnicirea lui...

(Lumea monahilor/ 34 (4), aprilie 2010)

Lumea Monahilor - Descoperirea moaștelor Sfântului Cuvios Irodion, duhovnicul Sfântului Calinic

Cuviosul Irodion Ionescu are în urmă o istorie tainică și plină de evenimente neobișnuite. A intrat în monahism la Mănăstirea Cernica, aflată atunci sub oblăduirea Sfântului Calinic. După ce acesta ajunge episcop, îl va strămuta pe părintele Irodion la Lainici. Viața lui curată îl va propulsa din postura de ucenic în cea de duhovnic, Sfântul ajungând să i se spovedească și să îl țină de povățuitor.

Apoi faima i s-a răspândit și a ajuns să fie supranumit „Luceafărul de la Lainici”. După moartea sa era atât de cunoscut credincioșilor încât aceștia l-au dezgropat pe ascuns și i-au luat brațele cinstindu-le ca sfinte moaște. Au trecut mai bine de 100 de ani și osemintele sale au rămas în pământul mănăstirii.

Anul acesta, pe 10 aprilie 2009, în ajunul prăznirii Sfântului Calinic de la Cernica, părintele stareț Ioachim Pârvulescu a purces la căutarea lor cu binecuvântarea Î.P.S. Irineu, mitropolitul Olteniei. Încercările de până atunci, din anii de dinainte de revoluție, dăduseră greș. Așa că acum, când au început să sape, starețul i-a avertizat pe ceilalți monahi: „Părinților, rugați-vă foarte insistent și foarte serios, pentru că avem de trecut un mare examen. Nu se știe dacă vom găsi moaștele Sfântului Cuvios Irodion, nu se știe dacă este chiar aici mormântul cuviosului. Pentru că totul s-a distrus pe lângă mănăstire, toate crucile, inclusiv crucile de la cimitir, s-a nivelat totul în primul război mondial și abia prin anii douăzeci și ceva, '29, când a venit părintele Visarion de la Frăsinei stareț aici, la Lainici, el a identificat locul după spusele bătrânilor localnici; tot atunci au așezat crucea pe mormânt.”

Deci localnicii își mai aduceau aminte unde fusese îngropat...

Sigur că da! Pentru că îl țineau la mare evlavie pe cuviosul Irodion, încă din viață! Era chiar făcător de minuni. Mulți oameni se vindeau, scotea demonii... atât cei din Oltenia, cât și din Transilvania veneau aici. Era, să zicem așa, o mare efervescentă duhovnicească, în zona mănăstirii.

Veneau în pelerinaj la el chiar în timpul vieții?

Da, în timpul vieții, da, pentru că i se cunoștea sfințenia, era un om văzător cu duhul. Făcător de minuni și văzător cu duhul. Noi am început acest lucru vineri dimineața la orele 7, în prezența Î.P.S. Irineu, mitropolitul Olteniei. S-a săpat la adâncimea normală a unui mormânt, de 1,80-1,90 m adâncime și s-au găsit la fundul gropii câteva oseminte aruncate și cărămizi, de asemenea nescrise - nu au știut ale cui să fie acele oseminte, nu au putut fi identificate. După aceea, am săpat mai spre vest și am găsit un mormânt efectiv intact. Era un schelet intact. La un moment dat, am crezut că este al cuviosului Irodion. Toți am rămas surprinși. În cele din urmă, am găsit cărămida de sub cap - așa cum se pune la monahi - pe care scria: Mitrofan schimonahul, 1864. După aceea, am mers spre est. Iar am săpat, iar alt mormânt. Și am dat de Atanasie schimonahul, anul nu se mai cunoștea. După aceea, am săpat mai în stânga, mai în sud apoi mai în nord. Deja făcusem o groapă de 6 m lungime pe 2 m lățime și pe 2 m adâncime.

Cât o fundație de casă!

Aproape. Eram deznădăjduiți total, într-o mare dezamăgire, eram pe marginea... prăpăstiei deznădejdiei și a disperării; că n-am găsit nimic. Înalt Prea Sfințitul s-a dus la chilie să se roage la Sfântul Calinic, noi, de asemenea, ne rugam, cum puteam, în groapă. Băieții tot mai săpau, mai în stânga, mai în dreapta. La un moment dat, Înalt Prea Sfințitul spune: „Ce facem? Săpăm până găsim! Săpăm până găsim!” Ce să mai găsim? Pe unde? S-o luăm roată pe lângă biserică, cu săpatul? Nu, era imposibil! Și atunci, părinții, la un moment dat au observat că la fundul gropii era ceva mai moale, ca o mocirlă și sub celelalte morminte era tare. Și atunci băieții au început să sape mai jos și la un moment dat, săpând așa, ca la vreo 20-30 cm, găsesc un toc de bocanc. Și asta iarăși a făcut să tresalte inima puțin în noi, așa că am săpat mai adânc, mai adânc, aproape 2,5 metri și am găsit, în cele din urmă, câteva cuișoare aproape descompuse de rugină. Săpând așa, cu foarte multă migală, cu mistria, ca la chestiunile de arheologie, în cele din urmă, parcă-parcă se întrezărea creionarea unei alte gropițe la fundul gropii celei mari. Și la un moment dat ne-am dat seama că trebuie să fie ceva, încep să apară la suprafață primele părți ale sfintelor moaște - care erau de un maroniu impecabil, așa cum este stejarul, băițuit. Această culoare, maronie, am mai văzut-o numai la

Sfântul Siluan Athonitul, în Muntele Athos la capul Sfântului Siluan și la Sfântul Gheorghe, starețul de la Cernica.

Dar altfel osemintele obișnuite ce culoare au?

Oasele normale au culoarea albă. Mai ales după ce se usucă, ele sunt albe-albe. Sfintele moaște nu au niciodată culoare albă. Moaștele au stat în acea mocirlă 102 ani, ca să le dezgropăm noi, nevrednicii. Nu s-a mai găsit nici o bucată de lemn din sicriul acela, totul era descompus - vă dați seama, de 102 ani! Inclusiv cuiele cu care fusese bătut sicriul, toate erau descompuse de rugină, nu mai era aproape nimic din ele! Atunci am spus în sinea mea că acestea sunt.

Înalt Prea Sfințitul încă nu credea. Încet, încet au luat primul osemânt și mi l-au dat. Am luat apoi fiecare oscior și l-am pus într-un sicriu. Și în momentul în care mi-au dat prima parte din moaștele Sfântului, când le-am pus în mână, erau de câteva ori mai ușoare decât celelalte oase dezgropate în celelalte morminte. De câteva ori mai ușoare! Erau ca o hârtie în mâna mea, ca un pai! Era incredibil așa ceva! Primul semn: culoarea maronie, al doilea: erau foarte ușoare. Și după aceea, băieții din fundul gropii au început să zbiere: „Părinte! Începe să miroasă! O mireasmă deosebită!” Un miros extraordinar de plăcut! Deja osemintele începuseră să apară și miroseau extraordinar de frumos. În cele din urmă, am găsit cărămida care identifica clar mormântul cuviosului Irodion. Era scris pe ea: Protosinghel Irodion Ionescu, protosinghelul mănăstirii Lainici, născut: 1821, adormit în Domnul: 3 mai 1900. Țasta a fost lucrul cel mai clar.

Î.P.S. Irineu de bucurie l-a anunțat telefonic și pe Părintele Patriarh despre acest lucru și chiar Părintele Patriarh i-a spus: „Vedeți, vlădică, în zilele de criză economică, Dumnezeu ne dă bogăție spirituală!”

Părinte am înțeles că atunci când l-ați dezgropat pe cuvios el nu avea mâini.

Așa este, în momentul în care noi l-am dezgropat, nu i-am găsit mâinile și coastele; mâinile și majoritatea coastelor lipseau. Și atunci, ar fi două ipoteze.

După ce cuviosul Irodion s-a mutat la Domnul, la mormântul lui se făceau minuni: veneau oameni demonizați, ieșea diavolul din ei; veneau bolnavi și se vindeau, plecau acasă vindecați. Și se spune că unii oameni evlavioși ar fi umblat la mormântul cuviosului Irodion și ar fi furat, pur și simplu, părțile din sfinte moaște. Așa se face că părintele Iulian Drăghicioiu, ucenicul său, a cerut la episcop ca după șapte ani să fie dezgropat și după aceea să fie pus la loc. Pe la 1907, la

șapte ani de la moarte, l-au dezgropat și l-au pus într-un sicriu. Se spune, iarăși (în tradiție s-a păstrat acest lucru), că atunci au găsit sfinte moaște și au raportat episcopului de la Râmnic: „Prea Sfințite, am găsit moaștele cuviosului Irodion Ionescu!” La care, Episcopul Râmnicului ar fi exclamat: „Aista mi-ai fost, Irodioane!” Și atunci au luat sfintele moaște și le-au băgat înapoi în mormânt. Le-au băgat adânc, la doi metri și jumătate și le-au băgat și într-o lădiță. După aceea, au pus pământ pe ele și deasupra au pus alte oseminte și cărămidă și au astupat totul.

... ca oamenii să nu mai caute, să nu le mai poată fura...

... asta a fost lucru derutant. În tradiție se spune foarte clar că în anii '30, părintele Visarion Toia a săpat căutând moaștele, dar nu le-a mai găsit; după aceea, părintele Calinic Cărvan, următorul stareț, a căutat și el, dar n-a găsit; după aceea, foarte concret, părintele Vasile Economu știe că în 1983, părintele stareț Caliope Georgescu, împreună cu câțiva părinți, așa în mod discret, cu binecuvântarea mitropolitului Nestor Vornicescu, noaptea au săpat. Au găsit oasele acelea pe care le-am găsit și noi, deasupra, dar n-au știut că moaștele se aflau dedesupt. Deci era ca o comoară ascunsă în adâncul pământului.

Ați făcut aproape anchetă polițistă!

Hm... din unele puncte de vedere. Adică asta e o chestie de descoperire, sfântul a vrut să fie descoperit. Nu-i meritul cuiva.

Deci, asta ar fi o primă ipoteză, că la anul 1907, la șapte ani, l-ar fi îngropat ei. A doua ipoteză, cu care nu prea sunt de acord, ar fi că părintele Visarion Toia, când vine, în 1929, la stăreție sau 1930, el ar fi dezgropat din nou mormântul cuviosului Irodion, pentru că se știa că s-a umblat la mormântul lui de mai multe ori și s-au sustras din moaștele cuviosului Irodion. Și atunci el, ca să pună capac acestor chestiuni, speculații și mârșavii care nu erau după Dumnezeu, a făcut acel sicriu mai mic, a săpat la doi metri jumate adâncime, a băgat acel sicriu în gropița aceea mică, a pus pământ peste ea, după aceea, la fundul mormântului normal, a pus alte oase și cărămizi la derută și toți care au săpat au găsit oasele și n-au găsit sfintele moaște. Eu nu-s de acord cu această ipoteză, pentru că pe părintele Visarion, părintele Calinic Cărvan, următorul stareț de după părintele Visarion, îl avea la mare evlavie și sigur că era ucenicul lui direct. Pe Părintele Calinic l-am prins în viață mulți ani, a murit în 1991, chiar eram aici și l-am înmormântat. Dar el niciodată n-a spus nimic despre moaștele cuviosului Irodion. Dacă părintele Visarion l-ar fi dezgropat și l-ar fi îngropat înapoi, în 1929 sau 1930, s-ar fi știut

din tradiție că erau acolo. Dar nu ne-a spus nimeni nimic. De aceea, nu-s de acord cu această a doua ipoteză, că ar fi fost dezgropat în '29. Eu socotesc că mai degrabă în 1907 a fost prima dezgropare și atunci a fost definitivă. Dar cert este că oamenii, din evlavie, doreau dezgroparea lor.

Părinte, de fapt cum ați ajuns la căutarea duhovnicului Sfântului Calinic?

Este un lucru foarte greu de spus. Pentru că au fost lucruri total imprevizibile. A fost ca o taină care s-a descoperit în acest moment. Taina descoperirii “luceafărului de la Lainici”.

Așa i se spunea demult?

Da, se cunoaște din tradiția mănăstirii că starețul Irodion se numea “luceafărul de la Lainici” - a fost supranumit așa de Sfântul Calinic de la Cernica pe când acesta era episcop la Râmnic. Acest cuvios Irodion s-a născut la anul 1821, în București, și la vârsta de 20 de ani a mers la mănăstirea Cernica. Deja mergea foarte des la mănăstire și duhul isihast de la Mănăstirea Cernica l-a atras ca un magnet...

Moștenirea lui Paisie de la Neamț și a Sfântului Gheorghe Cernicanul...

Da. Sub oblăduirea Sfântului Calinic, care atunci era stareț acolo, a trecut prin toate ascultările și a fost tuns în monahism, în 1846. După aceea, Sfântul Calinic venind episcop la Râmnic, l-a luat cu el, că era printre cei mai deosebiți părinți ai mănăstirii Cernica și l-a pus ca egumen în 1854 la Lainici. Se cunoaște că Sfântul Calinic a avut trei mănăstiri de suflet în vremea sa: Mănăstirea Cernica, Mănăstirea Frăsinei - copilul său de suflet și Mănăstirea Lainici. De aceea, foarte des venea la Mănăstirea Lainici, să se spovedească la cuviosul Irodion (ucenicul îi devenise între timp duhovnic!)

Era ca o lumină puternică acest mare părinte Irodion. Se consemnează în viața Sfântului Calinic faptul că, la un moment dat, când acesta era la Râmnic cu frații Baldovin, s-a ridicat în picioare, a făcut semnul Sfintei Cruci, a binecuvântat și a spus: „Domnul!” Și atunci frații Baldovin l-au întrebat: „Ce este, Prea Sfînțite, ce s-a întâmplat?” Și Sfântul Calinic le-a răspuns: „Starețul Irodion de la Lainici mi-a cerut binecuvântare pentru un lucru.” Deci, iată că vorbea în duh cu acest mare părinte.

Ați întâlnit, ați vorbit cu oameni care să fi păstrat amintirea minunilor săvârșite de Sfântul Irodion?

Vă dați seama că e un timp foarte lung. De la 1907, de când s-a dezgropat, din 1900 când a murit cuviosul, vine primul război mondial, care a distrus totul aici, pur și simplu, din mănăstire nimic n-a mai lăsat, nici arhivă, nimic, nimic! Și oamenii goniți! După aceea, în perioada interbelică, cei bătrâni, care au mai cunoscut, i-au spus părintelui Visarion, dar din păcate, el s-a dus cu aceste comori dincolo, în mormânt și după aceea, prin anii '80 -'90, deja nu se mai știa.

În zona aceasta, în Munții Lainici, de aici, erau foarte mulți oameni pe atunci, localnici, care trăiau în cabane de munte cu animale cu tot, foarte răzleți, prin munți și veneau doar duminica sau la sărbători, aici la mănăstire și comunicarea nu se realiza ca acum. Astfel încât nu prea s-au mai păstrat relatări precise ale minunilor sale. Poate că și cuviosul Irodion a vrut să stea în această discreție, în acest anonimat, ca atunci când vor fi într-adevăr oameni care doresc acest lucru și cer acest lucru și intră în corespondență în duh cu el și din toată inima... atunci, sfântul se descoperă.

Se mai cunoaște însă câte ceva de la părintele Calinic Că răvan, ultimul stareț pe care l-am cunoscut în viață. Părintele Ioanichie Bălan, când a făcut acel Pateric românesc, prin anii șaptezeci și ceva, mergând pe la majoritatea mănăstirilor din țară a venit și la părintele Calinic. Atunci i-a spus acesta despre minunile care se găsesc acum în Pateric și-n Convorbiri duhovnicești, despre cuviosul Irodion Ionescu. E acea minune care s-a întâmplat cu o femeie de aici, de prin munți, de prin cabanele acestea și care venea la mănăstire de multe ori și aducea prinoase, daruri. Și la un moment dat vine cu un vas cu lapte și-l aduce la cuviosul Irodion. „V-am adus, părinte, lapte de pomană, de blagoslovenie!” Și părintele stareț Irodion îi spune: „Nu este laptele tău!” „Ba nu, prea cuvioase, că doar eu l-am muls azi dimineață, acum... e muls de mine, e proaspăt!” „Nu e laptele tău!” „Ba da, prea cuvioase, e al meu!” „Nu este al tău, este al diavolului!” „Păi, cum așa?” „Păi, ieri ai dat diavolului capra de la care l-ai muls și atunci, dacă ai dat-o diavolului, nu mai este laptele ei, este al diavolului, pentru că diavolul a pus stăpânire pe acea capră! Și atunci ia-l de aici și du-te!”

Părintele avea înaintea vedere și știa că femeia înjura și blestema!

Deci, asta-i: era un mare văzător, văzător cu duhul și cunoștea lucrurile în profunzime. Dar, din păcate, s-au cunoscut puține lucruri despre el, despre minunile care s-au făcut în viața lui. O altă minune pe care Sfântul Irodion a vă-zut-o - i-a spus părintelui Iulian Drăghicioiu: „La câțiva ani de la moartea mea, Mănăstirea Lainici se va pustii”. Și așa s-a și întâmplat, că în 1916, primul război

mondial a devastat totul și a pustiit această mănăstire. Deci, altă prorocie referitoare la Mănăstirea Lainici.

Și o ultimă sau poate... o primă minune s-a întâmplat după dezgroparea moaștelor Sfântului cuvios Irodion. După ce l-am dezgropat, în prima duminică am vorbit despre acest lucru la biserică, toată istoria pe care v-am spus-o și dumneavoastră până acum. Am continuat și în celelalte duminici. Pe 3 mai era chiar ziua mutării la Domnul a cuviosului Irodion. În timpul slujbei observasem că în biserică erau două maici, pe care le cunoșteam foarte bine, că erau de la Mănăstirea Polovraci. Era o maică tânără, pe care o cunoșteam eu de prin anii '84, pe când avea 10-12 ani. Tot timpul venea, avea evlavie la cuviosul Irodion, pentru că era tradiția aceasta la Mănăstirea Lainici, oamenii care-i cunoșteau minunile din vechime, veneau și puneau lumânări la mormântul său. După ce a terminat zece clase, s-a dus la Mănăstirea Polovraci și acolo a fost tunsă în monahism. Se numește maica Marina, în ziua de astăzi. Și această maică a auzit la un moment dat că s-au dezgropat moaștele cuviosului Irodion.

Cu un an de zile înainte, a avut un vis. La miezul nopții, pe la 1-2, se făcea, în vedenia aceasta, că este la mănăstirea Lainici. Și era în fața mormântului cuviosului Irodion, iar curtea era plină de lume. Și la un moment dat vede că se desface mormântul cuviosului Irodion și parcă ar fi dispărut toată lumea și cuviosul era deasupra mormântului. Și maica a rămas uimită de acest lucru. Mai întâi, dorea din tot sufletul să se apropie de cuviosul Irodion, voia să-i sărute picioarele, simțea o bucurie extraordinară. El a ieșit din mormântul care s-a deschis și parcă se îndrepta spre lume. Era frumos la chip, cu barbă lungă și neagră, însă sărăcăcios îmbrăcat. Și atunci când Sfântul a vrut să se întoarcă-n pământ maica a prins curaj și l-a rugat să stea afară că doar era viu! Abia atunci a vorbit cuviosul Irodion și i-a spus că „N-a venit încă vremea!”. Maica, văzându-l atât de sărăcăcios îmbrăcat l-a întrebat dacă poate să-i aducă îmbrăcăminte și pantofi noi, în anul care vine, când se va întoarce pe la mormânt. Și sfântul i-a răspuns profetic: „N-am nevoie de nimic. Anul viitor părintele stareț îmi va face haine noi!”. Peste un an, i-am dezgropat moaștele, în chip minunat.

Și n-a spus nimica maica, decât maicilor din mănăstire, care nu cunoșteau mare lucru. Nici mie nu mi-a spus nimic. Vedeți cum Dumnezeu a rânduit să mi-o spună numai după ce l-am dezgropat, chiar în duminica de 3 mai, când Sfântul a împlinit 109 ani de când s-a mutat la Domnul...

(Cristian Curte - Lumea Monahilor/ anul III, nr. 6 (24) Iunie 2009)

**Diac. Ioniță Apostolache - Cuviosul Irodion de la Lainici, duhovnic și stareț
iubit de ucenic - „Luceafărul de la Lainici“, duhovnicul Sfântului Calinic de la
Cernica**

Pentru credincioșii din Oltenia, cuviosul părinte Irodion Ionescu, starețul Mănăstirii Lainici, a fost dintotdeauna un sfânt. În perioada stăreției sale la Lainici, a adunat în jurul său nu mai puțin de 30 de ucenici care au dus mai departe adevărata tradiție monahală. Multe din minunile sale au rămas cunoscute și astăzi, consolidând motivația argumentelor pentru canonizarea sa, mai ales că moaștele sale au fost descoperite chiar anul acesta.

Cuviosul Irodion Ionescu s-a născut în București, în anul 1821 și a primit la botez numele de Ioan. Chemarea lui Dumnezeu a răsunat cu putere în inima sa încă din fragedă pruncie și la numai 20 de ani, tânărul cu viață de ascet își găsește adevărata menire închinându-se ca frate în lavra Cernicăi. Dincolo de porțile mănăstirii, fratele Ioan face cunoștință cu o altă realitate la care se adaptează foarte repede. Luptele duhovnicești devin în scurt timp fapte cotidiene, iar postul și rugăciunea - adevărate moduri de viață. După ce a trecut prin aproape toate ascultările, datorită aleșelor sale calități, tânărul Ioan a primit la 3 decembrie 1846 îngerescul chip al călugăriei, pecetluindu-l cu numele de Irodion.

Duhovnic al Sfântului Calinic

Mănăstirea Cernica era locul de suflet al Sfântului Ierarh Calinic, ani de zile veghind la binele obștii de aici. În această adevărată pepinieră de sfinți, cuviosul Irodion s-a făcut remarcat prin viața sa aleasă: postea foarte mult, își împlinea cu osârdie pravila și canonul, nu lipsea niciodată de la slujbe, noaptea o petrecea în lacrimile rugăciunii, iar ziua lucra alături de părinți la ascultările cele mai grele. La numai câteva zile după călugărie, pe data de 22 decembrie 1846, cuviosul a fost uns ca preot și duhovnic pentru întreaga obște a mănăstirii. Experiența uceniciei lângă Sfântul Calinic îi conferea un mare echilibru în luarea deciziilor, iar virtuțile pe care le avea îl făcuseră unul dintre cei mai căutați duhovnici.

Odată cu investirea Sfântului Calinic ca episcop de Râmnic în anul 1850, cuviosul Irodion a trebuit să părăsească Cernica pentru a se stabili la Mănăstirea Lainici, devenind duhovnicul sfântului. Deși avea o experiență duhovnicească vastă, cuviosul părinte s-a supus întru totul rânduielii pe care a întâlnit-o aici. Cu acordul unanim al obștei, la data de 15 iunie 1854, cuviosul părinte a fost instalat de Sfântul Calinic în egumenia Mănăstirii Lainici.

Omul potrivit la locul potrivit

De anul primei sale instalări se leagă o frumoasă întâmplare istorisită de biograful Sfântului Calinic, arhimandritul Anastasie Baldovin. În timp ce străbătea drumul prin munți pentru a se întoarce de la Mănăstirea Lainici la episcopie, Sfântul Calinic a avut o viziune prin care cuviosul Irodion i-a descoperit înmormântarea cucernicului părinte Nicandru, starețul Cernicăi și ucenicul iubit al sfântului.

Un an mai târziu, din motive necunoscute, părintele Irodion a demisionat din stăreția de la Lainici, în locul său fiind ales părintele iconom Dorotei. La 29 martie 1857, cuviosul a revenit la conducerea mănăstirii.

Până la sfârșitul vieții, părintele Irodion a mai fost numit de încă trei ori ca egumen al mănăstirii, după ce în prealabil demisionase. S-a dovedit de fiecare dată omul potrivit la locul potrivit pentru rezolvarea situațiilor grele care deseori apăreau în viața obștei. În 1859, aproape toți călugării de la Lainici și de la Locurele au cerut Sfântului Calinic reinstalarea cuviosului Irodion ca stareț. Cuviosul părinte Irodion a adunat în total 37 de ani de stăreție și a reușit să strângă în jurul său peste 30 de ucenici.

Profeția cuviosului Irodion de la Lainici

Foarte mulți credincioși din Oltenia și chiar din Transilvania băteau potecile înguste din defileul Jiului pentru a ajunge să vorbească măcar o clipă cu părintele Irodion. Era un adevărat pelerinaj: bolnavi, îndrăciți, oameni cu fel de fel de necazuri și apăsări veneau la cuviosul ca la un sfânt și nici unul dintre ei nu pleca acasă nemângâiat. Tradiția spune că părintele era înainte-văzător.

Părintele Ioanichie Bălan, autorul Patericului românesc, povestește minunea pe care sfântul a făcut-o cu o femeie care venise la mănăstire pentru a-i aduce lapte: "V-am adus, părinte, lapte de pomană, de blagoslovenie!", iar cuviosul i-a răspuns: "Nu este laptele, că nu este de la capra ta!"; "Ba nu părinte - a zis femeia, de la capra mea este"; "Dar n-ai dat-o ieri diavolului? Cum să primesc, că nu mai este capra ta!" Atunci, femeia vădită și-a recunoscut păcatul și din ziua aceea n-a mai pomenit numele necuratului.

În ziua de 3 mai 1900, înainte de a trece la cele veșnice, părintele le-a vestit ucenicilor săi: "Fiii mei, să știți că, puțin după ducerea mea, schitul acesta va rămâne mulți ani pustiu. Voi, însă, îngropați lângă altar trupul meu și nu uitați făgăduințele călugărești pe care le-ați dat lui Hristos!" Această proorocie s-a împlinit odată cu izbucnirea primului Război Mondial.

Odată ajunse pe defileul Jiului, în toamna anului 1916, trupele germane au distrus aproape totul: mănăstirea a fost transformată în grajd pentru cai, odoarele s-au furat, iar arhiva a fost mistuită de flăcări. Foarte mulți dintre călugării rămași au fost duși în Germania, unde au sfârșit cu toții. Timp de 13 ani, la Mănăstirea Lainici n-a mai fost nici o scânteie de viață monahală, abia în 1929, părintele arhimandrit Visarion Toia a reușit să reorganizeze totul.

După ce cuviosul părinte s-a mutat la ceruri, mormântul său a devenit un adevărat izvor al Siloamului: foarte mulți demonizați erau vindecați, iar bolnavii găseau tămăduire. Tradiția spune că unii oameni ar fi răscolit mormântul cuviosului și au luat părțile din sfintele sale moaște. Când s-au împlinit șapte ani de la mutarea sa la ceruri, cuviosul părinte Iulian Drăghicioiu, unul dintre ucenicii săi, a luat binecuvântare de la episcopie pentru deshumarea părintelui Irodion. Era neputrezit și răspânda o puternică mireasmă. Moaștele sale au fost așezate într-un alt sicriu, după care au fost îngropate și mai adânc, pentru a nu mai fi găsite de evlavioșii căutători.

"Luceafărul de la Lainici", din nou pe cerul bisericii oltene

Momentul în care "Luceafărul de la Lainici" (așa cum era numit cuviosul de Sfântul Calinic) a ales să apară pe bolta bisericii din Oltenia a fost primăvara acestui an. Odată cu instalarea sa în scaunul de Mitropolit al Olteniei, Înalț Preasfințitul Irineu a avut un singur gând: să-l găsească pe cuviosul Irodion și să-l așeze în rândul Sfinților Români.

La 8 aprilie 2010, chiar în ziua pomenirii Sfântului Irodion, IPS Irineu a cerut binecuvântarea Preafericitului Părinte Daniel pentru a începe căutarea moaștelor sale. După îndelungi căutări, pe data de 10 aprilie, sfântul s-a lăsat descoperit.

Cu ocazia hramului Sfântului Calinic, după slujba Sfintei Liturghii pe care a săvârșit-o alături de părinții bisericii din cartierul Valea Roșie din Craiova, ÎPS Irineu mărturisea: "De îndată ce am venit aici, în mintea mea a stăruit un singur gând permanent: să-l canonizăm, să-l trecem în rândul sfinților, de fapt să-l trecem în calendar, pentru că este deja în rândul sfinților, pe cuviosul Irodion de la Lainici, duhovnicul Sfântului Calinic.

De la ora 7:00, părinții s-au rugat la Sfânta Liturghie în biserică, iar noi am săpat permanent. Am descoperit mai multe oseminte ale altor părinți călugări și nu-l descopeream pe sfânt. Eram foarte mâhnit. În momentul acela ne-am rugat iarăși la Sfântul Irodion și la Sfântul Calinic să ne descopere, nu pentru noi, ci pentru poporul credincios și așa, Dumnezeu a rânduit ca în jurul orei 12:00 să-l descoperim pe sfântul care era chiar sub picioarele noastre.

Trecusem peste el de nenumărate ori. Acolo era. Și am descoperit această lădiță în care se aflau moaștele, lădiță care putrezise total și cuiele putreziseră, dar sfintele moaște au rămas intacte. S-a găsit acolo și cărămida pe care scria: protosinghelul Irodion, mort în anul 1900.

Am dat telefon atunci Preafericitului Patriarh, care știa de această inițiativă, și mi-a spus cuvintele acestea care mi-au rămas la inimă: "În vremuri de crize materiale, Dumnezeu ne trimite bogății spirituale".

Într-adevăr, o mare bogăție pentru Mănăstirea Lainici, pentru toți credincioșii, sunt moaștele Sfântului Irodion, duhovnicul Sfântului Ierarh Calinic, episcopul Râmnicului și Noului Severin, părintele nostru și ocrotitorul acestei sfinte biserici, a încheiat ÎPS Irineu.

După săvârșirea Sfintei Liturghii, mitropolitul Irineu a oficiat împreună cu părinții slujitori Taina Sfântului Maslu, spre folosul credincioșilor prezenți.

Diac. Ioniță Apostolache - Dialog cu innograful Silviu Marin - „Sfântul Irodion m-a ales pe mine nevrednicul să-i alcătuiesc slujba“

Una dintre cele mai importante coordonate ale vieții liturgice în Biserica noastră este fără îndoială poezia innografică. Cu o istorie de peste două milenii în spate, această veche și frumoasă tradiție rezistă și astăzi datorită pasiunii fervente a unor oameni cu suflet mare și cu inspirație de la Dumnezeu. Printre aceștia se numără și Silviu Marin, protopsalt la Biserica "Sfinții Voievozi" din București.

Silviu Marin, absolvent al Facultății de Teologie "Justinian Patriarhul" din București, a alcătuit și a pus pe note slujba Sfântului Irodion de la Lainici, de curând aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Domnule Silviu Marin, aveți un dar nu foarte întâlnit în viața Bisericii noastre, alcătuirea de imne liturgice. Din perspectiva specialistului, ce ne puteți spune despre regulile sau etapele care trebuie urmate în compunerea unei slujbe?

Este necesar ca, atunci când purcedem la întocmirea unei noi slujbe, să citim cu atenție Sfânta Scriptură și să alegem bine pasajele potrivite vieții sfântului. Sfinții innografi aveau un limbaj și o gândire asociativă. Aceasta pentru că Însuși Mântuitorul Hristos vorbea mulțimilor în parabole, într-un limbaj asociativ-iconic, folosind hiperbolele, paralelisme și metaforele. Spre exemplu, când i se

adreasează fariseului Nicodim, El zice: "Și precum a înălțat Moise șarpele în pustie, așa și Fiul Omului Se va înălța" (Ioan 3, 14). Aici tipul este Moise, iar antitipul este Însuși Hristos, Cel ce desăvârșește și completează imaginea vechi-testamentară. Așadar, limbajul imnelor liturgice este unul iconico-asociativ tocmai pentru că în Biserica Ortodoxă nu s-a putut impune o filosofie de tip scolastic, axată pe o construcție dialectică piramidală și lipsită de prioritatea existențială a revelației dumnezeiești.

Următorul pas este să identificăm modelul isomorfic care a trăit înaintea sfântului nostru și ale cărui virtuți acesta le împlinește întocmai. În acest sens sunt grăitoare cuvintele Sfântului Apostol Pavel, care zice: "Fiți următori ai mei, precum și eu sunt al lui Hristos" (I Corinteni 11, 1). În continuare trebuie să ne dăm seama de trăsătura fundamentală a chipului și de caracteristica dominantă a personalității sale. Se pot insera și amănunte secundare din viața sfântului, însă numai cu condiția ca acestea să reliefeze o specificitate aparte, conformă cu metoda asociativ-iconică despre care vorbeam mai devreme.

Citind, astfel, sinaxarele sfinților și apoi slujbele acestora, putem observa cu ușurință că nu toate întâmplările istorisite sunt redată în slujbă. Prin urmare, nu orice amănunt din viața sfântului îl putem insera în compoziția noastră innografică. Așa cum există o erminie iconografică bine stabilită, cu reguli și canoane precise de la care iconarul nu se îndepărtează, tot așa și în realizarea unei slujbe trebuie respectate mai multe norme de fond care se desprind de regulă din litera Scripturii și din viața sfântului.

Acatistul Maicii Domnului, o adevărată capodoperă bizantină

În creația dumneavoastră de până acum, ce operă innografică v-a inspirat cel mai mult?

Prețuiesc în mod deosebit Imnul Acatist al Maicii Domnului, atribuit după unii comentatori Sfântului Roman Melodul, iar după alții, unui autor anonim. Este o adevărată capodoperă bizantină, devenită model innografic pentru creațiile liturgice ulterioare. Minunatele condace ale Sfântului Roman Melodul se bazează pe metrica acestei monumentale lucrări teologico-liturgice, care nu e inspirată din poezia greacă, ci din compoziții poetice siriace similare imnelor Sfântului Efrem Sirul, după cum reiese din lucrarea profesorului italian Ermanno M. Toniolo, "Acatistul Maicii Domnului - explicat".

Vrednicul mitropolit Bartolomeu Anania a învățat pe de rost acest imn în timpul anilor grei de închisoare comunistă, folosindu-l în rugăciunile sale. După cum spunea părintele Daniil de la Rarău, "la auzirea Acatistului trebuie să rămâi neclintit, drept ca o lumânare care arde în încremenită slăvire".

În afară de "Sfântul Acatist al Maicii Domnului" apreciez în mod deosebit lucrările mitropolitului Anania, cele ale ieroschimonahului Daniil de la Rarău și acatistele compuse de părintele Ghelasie Gheorghe de la Mănăstirea Frăsinei.

Metrica și ritmul unei compoziții innografice

Vorbiți-ne despre tipurile de metrică, despre proveniența și rolul pe care îl au în alcătuirea unei compoziții liturgice.

La traducerea "Prohodului Mântuitorului Hristos" din limba greacă în limba română, s-a păstrat intactă structura metrică a imnelor bizantine. În lucrarea sa de la 1836, Macarie Ieromonahul folosește isosilabia și isotonia, adică același număr de silabe și aceleași accente.

O altă traducere ce păstrează metrica și melosul original bizantin este "Paraclisul mic al Maicii Domnului", alcătuit de asemenea după varianta grecească de către dascălul și psaltul Anton Pann. Chiar dacă aceste traduceri au mici deficiențe literar-estetice, putem afirma cu ușurință că ele au fost alcătuite cu o destinație precisă și anume de a-l face pe credincios să rămână la slujbă, cu mintea nerăspândită. Mai mult decât atât, deși majoritatea imnelor liturgice cântate la strană nu pot fi reținute în totalitate de către credincioși, avem garanția că ele rămân adânc întipărite în sufletul acestora. Nu suntem împotriva românizării cântărilor bizantine, dimpotrivă, ar fi fost foarte frumos să introducem în cult anumite motive folclorice românești și să le interpretăm așa cum cântau odinioară moșii și strămoșii noștri. Se poate însă compune o slujbă pentru un sfânt român propus pentru canonizare la nivelul cel mai înalt din punct de vedere literar și estetic, păstrând ritmul și melosul bizantin, tocmai datorită faptului că nu mai există constrângeri asupra unei traduceri din limba greacă.

În final, pot spune că nu sunt singurul innograf care s-a străduit să facă o astfel de încercare innografică. În același tipar metric se poate încadra și Slujba Sfântului Gheorghe de la Cernica - care a primit girul Sfântului Sinod, chiar dacă textul literar diferă foarte puțin de textul melodic.

Slujba Sfântului Irodion de la Lainici

Ați alcătuit de curând Slujba Sfântului Cuvios Irodion de Lainici, care după cum se știe, a primit girul Sfântului Sinod. De unde v-a venit ideea de a încondeia aceste frumoase versuri liturgice?

În urma unui pelerinaj la Muntele Athos, făcut acum patru ani împreună cu părintele diacon Cornel Coman și dumnealui un talentat imnograf, am început să compun, cu ajutorul Maicii Domnului, imne liturgice închinare Sfinților Români. La început am scris două canoane închinare Sfinților Neofit și Meletie de la Stânișoara, aceștia fiind de curând propuși pentru canonizare. În paralel, am pus pe numele (notele) bizantine "Catavasiile Fiului Risipitor" din Triod și primul Canon al Maicii Domnului de la Pavcernița Mică. Ulterior, în anul 2008, am mers pentru a patra oară la Mănăstirea Lainici ca să mă închin la mormântul Cuviosului stareț Irodion. Despre sfințenia vieții sale aflasem în urmă cu 15 ani din Patericul Românesc, al vrednicului de pomenire protosinghel Ioanichie Bălan. Aprinzându-i candela, i-am cerut binecuvântarea de a-i alcătui slujba, neștiind că va fi propus pentru canonizare.

Trebuie să mărturisesc aici prezența vie a sfântului stareț, fără de care, nu numai că n-aș fi început nici un demers imnografic, dar nici n-aș fi avut tăria necesară de a-l duce la bun sfârșit. Sunt conștient că Sfântul Irodion m-a ales pe mine nevrednicul să-i alcătuiască slujba și nu prin puterile mele. Pentru început am întocmit un proiect de slujbă. Mare mi-a fost mirarea că la numai câteva săptămâni de la finalizarea acestuia am aflat din "Ziarul Lumina" că s-au descoperit moaștele Cuviosului Irodion. Așa încât, înainte de scoaterea la lumină a sfințelor sale moaște, avea deja slujba întocmită. Am alcătuit apoi Acatistul și Paraclisul sfântului, fiind îndeaproape povățuit și îndrumat de Înalț Preasfințitul Părinte Irineu, Arhiepiscopul Craiovei și Mitropolitul Olteniei, care a diortosit în final toată această lucrare. Așa se face că, la 3 mai 2009, fostul stareț de la Lainici avea întocmită și icoana și slujba.

"Ai ajuns jertfelnic sfânt al Dumnezeuirii"

Care au fost reperele folosite pentru așezarea pe note psaltice a slujbei Sfântului Irodion?

Am ales pentru slujba Utreniei două pericope evanghelice ale Sfântului Apostol și Evanghelist Matei: capitolele 18, cu versetele de la 1 la 6 și capitolul 11, cu versetele de la 25 la 30. Este locul în care Mântuitorul Hristos vorbește despre smerenia pruncilor, un fapt care mi s-a părut esențial pentru definirea personalității sfântului. La Sfânta Liturghie am ales însă capitolul 6 din Evanghelia de la Luca,

versetele de la 17 la 23. Aici ni se relatează despre tămăduirea celor chinuiți de duhuri necurate și despre Fericiri, Sfântul Irodion fiind, după cum se știe, un vindecător al bolilor sufletești și trupești și în același timp, oglindind în propria sa viață chipul virtuos al cuvioșiei. Urmărind îndeaproape modelele isomorfe ale sfântului, am ajuns la concluzia că acestea sunt, fără doar și poate, Sfântul Gheorghe de la Cernica și Sfântul Ierarh Calinic, fiul său duhovnicesc, după cum mărturisește troparul.

O altă caracteristică a sfântului este aceea de a fi vrednic cinstitor al Maicii lui Dumnezeu, precum se spune în Condacul său: "Cel ce ai fost vrednic cinstitor al Maicii Domnului, încredințându-te ei ca un fiu, ai ajuns în lăcașurile Domnului jertfelnic sfânt al Dumnezeirii; că aprins fiind de focul Duhului Sfânt, ai întărit în rugăciune pe ucenicii tăi, cu care te bucuri în veci, Părinte Irodioane!"

Trebuie să subliniem în continuare că Sfântul Irodion este și un vas ales al înaintei vederi, așa cum ne rugăm la Acatist: "Simțindu-ți sfârșitul aproape, frații s-au strâns să asculte îndemnul tău cel din urmă. Atunci ai văzut în duh lăcașul și mănăstirea pustiite și arse și cu cutremur le-ai spus: "Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, sfânta jertfă în pace a o aduce!", cântând: Aliluia!"

Sofronie al Ierusalimului, sfântul imnograf

În rândul celor mai de seamă imnografi ai Bisericii noastre se înscrie și Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a cărui sfântă pomenire o facem astăzi. S-a născut în anul 550 la Damasc. În tinerețe a fost profesor de retorică, primind, datorită elocinței sale, renumele de Scolasticul. A ales în cele din urmă să slujească numai lui Dumnezeu și s-a călugărit la Mănăstirea "Sfântul Teodosie" de lângă Ierusalim. Aici l-a cunoscut și s-a împrietenit cu Ioan Moshos.

A fost ales patriarh al Ierusalimului în anul 634.

În ceea ce privește moștenirea pe care a lăsat-o Bisericii, trebuie știut că, pe lângă operele dogmatice și pastorale, Sfântul Sofronie este autorul unei monumentale creații imnografice.

Odele sale anacreontice, 23 la număr, îl recomandă printre cei mai de seamă imnografi ai Bisericii.

A trecut la Domnul în anul 638, la 11 martie.

"Cel ce ai fost vrednic cinstitor al Maicii Domnului, încredințându-te ei ca un fiu, ai ajuns în lăcașurile Domnului jertfelnic sfânt al Dumnezeirii că aprins fiind de focul Duhului Sfânt, ai întărit în rugăciune pe ucenicii tăi, cu care te bucuri în veci, Părinte Irodioane!" - Condacul Sfântului Irodion

Racla cu moaștele Sfântului Cuvios Irodion de la Lainici

Mănăstirea Lainici

<http://www.manastirealainici.ro/tur-virtual/>

<http://www.youtube.com/watch?v=k95ANPa5vNg>

Mănăstirea Lainici

În minunatul defileu al Jiului, la 32 de kilometri de Târgu-Jiu și la 25 de kilometri de Petroșani, se află mănăstirea de călugări Lainici cu hramul Intrarea în Biserică a Maicii Domnului.

În secolul al XIV-lea Sfântul Cuviosul Nicodim de la Tismana a fost trimis în Țara Românească pentru a susține ortodoxia și pentru a da un suflu nou bisericii. El s-a așezat într-o peșteră lângă mănăstirea Lainici. Tot Sfântul Nicodim a ctitorit mănăstirea Vodița de lângă Turnu-Severin și mănăstirea Tismana, în preajma căreia a sihăstrit până la sfârșitul vieții sale pământești.

Mănăstirea Lainici a avut un trecut zbuciumat, credincioșii spunând cu pioșenie că locul a fost crucificat de mai multe ori, trecând prin grele încercări.

Importanța așezământului a fost sesizată și de împărăteasa Maria Tereza, care prin generalul Bukow, a distrus între 1750-1765 (în 15 ani) sute de așezăminte ortodoxe în Transilvania. Schitul, deși nu era în partea imperiului austro-ungar, aflat la câțiva kilometri de graniță, a căzut victimă mării prigoane antiortodoxe a puterii imperiale de la Viena.

La ruinele Lainicilor a fost trimis schimnicul Atanasie, care adună de pe văile munților o obște de 30 de călugări. După moartea sa, între 1810 și 1817 o mână de boieri olteni refac schitul, de data asta din piatră, cu ziduri groase de până la 1 metru.

În cronicile vremii, printre ctitori apare un nume: Stanca Măldărescu, dar care lipsește, în mod surprinzător, de pe pisania așezământului. În locul ei este gravat Kalistracta, evident numele de călugărie pe care l-a purtat, la sfârșitul vieții, vrednica boieroaică.

Mănăstirea Lainici a fost construită între anii 1812 și 1847 de boierii din regiune pe un deal care domina Valea Jiului. Ea adăpostește frumoase fresce interioare datând din 1860 și un iconostas compus din icoane în stil bizantin.

Pandurul Tudor Vladimirescu, care a vrut să ridice țara împotriva turcilor, s-a ascuns o vreme la mănăstirea Lainici. Îmbrăcat în straie călugărești, acesta s-a ascuns până în ultimul moment. În 1817 turcii au devastat așezământul și negăsindu-l pe Tudor, au decapitat pe călugărul Maxim, risipind obștea.

Urmările primului Război Mondial s-au făcut și ele simțite. Defileul Jiului a fost locul unor bătălii crunte între armata română și cea germană, care încerca să intre în Țara Românească. Armata germană nu se luptau însă numai cu soldații inamici, aceștia cauzând greutăți și monahilor și locuitorilor. Nemții care au campat pentru un timp la mănăstire au distrus și pângărit biserica, intrând cu caii în sfântul lăcaș, arzând lemne înăuntru, scrijelind pereții și incendiind arhiva care avea 16 metri liniari.

În 1926, cuviosul Visarion Toia a fost trimis, împreună cu 6 călugări, să refacă mănăstirea. Lăcașul a fost restaurat integral, recăpătându-și importanța duhovnicească.

Liniștea recâștigată nu a durat mult, căci în anul 1947, comuniștii au început lucrările la calea ferată Bumbesti-Livezeni. Toată mănăstirea și împrejurările acesteia au fost ocupate de brigadieri și armată. Comuniștii au închis mănăstirea în anul 1961.

Alături de vechea biserică a mănăstirii, cu ajutorul lui Dumnezeu s-au dus la bun sfârșit lucrările la noua și imensă biserică ce străjuiește incinta actuală. Starețul Ioan Selegan (în prezent Episcop de Harghita și Covasna) începe o biserică, el

însuși făcând releveele așezământului și proiectul de rezistență, în calitate de inginer - meserie practică înainte de călugărie. I-a revenit însă arhimandritului Ioanichie Pârvulescu datoria și onoarea duhovnicească de a desăvârși lucrarea, după 1994.

Noua biserică din curtea mănăstirii este unică în lume datorită planului arhitectonic și picturii interioare. În anul 1990 a început construcția, care are două planuri: biserica de la demisol și cea de deasupra ei.

Partea de sus este zugrăvită de pictorul Grigore Popescu, urmărind istoria Bisericii de după persecuții, până în zilele noastre. Aici apare originalitatea mesajului din frescă: părintele stareț a dorit să zugrăvească chipurile unor sfinți martirizați recent, în zilele noastre. Sunt pictați în primul rând sfinții ruși, uciși în timpul comunismului, apoi sfinți din tot estul creștin, căzuți sub ateism.

Tematica iconografică a bisericii de la demisol va fi destinată, potrivit starețului Ioachim, bisericii din Catacombe: viața creștinilor de la anul 1 până la anul 313, reprezentând majoritatea Sfinților și martirilor din istoria bisericii din întreaga lume.

În biserica cea nou construită se află încă din vara anului trecut icoana Maicii Domnului "Grabnic Ascultătoare", unicat în țara noastră, adusă tocmai de la

Muntele Athos. Icoana este neobișnuită prin dimensiunile sale, fiind pictată pe lemn de santal și acoperită cu o mantie grea de argint aurit. Icoana e făcătoare de minuni.

În fața altarului, o casetă aurită revarsă puterea multor sfinți ai Răsăritului, cu prezență unică în România, printre care Sfinții Ignatie Briancianinov, Serafim de Sarov ori Dimitrie al Rostovului.

Hramul bisericii mari este Izvorul Tămăduirii, iar de Mănăstirea Lainici aparține și Schitul Locurele. Pentru clopotnița mănăstirii, viețuitorii au achiziționat cinci clopote acționate electric.

Loc de pelerinaj al românilor din toată țara, Mănăstirea Lainici este supranumită "mireasa din defileu" - defileul Jiului. Mănăstirea Lainici a primit această denumire datorită fațadei sale de un alb puternic.

Mănăstirea Lainici din defileul Jiului

Pentru că nu văzusem niciodată defileul Jiului deși m-am aflat de multe ori foarte aproape de el am hotărât cu familia (soția și cei doi veseli năpârstoci) să transformăm o zi din vacanța de Crăciun petrecută în Baia de Fier (și lipsită de zăpadă) într-o mini excursie până la Mănăstirea Lainici, situată într-o zonă frumoasă, pe malul Jiului.

Drumul l-am parcurs prin Novaci și Bumbesti Jiu, liber și cu un asfalt bun, pe șosea mai era gheață pe ici pe colo din cauza versanților destul de abrupti, care lăsa soarele să atingă șoseaua o scurtă perioadă.

Prin defileu nu ai cum să nu observi calea ferată Bumbesti Livezeni care te însoțește ca un prieten de nădejde și care are niște tuneluri și viaducte impresionante ca număr, amplasare și construcției. Toate acestea mi-au amintit de o carte citită și răsцитă în copilărie, se numea "Povestiri istorice" și era într-un format măricel și care avea un capitol intitulat "Răsună Valea" dedicat construcției acestei căi ferate spectaculoase care a avut și sacrificii pe măsură.

Venind dinspre Bumbesti Jiu, mănăstirea se afla pe partea dreaptă, noi am parcat pe partea stânga lângă o scară din lemn la vâzul căreia copiii au vrut să vadă unde duce. Sus sunt toaletele (care erau închise) apoi un drumeag de pământ care ducea spre câteva case și Schitul de la Locurile (traseu de două ore am înțeles). La piciorul acestei scări era un panou cu informații despre un traseu de cinci ore către Avenul Groapa fără Fund (o peșteră misterioasă) pe care ținând cont de componența echipei vă dați seama că nu l-am făcut.

Mănăstirea era împrejmuită cu un zid zdravăn construit recent, la intrare era coșul cu fuste pentru doamnele mai despuiate, destul de puțin credincioși dar am observat că nu era nici picior de cerșetor sau pâlcurile de copii destul de insistenți în a-ți capta atenția și eventual un bănuț întâlnite în mai toate locurile de genul aceste. Mie sfintele locașuri îmi dau o stare de bine și relaxare nemaipomenită, amplificată un picuț de cadrul natural de excepție în care se află de obicei așezămintele de genul acesta, așa că reușesc să îmi încarc bateriile pentru incertitudinea vremurilor viitoare.

După ce trecem de poarta de intrare lucrată în stil maramureșenesc zic eu, intrăm în magazinașul mănăstirii foarte bine dotat, adică găseai hărți turistice ale zonei și ale traseelor din zonă cum nu găseai la un infocorner. Părintele vânzător reușea să umple fizic spațiul dintre teighea și rafturi și cu mirosul sau pătruzător de transpirație celelalte unghere ale încăperii destul de mărișoară. Am luat câteva iconițe și lumânări pentru luminarea celor plecați și sănătatea celor dragi. La intrarea în biserică nouă un călugăr completa formularele donării celor doi la sută din impozit către mănăstire de la enoriași. În biserică ne-am închinat cu smerenie icoanelor sfinte și ne-am îndreptat pentru câteva clipe gândul către Domnul Dumnezeu Nostru. Apoi am depus un acatist călugărilor care m-au informat până la ce dată calendaristică îl vor pomeni în slujbele lor, asta fiind ceva nou pentru mine.

A decorative border of yellow stars with black outlines and a slight 3D effect, arranged in a rectangular frame around the text.

Sunt sigur că din primăvară natura îmbracă în verde împrejurimile, lăsându-te să te bucuri de foșnetul pădurii, care spune multe celor care au urechi să audă.

Bucurați-vă în continuare de călătorii și așezați în teancuri amintirile frumoase pentru că sunt singurele care contează la un moment dat.

Mănăstirea Lainici văzută din parcare

Intrarea în mănăstire

Biserica nouă

Biserică veche

Pădurea desfrunzită ocrotește Mănăstirea Lainici

*Acest monument se afla în apropiere de M. Lainici și este ridicat pe locul în care
a fost rănit Gen. Drăgălina în primul Război Mondial*

În stânga biserica cea nouă încă neterminată

Viața Sfântului Irodion de la Lainici în imagini - fresce din pridvorul Bisericii
mari a Mănăstirii Lainici

SFÂNTUL IROBION, DUHOVNIC
AL SFÂNTULUI CALINIE

SF. IRODION TRIMITE MONAHI
DIN LAHNICI SĂ FIE SANITARI, 1877

Sfat de taină la Lainici:
Sfântul Ierarh Calinic
și Cuviosul Irodion

Locurele: Sfantul Calinic deplânge moartea stareșului de la Cernica

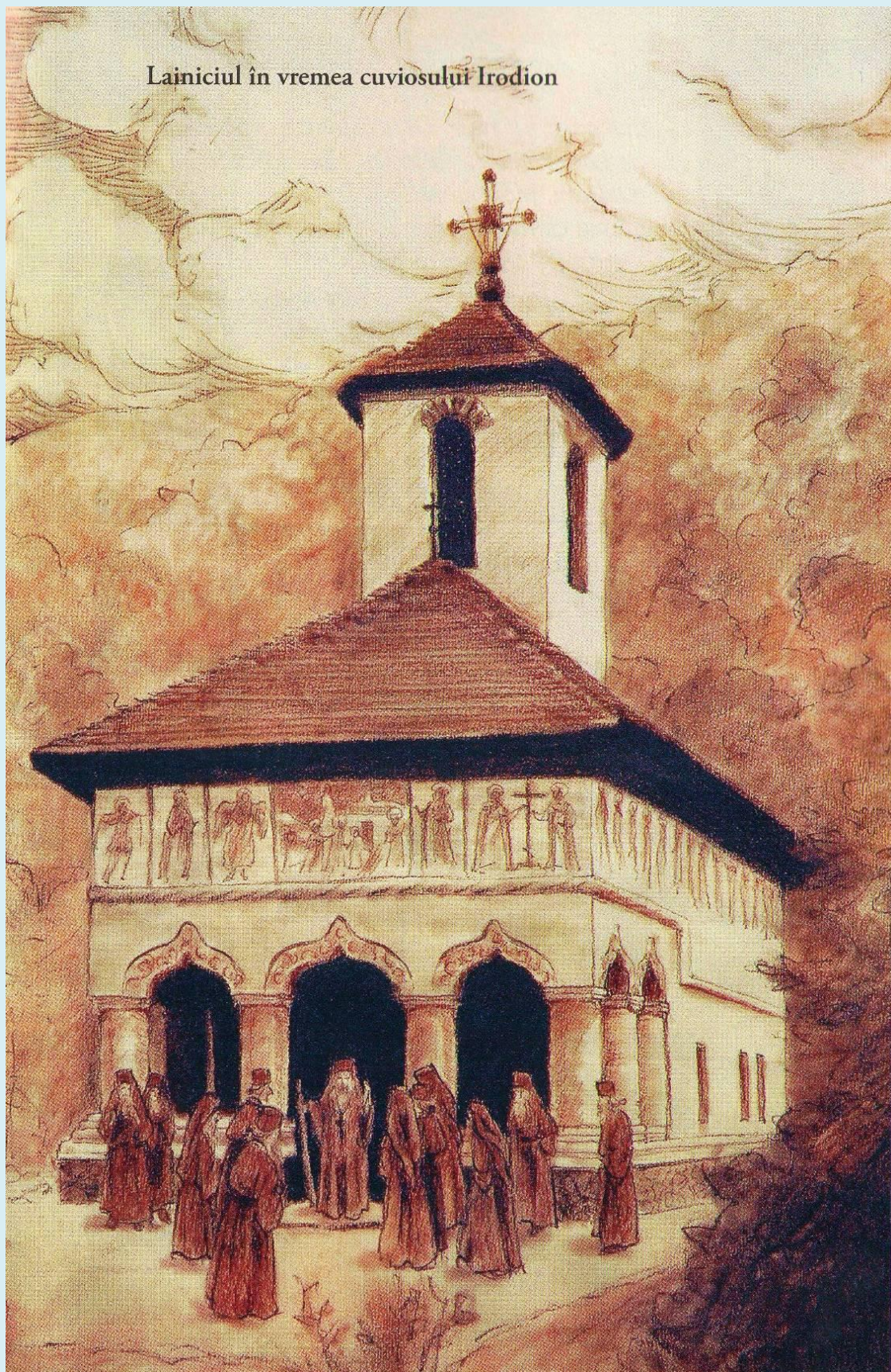

Cuviosul Irodion primind ascultarea de stareț
de la Sfântul Ierarh Calinic

Lainiciul în vremea cuviosului Irodion

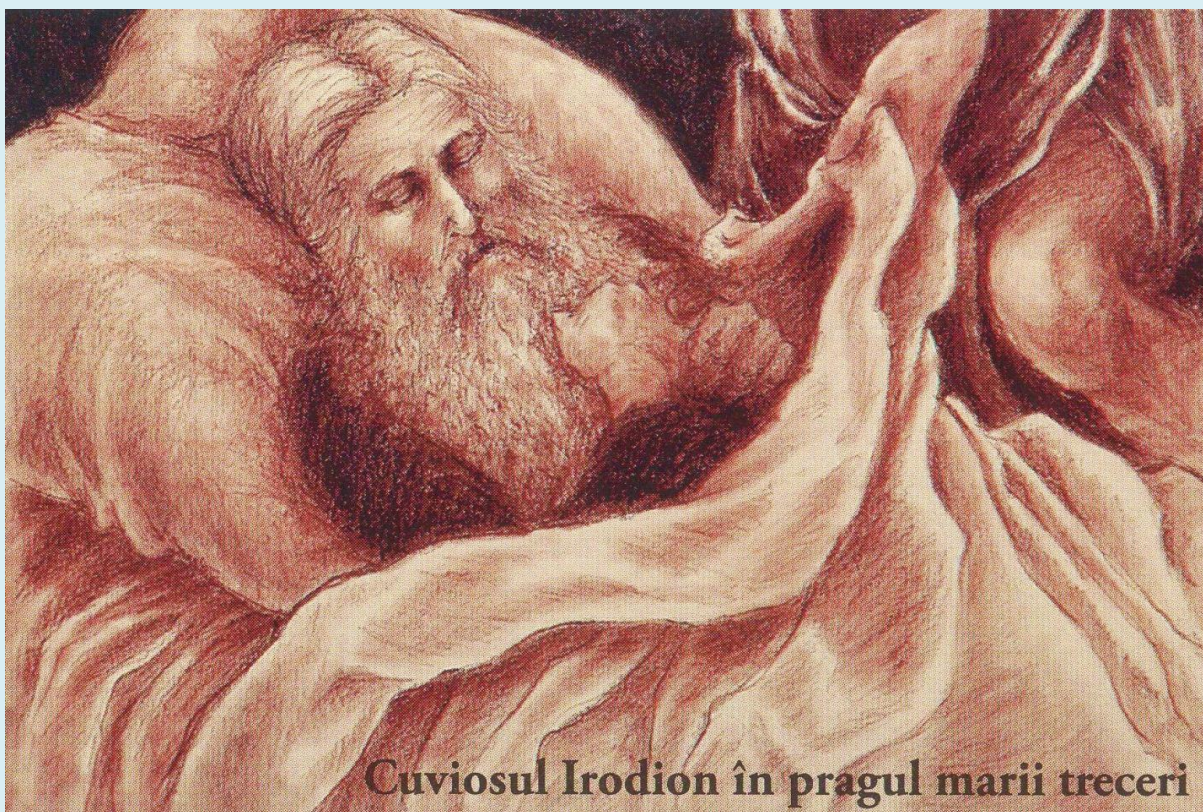
Cuviosul Irodion dojenind femeia pentru laptele drăcuit

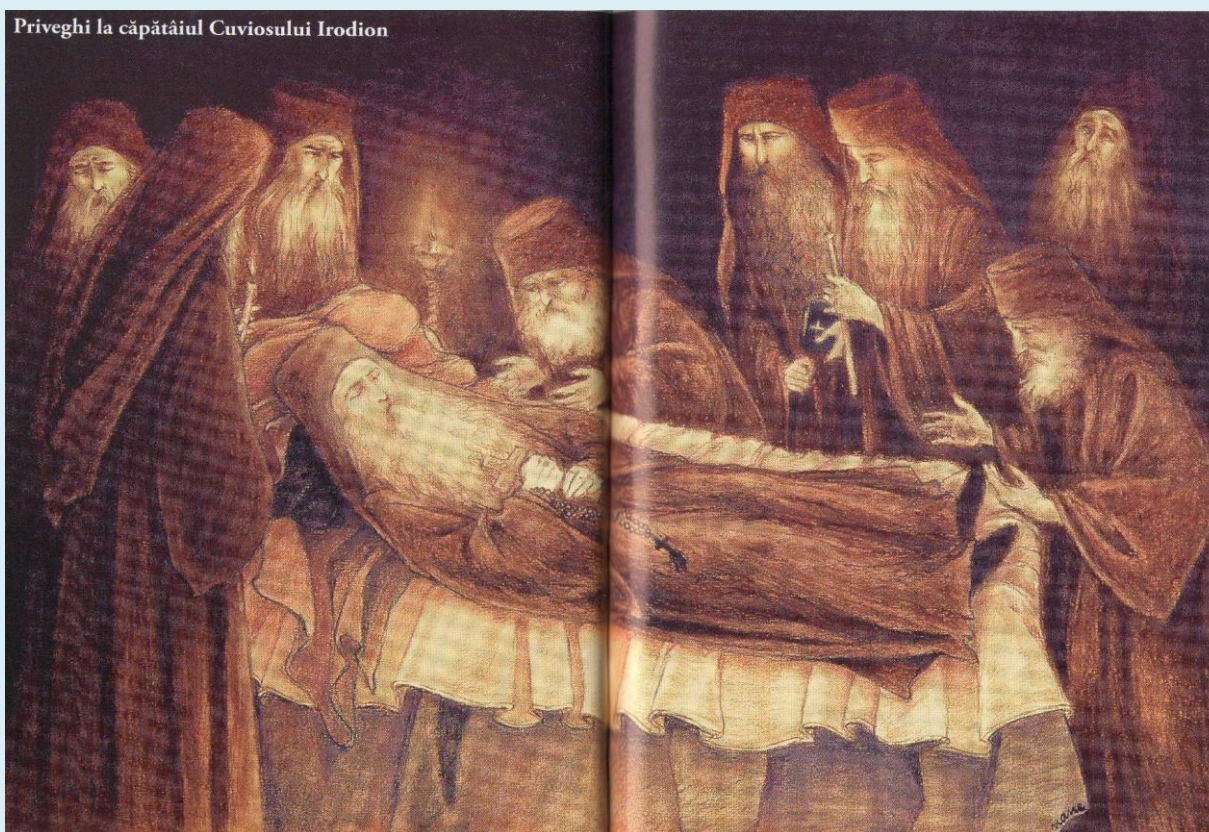
Cuviosul Irodion - ultima iertare

Cuviosul Irodion în pragul mării treceri

Priveghi la căpătâiul Cuviosului Irodion

Vedenia maicii Marina

Icoane

SFANTUL
CUVIOS
IRODION

STARCEUL
DE LA
LAINICI

Fotografie a Sfântului Irodion din anul 1897

Icoana Sfântului Irodion ce se află desupra raclei cu moaştele sale

Bucură-te, Sfinte Părinte Irodioane, de Dumnezeu înțelepțite - Luceafărul de la Lainici!